N.° 14.

Plato

1. Foglietto del De Sinner, nel quale erano accluse le schede seguenti
2. Convivium - Sono 4 carte
3. Phaedrus - Sono 5 schede
4. Protagoras - Sono 3 schede
5. Sophista - Sono 5 carte
6. Theaetetus - Sono 4 carte
7. Gorgias - Sono 7 schede
8. Phaedo - Sono 12 schede
9. Notae in Protagoram (1ª Copia) - Sono 20 carte.
10. Notae in Protagoram (2ª Copia) - Sono 24 carte.

(Vi è acclusa l'antica copertina)

N.° 14.

Plato.

1. Convivium.
2. Phaedrus.
3. Protagoras.
4. Sophista.
5. Theaetetus.
6. Gorgias.
7. Phaedo. Tutte queste sono Schede, il n.° totale delle quali è di 40.

¶ Jacobi Leopardii: Notae in Protagoram. sono pag. 48 in fogli da Lettere.

¶ Eiusdem: Notae in Protagoram. sono pag. 40 come sopra.

(Antica copertina di questo inserto)

85 Perni

f. 57

1

14

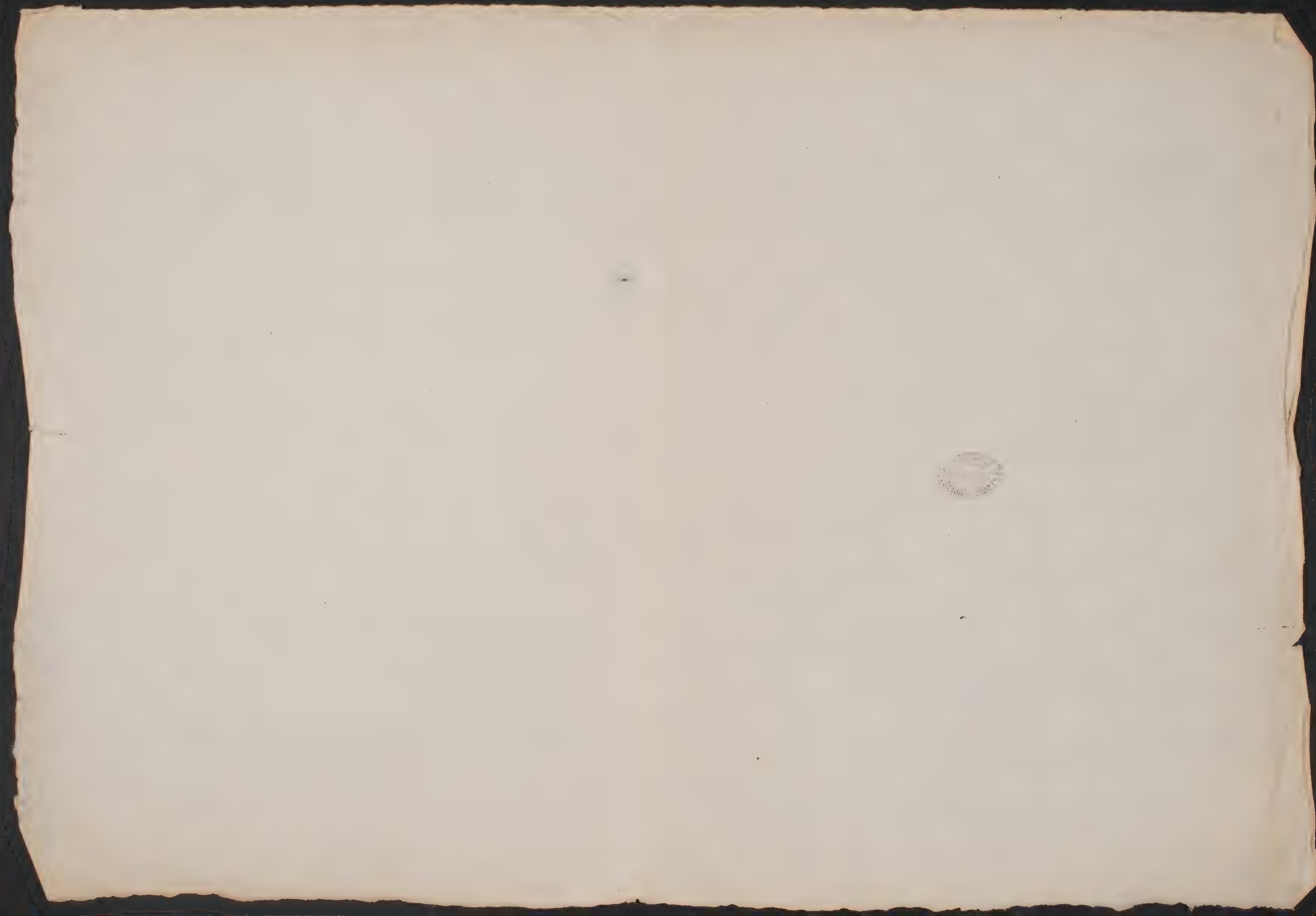
Foglietto del de Sinner, nel quale erano acclusi le schede seguenti, cui sono stati tolti gli spilli, e chiuse in buste.

Plato.

- 1. Convivium. — 7.
- 2. Phaedrus. — 2
- 3. Protagoras. — 1
- 4. Sophista. — 6.
- 5. Theaetetus. — 5.
- 6. Gorgias. — 3.
- 7. Phaedo. — 4.

Dialogorum ordo ori:

2
14.

Convivium

sono 4 carte

Convivium.

p. 430. not. *. Sane nimis audacter hanc particulam extrusis. Ea vero referenda fortasse est ad ea quae sequuntur.

432. not. **. Nihil necesse.

434. v. ult. lego τι. Num quid pro me dices? vel aliqua ne excusatione pro me utere?

436. not. ἄτοπος emendatio.

438. not. *. post ~~nomir~~ ~~*~~ νομιζόμενα subintell. ποιήσαντας ex ~~*~~ ποιήσασθαι quod praecedit. V. Creuzer Meletem. Lips. 1819 sqq. par. 2. p. 96-99. Fischer praefat. ad Weller. ed. Lips. 1756. p. XIII-IV. ~~*~~ Vel * καὶ τἄλλα τὰ νομιζόμενα hic a nulla voce pendet, et quasi aliquid indeclinabile est, sicut dicimus καὶ τὰ λοιπά. ~~* V. etiam infra p. 442. ...~~

442. v. 3. a fin. for. ἅμα pro ἄρα.

440. E. v. 2. οὕτω. Non intellecta sic ab Astio huius adv. vis. Vide Forcell. in Sic §. sexto, nono, decimo, maxime locum Donati. Neque aliter sermo noster vernaculus. Ea est autem hoc loco huius adverbii vis, ut exprimi alio graeco verbo non possit, neque item latino, nisi τῷ sic, aut italico, nisi τῷ così, quae idem semper sonant atque οὕτως. Vide etiam Forcell. in Abeo §. 16.°

450. not. Nihil necesse est mutare.

ib. E. v. 2. for. τὸν δὲ τῇ ἑτέρᾳ.

ib. B. v. 8. τό, ἔστι accipiendum de πανδήμῳ ἔρωτι. τὸ, καὶ ornatus gratia positum est et redundat.

454. E. 2. for. ~~et~~ atque ut capere conetur. (ubi tamen ἔστι videtur esse pro licet) et Tom. 1. p. 164. A.

456. not. *, **. Nihil mutandum. v. p. 506. A. 3.

ib. not. ***. Minime vero. et p. 457. not. Minime vero.

460. not. *. Non satisfacit emendatio.

458. v. 2. for. οὕτω δὴ καὶ παιδικοῖς vel ἐρωμένοις, ἀλλ

462. καὶ τοῦτό ἐστιν ᾧ ὄνομα τὸ ἰατρικόν. for. expung. v. p. 450. v. penult. etc.

ib. v. 4. ante fin. v. Plat. Sophist. T. 2. p. 284. E. v. 2.
464. not. *. Ita omnino.
not. **. Non est necesse.
466. not. Non mutarem.
ib. v. 12. ταῦτα etc. Et haec glossema sapiunt.
ib. v. 9. for. ὧν ἡ ἐπιστήμη. Et v.^u seq. for. aliquod partic.^m deest.
468. v. 3. for. αὐτῇ ut supra v. 1.

470. 8. εἰς ὀρθὸν recta. loquitur nempe Plato de iis qui rotantur κυβιστῶσι κύκλῳ non eodem in loco semper manentes neque in gyrum circumeuntes*, sed recta sese unaquaque rotatione promoventes, seu progredientes recta dum rotantur, veluti globus aereus tormento jactus qui dum rotatur, recta procedit etc. quod ex seqq. et e contextu patet.

472. not. ***. Nihil mutandum.
~~474. v. 1. δὲ~~. 476. v. 15. for. αὐτῇ, vel ἡ αὐτῇ.
481. v. 15-16. Male.
ib. v. ult. dic, cum talis sit.
482. E. v. 6. ἑξῆς ἐν πᾶσι omnino in omnibus.

484. v. 1. ὑγρὸς τὸ εἶδος corpore flexibili. ὑγρὸς hic est flexibilis ut e sequentibus patet. τὸ εἶδος autem ~~hic~~ cum hic tum alibi ap. Plat. corpus est, nempe id quod sive in deo sive in homine apparet et sub oculos cadit. V. p. 516. v. 17. 470. v. 1. et Sueton. in Jul. c. 77. 1.

487. v. 22. primus.
484. not. *. Nihil mutandum.
486. not. *. Forte nihil mutandum.

488. not. **. Nihil omnino mutandum. Articulus ante ᾠδῆς merito omittitur. ποιητικωτέρᾳ enim τῇ λέξει data opera hic utitur Plato.

487. v. 4. a fine. Dubito de versionis rectitudine.
ib. v. penult. tenendus. Atqui κτητὸς est qui comparari

potest, vel comparandus.

490. v. 4. for. καὶ ταῦτα μὲν, scil. τἀληθῆ, sequitur enim ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων.

A. 6. ἐγκωμιάσω.

493. 12. Dic, filii saltem vel filiae. i. e. saltem unius alicuius filii vel filiae.

492. not. *. lego τί δέ; ἀδελφός, αὐτό ec. Ita Plato solet τό, τί δέ; a seqq. disiungere.

494. 18. for. τὸ βούλεσθαι εἰς τὸν ἔπειτα ec. Vide v. 8. 11. 14. et p. 492. B. v. 2. 5. et 504. A. 3. 4. 5. 7.

v. ult. for. deest hic alicubi vox τὶς.

498. not. lego Ἦ καὶ ὃ ἂν.

v. 7. et v. penult. for. μεταξύ τι ut v. 12–13.

496. D. v. 4. πρὸ hic puto esse non ante sed pro, i. e. pro peste repellenda aut avertenda. sed videndi historici.

498. C. v. 7. for. δὲ δὴ καὶ καλοὺς λέγεις, vel δέ. δὴ λέγεις καὶ καλούς.

500. not. Nihil muta.

502. A. 6. for. ἱκανῶς.

504. not. Minime, at tu scribe βουλόμενος;

506. 7. κεφάλαιον, ἐστι — ἐπιθυμία, καί.

not. ***. Nihil muta.

508. D. 4. διαχεῖται laxatur, scil. ad pariendum.

510. not. for. ζῆν μὲν καλ.

511. v. 10. fame, adde, diuturna.

512. et 513. v. 20. post ἐννοεῖς et perspexeris interpunge. ἐννοεῖς autem hic non est perspicere sed attendere, animadvertere, in mentem vocare. etc.

512. v. penult. for. καὶ ὅτῳ ἂν.

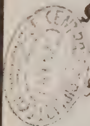
514. B. v. ult. for. περὶ τοῦ οἷον etc.

not. ~~et~~. vel del. καὶ ante εἰς Ὅμηρον

515. v. 26. 27. Dic, procreat tam praesens — memoria repetens (scil. amores suos), et prolem etc.

516. 9. μετίῃ persequatur, non sermone, sed opere.
v. 15. αὐτὸν ipsum amatorem, non τὸν ἡγούμενον de quo sup.[e] versu.
517. v. 14. Dic, pulchrum quod in specie est, i. e. in corpore, in visibili.
Vide quae nos ad p. 484. 1.
516. v. 5. a fine. πᾶν, scil. καλόν.
v. penult. lego τῷ παρ' ἑνί, ὥσπερ οἰκέτης, ἀγαπῶν παιδαρίου — δουλεύων.
C. v. 2. καὶ ζητεῖν. Non deleam, propter sequentem contextus vim.
518. A. 5. ὡς utpote.
not. **. ita prorsus.
520. not. * **. Nihil omnino mutandum.
524. 2. αὖ. for. ἀεί.
531. v. 18. hic. Malim, uno eodem in loco.
532. not. *. Nihil mutandum.
vers. 7. τὸ ἄλλην redundare mihi videtur. Sic solet Noster. v. Creuzer Meletemata par. 1. p. 83. not. 62. et sup. 472. B. 1. +
534. not. Si quid addendum sit, legam ~~ἄχρι πόρρω~~ ἄχρι μέχρι πόρρω.
A. v. 7. νεοῦ substantive accipio.
B. 2. scribo λέγειν; καὶ ὅσοι ἄλλοι (nempe ὁρῶν)· πάντ. etc.
538. D. 6. οὖν. for. delendum.
541. v. 10. hactenus. Mallem huiusmodi.
* ib. v. 7. a fine. for. meae dignitati consulentes.
542. nott. *. ***. Non temere mutaverim.
544. 8. Scribo μέμφομαι ξυμμίξας ὑμῖν εἶπον, ἃ etc.
v. 11. ἃ δή. for. quare. v. p. 466. C. 6. et Corinth. de Dialect. Ταῦτ' ἄρα ἀττικόν. etc. de deficientia praepositt. ap. Atticos.
546. not. *. omnino αὖ τὸν ἐπί.
v. 7. for. ἐπαινεθῆναι;
534. not. Nihil necesse est addere. v. p. 440. D. 2-3.
527. 5. bibemus.
440. v. 3. a fine. for. ἔσται.
446. v. 11. κινδυνεύοντι, οὐδείς. inter haec duo verba intercidisse videtur unius periodi finis, et alterius principium. In medio tamen hoc relinquo.
456. not. ***. Omnino minime. Totus enim contextus hanc periodum adstruit ac requirit, praecipue autem vox ἁλίσκεσθαι A. 6.

Clem. 1. p. 28. C. ἔχει δὲ καὶ κατὰ τὴν γῆν ὁμοίως * ... opp. 1647. l. 789. Chion. Epist. de Xenophon. 6. 3. et 10. e. ...
+ Aristot. Polit. L. 4. Flor. 1576. p. 297. l. 5. p. 449. et ib. Victor. et l. 7. p. 604. Hippocr. de aere aquis et locis, ed. Mercurial. Ven. 1586. ... ἅπερ· καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Vedi i miei pensieri p. 4036. 4037. Lucian. ... Platt. t. 4. p. 164. lin. 3. ... p. 210. lin. 25-6. t. 2. luogo male inteso ib. alla p. 633.

p. 473. v. 5. Dic, quae constringuntur.
ib. v. 4. a fine. Dic, et pristinam.
nempe, Amor est ξυναγωγεὺς etc.
476. not. * An ὄντες? V. vers. 9.
not. **. Non temere mutem.
B. v. 5. τῷ θεῷ. An Jovi? itaq;
τοὶ διαλλάγεντες esset, ut
solet, reconciliati.
481. 19. quisque. Dic, uterque, et
v. p. 478. E. 1. 2.
485. v. 1. circumflecti, vel circum=
plicari.
496. E. 5. ἐμὲ. for. ὑμᾶς.
480. v. 3. a fine. ἀνεμέσητον ab
invidia vel reprehensione vel
indignatione remotum.
515. 5. 16. ~~gravidentur~~ pro conci=
pere Dic gravidus esse.

514. v. penult. for. ἀεὶ τὰ αὐ=
τὰ ὄντα. Vel intell. ea simi=
lia esse iis quae philosophus
parturit.

508. v. 3. a fine. for. μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ.

516. C. 2. for. τοιούτους, καὶ ζητεῖν (nempe λόγους) οἵτινες (vel οἵτινες, nempe λόγοι).

523. v. 5. a fine. assideret. for. ad sedendum collocaretur. Vide enim 522. v. 7. et 5. a fine.

~~524~~. 524. E. 4. πρώην. for. nudiustertius, atque ita p. 438. E. 6. atque etiam 430. 2. οὐ χθὲς ἢ πρώην loquendi formula est, ni fallor, ap. Lucian. vel Demosth. sive οὐ χθὲς οὐδὲ πρώην, nempe, multo antehac.

528. C. 3. deesse aliquid videtur.

534. 20. 21. dic quendam, noluisse etc.

530. not. **. Lego τἄλλα δὲ ἐμοῦ.

529. v. penult. prorsus. dic vehementer.

A proposito della emendazione da me fatta alla p. 438. not. * Conviv. Plat. Vedi Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 620. init. dove sottintendi αἱρεῖσθαι,+ e p. 655. fine dove il Vettori s'inganna, e dee sottintendersi σχολήν* (confer p. 618-20. 625.); e passim, chè tale uso è frequentiss. ad Aristotele.

+ o ~~περ~~ αἱρετὸν εἶναι. v. p. 656. init.

* come apparisce da tutto il contesto di ciò che segue, e massime dal periodo o periodi immediatam. seguenti.

Lucian. in Timone, opp. Amstelodam. 1687. t. 1. p. 122.-3. καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν (scil. τῶν ἀνθρώπων) δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς. V. ib. t. 1. p. 871. fin.-72. init. in fine Demonactis. p. 684. lin. 22. 685. lin. 23-24. Xenoph. ἀπομν. II. 1. 31. τοῦ σοῦ θιάσου — οἱ νέοι μὲν ὄντες. Isocr. epist.

ad Mitylen. magistrat. μουσικωτάτην εἶναι, καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους // ἐν ταύτῃ nempe τῇ μουσικῇ: ante medium. V. Fischer praef. ad Weller Grammat. graec. Lips. 1756. p. XIII–XIV. e le mie carte supplementarie di Bologna, p. 7. e Orelli Opusc. graec. moral. Lips. 1819–21. T. 2. p. 374.

3
14.

Phaedrus

—

sono 5 schede -

Phaedrus.

p. 128. v. 3. ἢ.. for. καὶ.

p. 132. v. 6. haud facile dixerim utrum τῷ χορῷ. dativum sit an ablativum.

p. 140. v. 4. for. σπουδάσουσιν.

ib. not. ** At οἱ μὴ ἐρῶντες nullam eiusmodi ἐπιθυμίαν habent. for. παυσαμένου, vel παυσαμένῳ τῆς ὥρας.

ib. not. ***. Nihil opus est.

p. 142. v. 5. στρογγύλα. Subintellig. ἐστι. Servandum autem τὸ, καὶ ἀκριβῶς. Quid enim est σαφῆ ἀποτετόρνευται.

ib. v. 4. τὰ δέοντα le sentenze e i concetti opportuni. In somma vuol dire: S' hà dunque da lodar questa orazione anche per ciò ch' appartiene ai sentimenti?

142. not. *. Minime. Immo tu verte non indicaturum, sed indicare

144. B. ὅτι σοῦ τῶν παιδικῶν etc. respicere videtur ad detectum orationem quam Phaedrus gestabat. v. p. 128. D. Ita enim suadere videtur hic inferius εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ec. et quae sequuntur p. 146. C. ec.

ib. E. v. 4. πάντα refer ad ταῦτα.

146. not. forte (ἢ βούλει τ. π. ταυτηνί;).

ib. E. v. 2. αὐτῆς ταύτης scil. πλατάνου.

148. v. 11. παντὸς cuiusvis rei; vel leg. τοῦ παντὸς ut 144. E.

148. not. Nihil necesse.

148. D. scribe ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα, ἐπιθυμία, ... ἄλλη δὲ ἐπίκτητος, δόξα.

150. v. 6. γαστριμαργία τε. videtur hic aliquid deesse v. g. ἐπονομάζεται.

ib. v. 15. ἀχθεῖσα for. ἄξασα. V. hic v. 8. 17. p. 148. v. 24. 25. 29.

p. 156. v. 16. transfer stigma quod est post αἰσχει, post ἀνεκτῷ.

ib. v. 22. μεταβαλὼν. for. μεταλαβὼν. V. hic v. penult.

162. B. respicit ad p. 146. A.

v. penult.
158. περὶ τοὺς λόγους quod ad sermones attinet.
160. v. 11. αὐτόθεν illico ἐξ ὑπογυίου, ἐξαίφνης.
ib. 16. κατ' Ἴβυκον ut ait Ibycus.
ib. 17. ἀμείψω reportarem, scilicet, offensionis in deos, honorem ab hominibus pretium acciperem ec. offendessi gli dei per (a truequa de) essere onorato dagli uomini.
162. C. ἑτέρου. respectu eius ad quem Lysias, et eius ad quem Socrates orationem suam dicere simulaverat.
162. v. 4 ante fin. ἐκ τῶν ὁμοίων, di due simili nel restante preferir quello che ama a quello che non ama, vel, ~~in~~ ~~in~~ gratificar loro in cose simili.
166. v. 1. for. οἰήσει νοῶ τε καὶ ἱστορίᾳ.
178. v. 7. for. αἰτίαν ἔχῃ.
ib. v. 23. αὐτῶν nempe δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης καὶ ὅσα ἄλλα τίμια ψυχαῖς. refer autem ad εἰκόνας.
182. v. antepenult. πρὸς ὅν. v. p. 162. B.
192. v. 4. οἷον εἰκὸς com' è naturale.
195. v. 12. Dic captus vivat.
ib. v. 14. exstructa est. Quid hoc? num ἐκτετίσται est a τεκταίνω? immo ab ἐκτίνω.
198. E. ὡς εἰπεῖν fere, appresso a poco, si può dire.
200. v. 9. ὡς ἔοικε ut videtur.
208. v. 2. διειδέναι dignoscere.
204. A. v. 1. Τούτων δὴ τ. λ. videtur respicere hic ad E. v. 3. 4.
210. B. πλανώμεθα. πλανᾶσθαι. non fallimur, sed erramus, vagamur et invicem dissentimus.
ib. διῃρῆσθαι distinguere.
212. A. v. 5. for. ὅς οὐκ ἀπ' ἀρχῆς.
ib. v. 7. ἢ οὐδὲν εἶπον. v. sup. D. v. 8.
ib. B. In verità quello di che qui parla Lisia è il fine.
214. v. 3. for. τεθνῆναι μᾶλλον ἤ τι ec.
ib. C. v. 1. tam accurate pervidere. Haec est τοῦ διιδεῖν significatio ap. Plat. v. 228. B. v. 4. et ibi a me notata.

218. A. v. 2. for. τὰ μὲν σκαιὰ.
220. B. v. 1. καινῶς. deesse videtur λέγουσι.
ib. A. qui prae veris veri similia / cognoverint, ut=pote magis honoranda.
223. v. 23. Dic. revocare pro esse revocandos.
+227. v. 23. illis. Dic a se.
228. B. v. 4. διελέσθαι perspicere, optime noscere. Ita saepe Plato in hoc verbo et in διϊδεῖν et aliis per prep. διὰ. διελέσθαι hic est καταvοῆσαι ec.
× v. hic C. et 186. D. διείπομεν pro ἐσαφηνίσαμεν.
230. v. 3. for. πρὸς τὸν Ἱπποκράτη ad Hippocratem.
231. v. 12. 14. 15. cuique, quoque. Dic, cui, quo. Ita et v. ult.
238. A. v. 4. leg. οὐχ ὧν σὺ δοκεῖς. sic bene hec cum sequentibus convenient, καὶ ταῦτα ec. nempe humana etiam, que nunc tu sola spectas, bene se habebunt, si ex illis μεγάλοις, idest ad deos spectantibus conficiantur ec.
ib. not. * * Nihil minus.
240. E. v. penult. for. βλάβης τε πέρι καὶ ec. V. 238. B. v. 4. 6. et alios locos, maxime huius dialogi.
243. v. 13. Dic reliquisse se putat.
242. C-D. for. maiorem esse putans orationum scriptarum utilitatem quam si is qui scit ipse moneat et recordationem det de iis de quibus sunt ea scripta.
244. C. v. penult. τό γ' εἰκός, quantum quidem videtur.
246. B. v. 6. lego καὶ αὐτό τε.
248. v. 7. leg. vid. εἴτε τις ἄλλος. V. vers. 11.

251. v. 5. ~~iis~~ Dic ~~hi~~ iis auxiliari potens. Ceterum post βοηθεῖν minorem interpunctionem ~~habet~~ adhibe. τὸ, εἰ μὲν εἰδὼς etc. nullum habet εἰ δὲ cui respondeat, ~~quod~~ ~~i~~ quae ἔλλειψις orationis in Platone non infrequens est.

125. v. 13. Dele ut solet.

128. B. v. 4. ἐνδέον ποθεν alicunde ab illis ora.

~~ib. C~~ 133. v. 10. circumducendi. Dic ducendi. ~~ita~~ et v. 12.

137. v. 17. praestent. Dic sibi superiores fiant.

~~148.~~ v. 5. ~~hi~~ ~~eni~~ tales enim sunt amoris effectus. talia enim efficit amor.

150. v. 8. lege καὶ ~~[illegible]~~ τὸν κεκτημένον.

ib. v. 16. νικήσασα ἀγωγῇ, uncis include.

152. C. ξυμμιγὴς σκιᾶς conserta umbra, veluti apud Politianum: e 'l montanaro a l'ombra più ~~più~~ conserta.

154. A. Ἔστι μὲν δή. Qui ci voleva un capoverso, perchè la proposizione cambia, e dimostrato già che l'amante è βλαβερὸς per tre capi, s'incomincia ora a mostrare ch'è anche ἀηδής. V. 156. v. 18. 158. v. 4.

158. v. 10. lege τὸν ἐραστὴν et verte: tot mala atque etiam plura, ad animum spectantia, si amato eveniant vel natura insint, necesse est amatorem quaedam ex illis libenter conspicere, quaedam ~~etiam~~ ipsum parare et efficere.

Borgonovo diocesi di Treviso
Spirito Gibelli Padre defunto
di Luigi domiciliato in Patria
e di Antonio domiciliato a Macerata [illegible]
morto pochi anni sono [illegible]
Valerio [illegible] Figli [illegible]

168. v. penult. ξυνωρὶς est iumentū?

170. D. τὸν ἀεὶ δὴ ξ χρόνον ab aeterno. Nam ξυμπεφυκότα praeteriti temporis est.

172. not. *. et forte nil mutandum.

+ ib. v. 4. particula aliqua coniunctiva desiderari videtur.

ib. v. 6. τῆς κακίης vel κακίας.

ib. D. καὶ ἁπάσης ψυχῆς. subintell. διάνοια.

178. v. 4. ᾧ? for. ὡς.

ib. v. 7. for. ἔχῃ pro ἔχει; et de τῷ, αἰτίαν ἔχειν putari, ferri, dici, vide nos ad Gorgiam p. 408. v. 9.

ib. B. v. penult. ἡμεῖς nempe οἱ φιλόσοφοι. V. p. 184.

168. v. 1. for. interpungend. post πέρι et ἔργα.

ib. v. 20. for. deest λέγεται post ἔμψυχον vel supra post ἄψυχον.

ib. v. 24. ἐστι, transferenda forte interpunctio post πάντως.

172. C. v. penult. for. χρωμένη, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος, τοῦτον ἔχει τὸν τόπον, nempe τὸν ὑπερουράνιον ut paulo sup. nam certe de eo intelligenda sunt haec verba, secus ac fecit Astius. Nunc si legas χεῖται, τὴν ἐπιστήμην personificari, et in exteriore coeli parte inter aeternas rerum οὐσίας a Platone hisce verbis collocari necesse est. Quod falsissimum.

est, et a Platonico systemate alienissimum. Nam ἐπιστήμη non est οὐσία alicuius rei, sed ἕξις i. e. habitus Dei vel animi, et earum ipsarum οὐσιῶν cognitio, in Deo vel in νῷ consistens. Ecce autem versu proxime sequenti, ipse Plato Divinam mentem quae τῶν οὐσιῶν (perinde ac mens animi) spectatrix est, non ἐπιστήμην ipsam spectare, quasi ea οὐσία aliqua sit, sed ἐπιστήμη ali dicit. Ceterum τὸ, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος verte: circa quam verae scientiae genus versatur, i. e. ad eam pertinet, et de ea agit etc. Vide tamen hic D. v. 6. sqq. et

174. v. 8. ἐπιβαλ. for. ἐπιβαίνουσαι.

176. B. fine. δεῖ γάρ, etc. Versio pessima est. Forte etiam textus laborat. Sensus est necesse esse ut homo comprehendere mente et concipere atque intelligere possit non individua solum, ut ceteri animantes, sed etiam species vel genera, eamque intelligentiam et conceptionem ait Plato recordationem esse τῶν οὐσιῶν illarum quas, antequam in corpus migraret, vidit animus hominis.

178. B. τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος, nempe σωφροσύνην ipsam et δικαιοσύνην, et alias ejusmodi οὐσίας.

180. not. ** Atque haec est Platonis in hac oratione consuetudo, ut articulos omittat vel parcius adhibeat, quippe quae ποιητικῷ fere dicendi gene= re composita est. v. 194. A. v. 6.

~~ib. E. for. ἡ νεοτελής.~~

182. D. v. 5. malo ἑκάστῃ.

184. v. 9. ὁ ληφθεὶς, nempe ὑπὸ Ἔρωτος. V. vers. 11. 12.

192. v. 11. τὸ αὑτοῦ μέρος gratificargli anch' esso per la parte sua ec.

~~ib.~~ 196. v. 14. αὑτοὺς. malim αὑτὸν, scil. λόγον;

200. v. 24. κατὰ τὸ εἶδος τιμῆς ἑκάστης. Male haec vertit Astius. V. hac pag. vers. 21. τιμᾷ ec. 22. τετιμηκότας ec. 26. τιμῶντας etc.

ib. v. ult. Malo σκεπτέον.

204. A. v. 6. for. ὑμεῖς δ' ἐρωτᾶτε.

210. B. v. 7. ὅδῳ: idem ac μεθόδῳ, ut alibi ap. Platon.

ib. v. antepenult. Bonam rem invenisset vel cognovisset ~~vel~~ qui ~~hunc~~ ~~huius~~ hanc cognitionem adeptus esset. Adludit Phae= drus in voce εἶδος quae tum speciem significat, ut a So= crate usurpatur, tum rem, veluti ἰδέα; (qua de voce vide notam Guil. Battie ad Isocr. Paneg. (ni fallor.)

216. A. fin. ~~...~~ τῶν εἰωθότων νομίμων. Male A= stius.

ib. B. ἀπεικάζοντες assimulantes, nempe describentes sub ea figura equorum et aurigæ ec.

220. A. ὑποδήλωσιν subdemonstrationem.

226. v. 7. vel 4. Deesse videtur ἐπίστασθαι.

ib. C. for. ὡς οὐδὲν ἔργον, vel αὐτοὺς δέ, vel αὐτούς τε, vel καὶ αὐτοὺς.

230. not. **. Et quidem optime, emendatio autem Astii pessima. Non enim hic agitur de rhetoricae artis magistris qui τέχνην λόγων διδῶσιν sed de ipso oratore qui τέχνῃ idest artificiose orationes adhibet. Quod patet e contextu, et maxime ex vers. 23.

239. v. penult. Dic Nam si inveniremus etc.

236. fin. for. τοῖς πολλοῖς est in plerisque rebus.

240. A. for. ἀναμιμνησκομένων.

p. 248. B. v. 2. for. ἐάν.
250. v. 7. malim δεῖν.
238. E. v. penult. Nota δὴ (idque cum ἆ-ρα pro ἄρα) in interrogatione, qua de re in his observationibus alibi.

234. C. v. 5. Dic: Conari quidem possim (ad τὸ, πείρω vers. superior.), sed nunc non is sum ut his tentaminibus, vel his tentandis, gaudeam. Sic poscit contextus. Vel omnino, tentaminibus.

Ho notato sopra la p. 228. B. v. 4. che in questo genere di verbi, che in tali casi, non significano altro che discorrere esponere, mi ricordo aver veduto spesso errare gl'interpreti. V. p. e. Orelli, Opusc. graec. moral. t. 2. p. 212. lin. 10. Cod. διαλαμβάνειν spesso ap. Fozio, Bibliot., e nello Scapula.

4.
14.

Protagoras

sono 3 schede.

Protagoras.

Plat. t. 1. ed. Asti, p. 44. C–D. verte: costui sarebbe anche professor competente di questa materia, se lo mettessimo al paragone di uomini che ec. Δίκαιος qui non è giusto, ma ec. v. Fab. t. 1. p. p. 22. B. verte: præter cetera (vitia) etiam vafrum esse. Ob. S. t. 2. puta in Xenoph.

t. 1. p. 44. v. 27. leg. οἷοί περ οἱ ἐν.

p. 50. A. Dele interpunct. ; post προσώπου.

p. 48. A. for. τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥηθέντων. Sed locus omnino obscurus.

B. ὡς αὐτὰ δηλοῖ. Omisit Astius vertere.

p. 60. E. For. εἰ αὐτός, vel καὶ αὐτὸν ut in versione, vel etiam καὶ αὐτός φῃς ut p. 62. v. 5.

p. 70. B. γενέσθαι verte fieri, divenire ut patet ex sqq. v. p. 466. B.

ib. for. τετραγώνῳ. v. et p. 80. A.

p. 88. E. οἱ δ' ἕτερα ec. Mala interpunctio, et versio, et emendatio, forte etiam textus.

89 fin. Male me tibi dedam ec.

p. 90. Male ut quotiescumq. ec. v. ἑκάστοτε p. 74. B. 96. E.

p. 78. v. ult. Del. τούτῳ.

p. 96. D. ἔστι δ' ἃ ἔστι cioè cose dolci che son buone, e cose acerbe cattive.

p. 102. D. for. ἦ, ὁ αὐτὸς τρόπος.

p. 104. v. 3. for. ἀνέροιντο οἱ ἄνδρ.

p. 100. v. 2. 110. v. 4. verte si haec affectio non est voluptati succumbere, se questa affezione non si chiama soccombere al piacere, come dunque si chiama?

p. 110. E. for. τοὺς τούτου διδασκ.

p. 112. E. ~~m~~ verte, num si vera sunt supra posita, aliquis hom. ec.

p. 6. D. verte, me ex lassitudine somnus refecerat.

p. 50. C. lege εἶναι; φαίην ~~ἂν~~ ἄν.

Protagoras p. 56. A. verte et praeterea aliud quiddam esse et dissimilia.

ib. B. lege, πλείω.

p. 86. E. parenthesis terminanda videtur post φιλέω.

p. 70. A. placet quod γρ. μετενηνεγμένον: pertinet scil. ad ἐρώτημα.

p. 90. B. πρὸ ὅ τοῦ ἐνόησεν. for. diaeresis est pro ὅ τοῦ προυνόησεν.

ib. εὐπορώτεροι — διανόημα. Deest aliquod verbum oppositum τῷ, μοῦνος.

ib. ἐνέχει τούτου quoad hoc.

p. 88. E. melius οὕτω δή.

p. 96. B. for. οὕτως βεβιωκέναι.
p. 98. v. terzult. verte quam vocant voluptati succumbere ec.
p. 104. C. verte, respondeamus et dicamus. Et ib. omnino leg. ἐκεῖ=
νο pro ἐκείνῳ. Ora risponda=
mogli dunque ec. Ed è ripetiz. solita in Plat.
p. 106. v. ult. 108. v. 1. τὰ πολλὰ hic videtur esse, multitudines. v. 108. E.
p. 108. B. v. 2. φαίνεται. subintell. εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ βίου.
p. 78. v. 1. καὶ αὐτοὶ intelligend. videtur de soph. vid. v. 3.
p. 112. v. 1. l. ποιεῖ, ἔπειτα.
ib. C. l. ἢ ἐπί γε τὰ κακά. U. p.
ib. D. l. ξυνεδόκει. /590. A. 504. v. 7.
p. 118. v. 1. l. αὐτῇ. /592. E. 526. v. 3.

p. 44. C–D. δικαῖος idoneus ἱκανός. V. Fabric. B. G. in Xenophonte l. 3. c. 4. §. 1. t. 2. p. 71. ed. veteris, et Xenoph. Sympos. IV. 15. tum Plat. t. 2. p. 318. v. 9. Hippocr. περὶ ἀγμῶν de fracturis ipso init. « αὕτη γὰρ ἡ δικαιοτάτη φύσις i. e. verissima, ipsissima natura. Et paucis interjectis verbis: αὐτὸς γὰρ ὁ ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα ἀπορέγει οὕτως ὑπὸ τῆς δικαίης φύσεως ἀναγκαζόμενος ab ipsa et vera natura. ~~Lucian. opp. 16.. t. 704 δικαίων τυραννοκτόνων verarum tyrannicidarum~~ Lucian. opp. 1687. 2. p. 9. τοῖς δικαίοις κοσμήμασιν proprii, idoneis, convenientibus ornamentis. V. ib. p. 260. lin. 6. Xenoph. ἀπομν. IV. 4. 5. V. le mia carte supplementarie di Bologna p. 4. 7. δίκαιος ἕως in Demo=

cratis sentent. aureis, 38. (ed. Orell. in Opuscula graecor. vett. sententiosa et moral. t. 1. Lips. 1819. p. 84.) est amor verus, germanus, legitimus, non justus, ut putavit Cl. editorem Jo. Conrad. Orellium, docet eius annotatio p. ad h. loc. p. 500. V. definition. etc. τῆς δικαιοσύνης ib. t. 2. p. 330. 310.

5.
14.

Sophista

sono 5 carte

Sophistes.

p. 206. A. v. 15. for. γένει.

ib. B. v. 2. post οὐδεὶς interpunge. Nam quod sequitur οὐδὲ respondet τῷ, μὲν γὰρ quod est in hoc versu.

p. 208. not. **. Minime vero. Non enim hic de qualitate agitur sed de quantitate et magnitudine sermonis. Itaque servanda omnino est vulgata lectio, et versio emendanda.

ib. A. v. 4. post αὐτῷ subintell. ἔσται vel ἔστω, vel γενέσθω.

212. v. 14. ἃ νῦν δὴ διήλθομεν.

ib. v. 24. διὰ ταῦτα ξύμπαντα τὰ μέρη per omnes hasce partes, i. e. his partibus simul omnibus comprehensis. Vel del. τὸ, διά.

ib. χειρουμένοις. Omnino puto passive hoc participium accipiendum esse, licet Lexicis refragantibus, qui passivam significationem τῷ, χειροῦσθαι non tribuunt. Explico autem *domitis* aut *captis* etc. vel potius *iis rebus quas illae artes domant* aut *capiunt* etc. Vide tamen active sup.i versu, et p. 214. v. 4.

214. A. v. 10. παντός, ἐνυγροθηρικόν.

216. not. ***. Minime: respondet enim τὸ, δὲ τῷ, μὲν, et annumerativum est, non adversativum.

218. C. vers. 1. construe: ἣ ἐπίκλην ἀσπαλιευτική, νῦν ζητηθεῖσα, γέγονε, nempe μέρος τούτου τοῦ μέρους.

220. E. v. 7. τῶν ἐνύδρων. Non erat omittendum in versione. Distinxit enim supra p. 214 B - 216 B, τὸ νευστικὸν πτηνόν, ἀπὸ τοῦ νευστικοῦ ἐνύδρου. Nisi quod hic rectius secundum hanc distinctionem dixisset περὶ τὰ ἔνυδρα τῶν νευστικῶν.

222. not. *. Vel deleo, vel lego ἤδη.

223. v. ult. Dic: est quae mercedem ~~conducit~~ captat, altera quae dona ferendo capit.

224. A. v. 10. τοῦτ' οὖν hoc saltem, certe, nomine.

v. 11. lego αὐτό, nempe τὸ γένος quod est hic A. v. 6. Hoc enim verus totius loci sensus et contextus omnino postulat.

ib. B. v. 3. for. ἡμεροθηρίας: sed ne deleas, ἀνθρωποθηρία enim est pars ἡμεροθηρίας. Ib. v. 4. ne deleas μισθαρνικῆς, est enim ἡ νομισματοπωλικὴ pars τῆς μισθαρνικῆς ut vides hac ead. pag.

226. not. **. Minime.

228. vers. 7. Lego εἰς πόλιν τε ἐκ πόλεως διὰ νομίσματος ἀμείβοντα. V. p. 226. E. v. 2. D. 10. et ibi a me adnotata.

~~ib. C. v. 5. τοῦ δὲ vel τῷ δέ.~~

ib. C. vers. penult. ἀγοραστικῆς ~~redundat~~ transpon. vid. ante μεταβλ.

230. v. 6. leg. τὸ τῆς κτητικῆς. V. p. 228. C. vers. penult.

ib. ἀγοραστικὸν ~~redundat~~ transpon. ante μεταβλ. V. p. 226. C.-D. vel μεταβλ. hic redundat.

231. vers. 25. Dic, ut nomen aliquod tale.

234. not. *. Fieri tamen potuit ut etiam ipsum διακρίνειν peculiare aliquod esset vocabulum τῶν οἰκετικῶν, et pro=

priam quamdam eiusmodi rem, non generalem solum, signi=
ficaret.

237. v. 20. 24. Dic, <u>externae</u> <u>illae</u>, et <u>habent</u> pro <u>invenit</u>.

236. A. v. 5. post σμικρά interpunge, et ita scribe pro σμικρὰ.

~~ib. fin. pag. for. θηρευτικῆς, sive referatur etiam στρα=
τηγικῆς, sive tantum ad φθειριστικῆς. Nihil au~~

237. v. ult. non <u>illustrat</u> sed <u>prodit</u>, <u>exercet</u>. Forte autem Nihilo graviorem putat venatoriam artem ab eo demonstrari (δηλοῦσθαι) qui per imperatoriam, quam ab eo qui per pedicularem, illam exercet.

240. D. v. 2. for. παραφροσύνη pendet a ψυχῆς.

242. v. 13. lego περὶ τὼ δύο.

ib. v. 19. 20. 21. Construe περὶ μὲν ὕβριν – πέφυκε μάλιστα τέχνων πᾶσῶν προσήκουσα ἡ κολαστικὴ δίκη. vel τὸ, δίκη dele.

246. v. 1. αὐτοὶ.

v. 7. τούτων refer ad μαθεῖν, et scribe σοφόν.

224. v. penult. φαύλης. simplicis. V. Lexic.

246. B. v. 4. lege κατὰ τὰ αὐτά.

258. v. 2. for. ~~ἀποδιδοίη~~ ἀποδιδῶται vel ἀποδεδοῖτο.

260. v. 4. subintell. ἐστιν aut ἐξέστιν.

260. v. 15. τι.

262. A. v. 5. νῦν in hoc casu.

265. v. 20. δίxi.

266. v. 7. Deesse aliquod verbum videtur post χαλεπόν, quod scilicet <u>perspicere</u> vel huiusmodi aliquid significet.

ib. not. †. Necessaria non est emendatio.

not. ~~****~~ Item neque necessaria neque commoda emendatio. διζήμενος <u>quum</u> <u>quaeris</u>.
v. p. 334. D.

ib. not. ††. Male. Nonne hic τὸ, ἂν idem valet ac εἰ. Vel leg. ἀλλὰ σπουδῇ.

268. v. 1. for. εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖόν τι.

ib. αὐτόν τε. hoc pronomen pertinet hic ad personam de qua agitur.

ib. D. v. 6. lego ξύμφης, ὡς: nam τὸ, ὡς et quae sequuntur, pendent a τῆδε σκοπῶν, non a ξύμφης.

~~ib. [illegible]~~

283. v. 21. Dic ~~videtur~~ videris. Non enim ait φαίνεται, sed φαίνει id est φαίνῃ a φαίνομαι, non a φαίνω.

286. E. v. 6. lege ἀμφοτέρω quae certissima emendatio est, et vide sequentia in hac pag.

288. D. v. 1. malim ἔχοι.

290. ~~v. 4. lego ἑνὸς ἂν μόνου~~.

v. 10. οὗτος redundare videtur.

291. v. 7. Dic: ~~et id sit ipsum unum~~ unius tantum sit unum.

293. 22–23. Dic, non esse – factum esse, vel fieri, vel fieri posse tale.

292. not. ***. ita prorsus lego.

294. C. v. 2. περὶ ταῦτα de his, vel ~~circ~~ circa haec.

298 v. ult. ~~Dic~~, ~~qui in speciebus~~. for. ante ὁρίζειν subintell. πρὸς τό, vel ἕνεκα τοῦ vel ec.

302. D. vers. penult. Μανθάνω, τάδε γε, intelligo, hoc sane (intelligo): vel, hoc sane (dicerent).

ib. E. v. 2. for. καὶ τὴν οὐσίαν δή.

305. v. 18. Dic, alio loco, ~~vel modo ec.~~

ib. 31. Dic utraque, nempe tum quae mota, tum quae immota sunt, et v. p. 306. v. 1. 12.

306. not. Nihil addere necesse est: nisi forte σαφῶς aut σαφέστατα ec.

307. v. 4. ante fin. non cum eo quod est communitatem earum, sed earum inter se communitatem quoad esse.

308. not. ***. lego ξυνειχόμεθα.

311. fin. Dic, neque posse aliud alius particeps esse.

312. not. for. ἀποκρινομένων, illis respondentibus.

313. v. 31. Dic, particeps sit.

ib. v. 29. Et illi ipsi quidem. ~~nam~~

315. v. 26. Dele videtur, et v. p. 312. v. 20. – 313. v. 21.

316. not. *. Nihil mutarem. ἔχειν κατὰ ταὐτὰ μίξεως misceri inter se posse, perinde ac possunt ea quę dicta sunt.

310. v. 2. for. τὸ αὐτὸ ἑκάστοτε.

318. not. Cur emendas?

320. v. 15. αὐτῶν.

323. v. 7–9. coniuncta – coniunctae. Dic, particeps contrariae – participes eiusdem et diversi. Sed ita et alibi saepe.

322. not. non facile mutaverim.

332. B. v. 11. for. καὶ ὥσπερ, et C. v. 2. οὕτω δή. Τὸ, δή vero in interrogat. numquam Astius admittit. Atqui v. p. 334. v. 1. 336. fin. etc.

ib. C. v. 3. ἐνάριθμον non redderem non vulgarem, sed simpliciter unum ex numero.

333. fin. Dic, magis etiam quam interdicto ea. scil. plura etiam fecisse quam ea quę ille ne faceremus interdixit. Vide statim seqq.

334. A. v. 8. for. ἀνάγκης μὴ ὄν.

335. fin. Dic clarius, multis quidem modis sint, multis item non sint.

342. not. *. Non temere mutem. Vide ~~2~~ quae de verborum huiusmodi cum praep. διὰ compositorum usu apud Platonem, dixi alibi.

ib. not. ***. lego ἐπ' αὐτοῖς τοῖς.

350. v. 18. lego φαίνεται δὲ ὃ φαντασίαν λέγομεν. Dicit φαίνεται in praesenti, cum supra dixerit, v. 16. 17., ἦν et ἐφάνη in praeterito, quia haec quidem antea, illud vero de phantasia ultimo loco ὡμολογημένα ἦσαν.

348. D. v. 4. γίγνεται.

345. v. 25. definit. for. melius conficit, perficit, efficit.

353. v. 7. omnia (quę a nobis de hac re dicta erant) in dubium vertens, vel evertens. ~~vel contra~~ Post ἀμφισβητοῦντος interpunge, et τὸ,

ὡς refer, non ad hoc, sed ad λόγου.

352. fin. for. ἀγωνιστικῇ.

354. D. v. 2. unam cum altera sententia commuto, ex una in alteram transeo.

ib. v. 6. for. δοξασόντων.

ib. v. 3. for. σέ γε κατὰ θεόν.

ib. v. ult. πρόσεισιν accedet, ultro veniet in eam sententiam. etc.

ib. C. v. 3. ξυνίσταται concrescunt etc.

356. A. v. 8. for. ὡς.

× v. 9. αὐτοποιητικὴ rerum ipsarum effectrix. V. infra B. v. 4. 7. 354. v. 4. 14. 354. 3. 10. 11.

358. v. 2. ἐναντίαν e regione oppositam.

362. not. *. Nisi hac pag. v. 3. malis legere διότι περὶ τῆς, et v. 5. τὸ, ὥστε referre ad αἰτία. Sed hoc sensu non περὶ τῆς, ad περὶ τὴν διαίρεσιν conveniens esset scribere.

363. v. 15. sed in imitantibus. Atqui etiam scientes imitant. Tu verte utique vero in imitantibus.

364. C. v. 2. παρωνύμιον nomen adfine, proximum, simile, a παρὰ prope, apud, non a παρὰ ab. (vide tamen p. 360. C. p.)

362. A. v. 2. σχῆμα. an σχίσμα? V. p. 352. D. v. ult. 244. D. v. 10. 220. E. 7. 244. D. 10.

363. v. 23. omni genere. Haec non a textu sunt.

365. v. 21. ab arte proficiscentis visorum et simulacrorum fingendorum. Male hic τὸ φανταστικὸν (ars visorum) e τὸ εἰδωλοποιικὸν (ars simulacrorum fingendorum) in unum colliguntur, quum illud (nempe τὸ φανταστικὸν) huius (nempe τῆς εἰδωλοποιικῆς τέχνης) partem esse et supra dixerit Plato (358. D. v. 9. sq. 264. C. v. 7. 8.) et hic aperte significet.

204. B. v. penult. for. ὁ ἀνὴρ.

206. v. 6. τὸ, ἡμῖν pendet fortasse a πυνθανοίμην (cuiusmodi locutiones ap. Plat. haud infrequentes sunt, pleonasticæ), vel mendosum est.

ib. A. v. 8. καθ' ἓν refer ad ἑκάστῳ.

211. v. 13. Dic, ut grave — arbitrantes — investigationem praemeditetis.

216. for. εἰς μέρη δύο, vel μέρη, εἰς δύο.

226. D. v. 10. Ea vero pars quae spectat ad res quaecumque ex alia in aliam urbem emptione et venditione commutantur. Notandum tamen est hic E. v. 2. ἀλλάττεται activo sensu, non passivo, sumi. Dici etiam potest, Ea vero pars quae spectat ad eos quicumque — commutant. V. p. 228. B. v. 2. et ibi a me adnotata.

228. C. v. ~~3~~ 4. ~~Vel mutandum~~ τό γε. for. subaudiend. ὄνομα quod mox sequitur. Possit etiam τό γε περὶ τἄλλα reddi quod ad alia pertinet, quantum ad alia.

220. v. 6. οὐδαμῶς nullatenus.

240. v. 10. Dubito de voce λόγον, quomodo τῶν φλαύρως ἐχόντων dici possit ὁ λόγος a Platone.

239. Dic, si quid alicubi est, vel, quidquid uspiam est.

243. Dic, saltem, pro sane.

250. not. **. Non necesse est: pendet enim τό, ἡμῖν ab ἀνεφάνη quod est v. 14.

ib. not. ***. Sine codicum auctoritate, non audeam mutare.

258. v. 20. τυγχάνειν pro εἶναι. δυνατόν. ib. v. 21. τοὺς νέους καὶ ἔτι etc. eos qui juvenes sunt et adhuc etc.

260. not. ****. Non audeam mutare.

ib. v. 3. ante fin. εὐθύς. Omisit Astius vertere, non sane omittendum.

v. ult. ἀποφῆναι referendum videtur ad κἀκείνῳ simul cum παραδόντες, vel hoc ἐν παρενθέσεως σχήματι pronunciandum.

~~264. not. ***. Subtilis sane mutatio.~~

273. v. 25. Atque etiam. Dic Atqui vel Itaque. sic et v. 14.

272. not. †. κατὰ ταύτην i. e. ex ipsa nominatione αὐτό.

280. not. **. Quid? particula ἂν numquam subintelligi potest?

284. A. v. 3. deesse vid. verbum aliquod infinit. post χαλεπόν.
v. penult. ἑκάστοτε. Omisit Astius vertere.
•293. v. 18. ut declarare necesse est. Male haec exprimunt graeca.
292! v. 11. Dele ὑπ'. Vide sup. v. 2. et p. 290. A. 1.
299. 1. Dic, accedere et abire.
298. D. 1. 2. ξυμφυὲς ec. Intelligit τὸ ὂν sive τὴν οὐσίαν sive τὸ εἶναι, quod commune est corporeis et incorporeis rebus.
302. v. penult. ψυχὴν. addam ἔχειν.
304. not. * Minime vero. Ac tu verte igitur..
305. v. 18. ulla de re. Dic ullo loco.
303. 28. rationem. for. cogitationem, et sic deinceps.
304. not. **. Sed in ἀκινήτων τε ὄντων subintelligitur verum, τῶν πάντων, huiusmodi aliquid, ut saepe. Coniunctioni autem τε, respondet τὸ, καὶ versu huius pag. 8°
306. not. μηδὲν ἀλλ' ἤ. ~~[illegible]~~ Nihil necesse est haec inserere.
318. v. 4. vel dele τὸ, ἐν, vel verte in uno.
v. penult. for. ὀλίγα.
331. v. penult. Dic, ut videtur, et sic p. 333.
v. 16. et alibi: vide enim t. 3. p. 492. A. 6. 7., etc.
332. not. *. Ita lego.
336. not. Nihil necesse fuit mutare.
344. v. 3. ἐπεὶ atqui, tamen.
v. 7. πάντα ἑφεξῆς omnia omnino.
348. ~~*. interpungo post~~ not. **. Tu construe: ὅτι ταῦτα πάντα τὰ γένη (scil. διάνοια, δόξα, φαντασία: ita enim sepe Plato εἴδη et γένη usurpat pro πράγματα res, cum earum genus aliquod universim considerat), ψευδῆ ec. Nempe: haec omnia, jam falsa sunt, iam vera.
v. 17. τούτων, subintell. τῶν γένων de quibus hic supra.

p. 352. v. 3. a fine. ἡμῖν. for. add. ὁ σο-
φιστής.

354. C. v. penult. γιγνομένης referend.
vid. ad αἰτίας.

356. B. 8. μηχανῇ ꝓ artificio.

364. C. 5. αὐτοῦ adverbium loci. et
καθάπερ ἔμπροσθεν nonnisi ad seqq.
referendum. v. p. 340. A. 1.

6.

14.

Theaetetus

---

sono 4 carte

Theaetetus.

p. 8. A. for. ὡς ἄλλως χαλεπὸν εὑρεῖν vel ὃ ἄλλως.
ib. post μνήμονες interpunge.
12. not. *. male.
ib. v. 5. laudans aliqua ex parte, aliquo modo, etc.
14. v. 3. ante fin. ἀπιστεῖν fidem negare.
30. A. quomodo sint, eorum vero quæ non sunt, quomodo (i. e. qualiter) non sint. sed vide p. 56. v. 3. p. 172. v. 10.
42. v. 4. αὐτῶν. for. subintell. περὶ i. e. de iis de quibus sermo est. Vel delenda vox.
44. not. **. nihil opus est.
46. not. *. male. Num ἄνθρωπος qui paulo ante nominatus est, non est ζῶον? Dicendum est igitur ἕκαστον ζῶον.
ib. v. 6. deest fortasse vox ὄνομα.
50. not. * causam emendationis non video; nec probo.
56. A. v. 1. lego ψευδές.
p. 60. A. et D. ὑπακούειν hic est obsequi.
80. v. 2. μὴ ἂν σὺ ἐπιλαθώσῃς. non considerasse videtur Astius particulam et formulam potentialem huius loci in versione sua.
ib. v. 10. ἀντιλαβώμεθα apprehendamus. sic Plato passim.
90. v. 1. for. εὔτονοι μὲν καί.
82. not. *. Necessitatem non video.
96. not. * Malim αὐτῆς τῆς.
ib. v. 9. τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσι. non contraria, ut Astius, sed similia respondentia patitur causarum agendarum peritus, si de sublimibus agere cogatur, iis quæ philosophus patitur si de parvis et vulgaribus dicere opus

habeat. Hoc sensu saepe utitur Plato voce ἀντί=
στροφος, immo hoc solo.
p. 98. D. v. 1. μακρῷ ἄριστ' ἔχει — εἶναι. longe o=
ptimum est ut huic tali non concedatur eum quia
πανοῦργος sit, ut est, idcirco δεινὸν esse. Si
enim hoc illi concedatur, laudem non vituperatio=
nem hoc sibi esse existimat, gaudetque quod δεινὸς
ὑπὸ πανουργίας habeatur.
100. v. 2. αὑτοῖς. for. αὑτῶν ut referatur ad διαγωγῆς.
106. C. Illa mihi videtur ratione, o Socrate, maxime convinci
illius oratio (quae quidem etiam hac convincitur), nempe
ex eo quod aliorum sententias ratas ponit. I. e. etsi
Protagorae oratio convincitur etiam hoc argumento de
futuro, quod modo protulisti (p. 102 B – 106 C.), convinci=
tur tamen maxime illo argumento quod exposuisti p.
80 A – 86 D.
ib. E. Ἡρακλείτεια et Ὁμήρεια hic sunt Heracliti et
et Homeri non sectatores sed dogmata, quorum ἐμπεί=
ρους esse dicit eos qui Ephesi versantur, nimirum ἐμ=
πείρους περὶ τῶν Ἡρακλειτείων ἢ Ὁμηρείων. V. p. 32.
E. 34. E.
110. v. 2. for. κινῆται.
116. not. * ** Dubito de mutatione in δέ.
ib. v. 17. Scribo: μάλιστα δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἁρμόττοι.
118. v. 3. μέντ' ἂν sane.
124. v. 3. ante fin. ἐπανιοῦσα repetens.
122. C. v. 4. lege δύναμις ut versu superiori.
131. v. 4. Dic: Hoc, quod aliquis falsa iudicet: vel: quod aliqua falsa (i.e.
falso) iudicemus.

130. v. 8. δεῖν; ἄρτι. aliquid deesse videtur.
ib. E. v. 2. γάρ που forte enim.
ib. A. v. 3. deleo ὡς.
136. v. 4. ante fin. for. ἀποφαίνωμαι ut ipse nesciens tibi id exponam.
146. v. penult. for. τὸ ψευδῆ, ut p. 148. v. 9. etc.
151. v. 8. Dic: ea quidem quę e regione — ea vero quae oblique etc.
150. C. v. penult. τότε μὲν καὶ τούτοις tunc quidem et his hominibus, nempe iis qui τὸν κηρὸν ἐν τῇ ψυχῇ βαθὺ etc. ἔχουσι.
152. D. φήσω affirmabo, aiebo (si quidem dici potest).
154. v. 5. νῦν pro tunc. Nihil mutandum.
ib. B. v. 2. deleo μᾶλλον quod huc fluxit ex superiore versu.
164. v. 13. for. τινὰ ἐν αὐτῷ (vel ἐν ἑαυτῷ, v. vers. 16.) ἐπιστήμην, διαπετομένων, ἀνθ' ἑτέρας etc. vel τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ.
ib. v. 10. malim ξυμβαίνοι.
168. D. v. 8. ἀπαγορεύσῃς deficias vel defeceris.
170. C. v. 5. δικαστὴς ἄκρος for. index summus nempe is index qui iis de rebus quibus indicat interesse nullo modo potuit.
172. v. 11. iam enim essentiam aut non essentiam illi rei apponi, cum neutrum debeatur.
ib. not. *. Minime. οὐδὲ τοῦτο spectat ad τὸ μόνον. vide v. 12–13.
176. not. *. Non probo.
184. D. v. 1. lege τὸ μονοειδές τι, ut ex precedentibus et ex sequentibus patet. vide potissimum E. v. 2.–4.
ib. E. v. 3. 4. eadem enim causa eadem efficiet.
188. v. 4. οὖν. for. γοῦν.

190. v. 7. for. τῶν στοιχείων ut supra. v. tamen p. 192. A. B. C.
196. not. *. for. ἃ.
198. not. *. for. σεσοφρονηκῶς ὡς οὐκ etc.
ib. v. 4. που fere.
196. D. fin. σκυτάλης ἢ ὑπέρου ἢ ὅτου δὴ λέγεται περιτροπή. proverbium est, pistilli circumvolutio vel circumductio, quod valet ad idem redire.
ib. E. v. 2. malim οὐδὲν ἂν εἴη. Aegreo tamen.
195. v. 12. male. σκιαγράφημα est pictura tantum adumbrata, quæ, si longius spectes, vero similis videtur, si vero propius, nihil fere perspicis, nisi confusum quiddam.
8. v. antepenult. τηλικοῦτον. for. τοιοῦτον. Dubito tamen.
16. E. v. 10. αὐτό. malim αὐτήν.
19. v. 4. quod. Dic quam. Non enim de nomine sed de re. Nemo certe nomen quod non novit, intelligit. Sed hic de noto nomine agitur, veluti πηλός, ἐπιστήμη. Sed ipsa res, quid nempe sit lutus et scientia ignoratur.
32. C. v. 2. for. οἷα δέ.
34. v. 12. lego δοκεῖν.
ib. v. 15. ἐπιτροπεύει. Astius regit. Dic curat, alit, educat.
ib. v. 26. for. σώζει ut opponatur τῷ ἐπιλανθάνεται v. 28. et respondeat hic τῷ, κτᾶται.
ib. v. 31. for. τὸ δὲ τοὐναντίον, ἡσυχία, ut versu sup.e τὸ μὲν ἄρα ἀγαθόν, κίνησις.
36. B. Adde ἢ ὃ ὁρῶμεν, ἢ οὗ ἐφάπτ. Sic paulo post adde ἢ ὁρῶν.
39. v. ~~*~~ 25. Dic, mentesque nostras omnino iam exploratas ~~[illegible]~~ haberemus.
ib. v. ult. Malim, quæ considerantes, primum dicemus.

44. not. * *: Emendationis causam non intelligo.
44. A. v. 4. οὐχ εἶναι παγίως omnino non licere. for. πάντως.
55. v. 10. lege, idem generans tale fiet.
54. A. v. 6. 7. ἐμαυτῷ — ἑαυτῷ per me — per se. Vide sequentia. Tamen improbari non potest Astii versio.
58. D. fin. ἀξιοῦσθαι non bene redditur ab Astio.
61. v. 18. potius, lucteris.
66. D. v. 1. ξεινοῖς. non probo Astii versionem.
68. A. v. 1. πως quodammodo.
70. D. v. 6. 7. 9. ἂν — ἂν — ἂν. Redundare aliquam ex tribus his particulis crediderim; maxime vero postremā.
ib. not. Videtur mihi vulgata lectio non improbanda.
76. C. v. 4. προσηρξάμεν velutī adumbravi, aut delineavi, quasi principia defensionis ~~...~~ vel responsionis attuli, primas lineas duxi.
ib. C. v. 9. D. v. 5. ἐπενόησας. ἐπενόησα.
79. v. 8. dic, prosequetur, vel persequetur, subsequetur.
82. not. * *. for. καὶ ἀεί σε.
84. B. v. 11. for. ὁμολογήσεται. ὅταν γάρ τῳ.
86. D. v. ult. cui nos subscripsimus.
89. v. penult. temere etc. Dic. ut libet, alio atque alio modo, vel etc, de qua libet re, de alia atque alia re.
92. v. antepenult. ἀσχημοσύνη. Non probo Astii version.
95. v. 25. nimirum. Dic, quod vero — talis fuerit — quinquagesimus.
94. E. v. 1. for. ἀναγκαῖον εἶναι γίγνεσθαι.

96. E. v. 1. ᾧ ἀνεμέσητον cui licere debet.
ib. A. v. 1. ὑμνῆσαι . subintell. πρὸς τὸ, vel ἕνεκα τοῦ.
100. not. Nihil necesse est.
103. v. 12. Dic, hoc etiam.
109. v. 21. Dic, nonne hanc.
116. not. * *. Nihil mutandum.
123. v. 26. Dic, tum id quod omnibus, tum id quod his.
128. D. v. 1. περὶ αὐτῶν. Delerem, ut Astius in versione omittit.
130. E. v. 2. περᾶναι metaphora est de spatio quod euntes conficimus, respicit autem ad τὸ, ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν vers. sup.ª
134. B. v. 1. for. οὔτε περὶ τῶν ὄντων τινος, vel του, ut supra 132. D. v. 9.
138. C. v. 1. for. ἢ καὶ μαινομένου.
ib. not. * *. Non probo et nihil mutandum.
136. E. v. 3. for. Εἰ δὲ ἀμφότερα, ὅτοι ἅμα γε ἢ ἐν μέρει. Nisi plura desunt. Sic enim sequitur disputatio cum suppositione quod animus ἀλλοδοξῶν. ἀμφότερα διανοῆται. Tum p. 138. v. ult. — 140. E. v. ~~ult~~ 1. subiicitur brevis disputatio de altera suppositione quæ hic E. v. 1. proponitur, nempe quod animus ~~δοξα~~ ἀλλοδοξῶν τὸ ἕτερον μόνον διανοῆται.
158. not. *. Nihil omnino mutandum.
164. v. 14. ὅτε ἄρα quum scilicet. respondet τῷ ὅταν v. 12.
172. v. 2. διῄρει distinguebat.

170. not. *. Minime vero.
186. v. 4. Te nihil aliud didicisse quam elementa, studens ea dignoscere etc. et v. 5. interpunge post στοιχεῖα.
~~183. v. 17. Dic, cuius rei partes essent, eius rei cum totum tum universum, nihil esse aliud quam partes omnes. V. p. 178. A. v. 7.~~
188. not. Nihil necesse.
ib. v. 7. for. ἢ κωφὸς ὢν ἀπ' ἀρχῆς.
190. v. 8. for. ἀλογίαν; τοῦτό μοι.
ib. v. 12. for. τότε μὲν τούτου δοκῇ
192. v. 2. ἑξῆς totum ordine nomen. Puer ille qui litteras discit, totum quidem ordine nomen, v. g. Theaetetum scribens, bene scribet, si vero per syllabas separatim et membratim scribere cogatur, errabit; quod quidem faciens, scientiam nondum habere, a nobis concessum est. Et tamen notitiam ejus nominis per elementa habebit omnino, si quidem illud integrum ordine scribens, recte scribet. Itaque noscens hoc nomen per elementa, et de eo recte indicans, scientiam tamen eius nominis non habebit: quod erat probandum.
ib. v. ult. ὡς quia, non ut.
196. v. 4. for. μή οὔ τι.
ib. v. antepenult. γενναίως construe, ni fallor, cum ἐσκοπ.
198. v. 6. ἐρωτηθεὶς. Ille cui haec definitio adscribitur, vel quivis homo indefinite, ut saepe Plato.

ib. v. 2. post δοξάσαι interpunge. γνῶναι enim non absolute dicitur, sed refertur ad διαφορότητα, ut patet ex praecedentib. et ex seqq.

p. 12. not. ** vel αὐτῷ μαρτυροῦντι aut μαρτυρήσαντι.

p. 6. B. 3. ἴωμεν, ex contextu patet nihil aliud esse quam agedum.

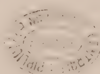
p. 8. v. 9. οὐκ ὀλίγιστοι nempe πλεῖστοι. Vide quae nos hac de re alibi ad Platon.

p. 182. not. *. Minime. V. hac pag. lin. 10, 11, 13. etc. De αὐτὸ τοῦτο quod hic et saepissime fere adverbialiter et omnino absolute sumitur, nec cohaeret cum πᾶν, ut putare videtur Aytus, vide Toup. ad Longin. sect. fragmentum ε fin.

7
14.

Gorgias

sono 7 schede

Gorgias.

p. 268. v. 4. ὅσα quanta, non quid, vel leg. οἷα. V. p. 274. E.

p. 270. vers. penult. ἔγωγε. subintell. λέγω.

p. 280. A. Εἰ πάντα γε etc. hoc est quasi di=cas, Multo etiam magis id tibi videretur, si omnia etc.

p. 284. A. οὐχὶ ἀηδέστερον. Videtur hic adhibe=ri pro ἡδέστερον si respicias ad proxime sequentia. Ita saepe Graeci οὐχ ἥκιστα fere pro μάλιστα. V. p. 138. v. 25. 29.

p. 300. v. 17. for. ἔχειν pro ἔχει.

p. 306. A. οὐδὲν ἀγαθὸν τοῦτο (subintell. ὂν) κεκ.

p. 302. C. σοφισταί. optime, quod etiam patet ex immediate sequentibus; neque enim δικαστὰς inutiles esse dixisset Socrates; immo ille utilissimos. Sed ut sup. p. 300. C. dixerat δικαστικὴν et νομοθετικὴν ita ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις ut idem ferme utraque videatur, licet altera ab altera differat, ita nunc σοφιστικὴν quam νομοθετικῇ opponit, et ῥητορικὴν quam δι=καστικῇ, confundi inter se dicit, nihilo tamen minus differre. Ad eum autem locum, nempe ad p. 300. C. respicit hic τὸ, ὅπερ μέντοι λέγω.

p. 308. v. 7. τούτου πρόσθεν glossema est margina=le τοῦ, ἄρτι.

p. 312. E. for. ταύτῃ delendum, licet ἐν τῇ πόλει dicit, non ἐν πόλει. V. p. 314. C.

p. 322. ἐν Πυθοῖ. quomodocumque legas, videtur hoc esse Apollinis Pythii templum Athenis extans, non Delphis. ait enim τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα, quod praesentiam designat.

p. 334. C. καλεῖ τις omnino bene, ut sup. B. εἴ τις τύπτει: quare et inferius lego εἰ τέμνει τις. Ex sententia loci patet hoc verissimum esse.

p. 330. v. 6. for. ἐστὶ καλά.

p. 334. D. for. αἴσχιστον τούτῳ ἐστίν, et eod. ver. ἀμφοτέροις. sed prima emendat. a prox. sequentibus refelli potest.

p. 342. v. 9. for. ἀπαλλάττει.

p. 348. D. ζημίας de multâ pecuniaria intelligend. videtur.

ib. E. haec a te consona dicuntur superioribus.

p. 350. v. 5. ἐπεὶ hic est fere quamquam ut saepe ap. Platon.

p. 352. C. revera concionator.

p. 356. B. quod (supple, vere) iustissimum est violenter ducit (seu inducit, infert, agit) suprema manu. τὸ δικαιότατον expungi non potest. De eo enim ipso agitur, nempe περὶ τοῦ δικαίου. V. paulo infra ~~ut~~ ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει. Sed vox φύσει in Pindari verbis necessaria non est.

p. 360. B. πάνυ φαῦλον videtur hic non absolute malum, sed malum accusatorem designare, nempe accusandi ~~...~~ imperitum etc.

ib. εἴ τις εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνη φῶτα. poetae alicuius verba sunt, ~~tacito~~ nomine ut hic inf. v. 3. et 2. ante

ib. C. v. 3 ult. Videtur vis oppositionis esse non in fin. εὐμουσίαν sed in πραγμάτων verum, scilicet non verborum.

p. 362. C. v. 2. del. σοφίας.

p. 366. v. 1. for. λέγοις.

p. 370. B. v. 1. Ἔχε δὴ αὐτοῦ. Tienlo stretto. Sta Fermo qui.

p. 356. C. διαφθορὰ corruptela.

p. 364. v. 2. quomodo perire possumus inscientes? Dic corrumpere~~nt~~mini.

p. 376. v. 8. τὰ παρὰ φύσιν ξυνθήματα. Haec ~~et~~ per parenthesim dicta sunt, et subintell. scilicet.

ib. v. 4. ante fin. ἀναπείθεσθαι essere persuaso del contrario di quello di cui era persuaso avanti: ~~esser capace~~ ὂν οἷον ἀναπείθεσθαι capace di varie, e contrarie persuasioni, di mutare opinioni o persuasioni, di contraddire a se stesso nelle credenze, mutabile di sentenza ec.

p. 380. C. πληροῦντα leggo πληροῦν.

p. 382. A. leggo Διαφθερεῖς.

p. 384. D. v. 2. for. ἕτερον. V. duos superiores vers. et huius p. v. 2.

p. 388. v. 1. et 9. Scribe, ut recte intelligas: τὸ μὲν, διψῶντα. ec.

p. 390. D. fin. puto enim te tecum ne hac quidem in parte consensurum.

p. 392. A. Ἀμφότεροι. Scribo Οἱ δειλοί. Nam 1. ita

res ipsa et veritas postulat. 2. patet omnino ex seqq. 3. τὸ, μᾶλλον et sensu et per se respondere debet interrogationi socratis ποτεροί σοι ἐδόκουν μᾶλλον χαίρειν (i. e. χαίρειν μᾶλλον). 4. Haec vox ἀμφότεροι fluxit fortasse ex v. 26. huius p. V. aliquid simile p. 388. v. 27. et 30. cum not. (***). Forte hic scribendum Οἱ δειλοὶ ἔμοιγε μᾶλλον (subintell. ἐδόκουν χαίρειν), εἰ δὴ μή, παραπλησίως γε ἀμφότεροι.

p. 394. D. Nonne igitur boni sunt ii qui gaudent, quandoquidem bona ipsis adsunt?

p. 396. A. fine. forte κακὸς καὶ ἀγαθὸς ὁ ἀγαθὸς ᾗ καὶ μᾶλλον ὁ κακός; quippe qui μᾶλλον χαίρει καὶ λυπεῖται (p. 392. fin. 394. fin.).

ib. B. v. 6. ὡς δή. fr. ὡς δέ. tu vero ut putes ec? ib. fin. Num bonae sunt quae utiles etc?

p. 400. C. τὰ τοῦ ἀνδρὸς. Respicit ad Calliclis orationem, qua haec esse viri officia dixerat, philosophari vero pueri.

ib. not. utraque scriptura magis placet; utramque Astii emendationem reiicio.

p. 402. v. 13. malo αὐτή.

p. 408. v. 9. αἰτίαν ἔχουσι putantur. V. Aeschin. Dial. 1. de virtute edit. Horrei, cum not. eiusdem, ubi haec ipsa locutio bene ~~in~~ expenditur. v. p. ~~[illegible]~~ 438. v. 28. 29.

p. 410. C. ὥσπερ ἐκείνῳ nempe τῷ ~~ἐν~~ γιγνομένῳ ἐν τῷ σώματι ἐκ τῆς τάξεως καὶ κόσμου.

p. 414. v. 6. lego αὐτὸ τοῦτο.

p. 418. v. 2. παρὰ hic et alibi ita est praeter ut idem fere sit ac contra, velut hic, sensus est: Ego aliter dicere nequeo: negare hoc nequeo.

p. 426. v. 12. 15. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. non Athenis, sed in ea urbe quam Socrates exempli causa ὑποτίθεται.

p. 420. D. νεανικὸν gagliardo. v. p. 422. A. et alibi.

p. 428. D. fine. ἐὰν πάμπολυ al più, a dir molto.

ib. B. fin. for. σώζωσιν.

p. 430. v. 10. for. τοῦτόν τις (vel τοῦτον ἄν τις) ὀνήσειεν.

AFFRANCATA

Stampe –

Al Nobile Signore

Conte Giacomo Leopardi

p. 360 B. Ad ea quae hic annotavimus adde. Haec verba εἴ τις εὐφυᾶ etc. possunt etiam esse Euripidis. V. hanc pag. superius. Εὐφυᾶ pro εὐφυῆ non poeticum quidem est (v. Creuzer Meletem. Lips. 1817. sqq. par. 3. ~~[illegible]~~ p. 32-33) sed constructio et vox φῶτα, omnino poetica sunt.

p. 432. v. 2. ὁποσονδὴ quantumvis.

ib. not. **. Bene. Non probo emend.^m Astii.

p. 434. A. publicas res agentes, ad ea ex ~~p~~ ~~in~~ civilibus negotiis, quę architecturam spectant, sed ~~a~~ τὸ, δημοσίᾳ πράξαντες deletum malo. Vel legendum δημοσίᾳ πράττειν ἐπιχειρήσαντες. V. p. 436. v. 8. 9.

p. 436. E. Incominciar dalla botte, proverbio del quale v. fra gli altri la pref. del Cesari all' Apologetico di S. Greg. Naz.

p. 444. v. 16. for. τούτων δὲ ποριστικοὺς ὄντα ἢ κάπ. ἢ ἔμπ.

p. 450. C. ὅτι μάλιστα ~~tradita~~ ~~celeritate~~, ~~quam primum pecuniam acceperat~~ ἅμα quã maxime simul.

p. 456. v. 5. τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο. adluit τοῦ, δικαίως ad τὸ, δικαστὰς.

p. 458. C. v. 1. ἑκατέρωσε in utrumque locum, nempe tartarum et beatorum insulas.

p. 462. A. in eum custodiae locum, quo cum venerit, ibi passura est etc.

*ib. fin. reges et dominatores quosdam finxit ec.

p. 464. C. fin. forte μόνου.
ib. not. Nollem.
p. 466. C. v. 1. τὸ γίγνεσθαι. subint. δίκαιον.
ib. D. v. 1. πλήγην, nempe τὴν ἐπὶ κόρρης lo schiaffo, de qua supra, bis aut amplius.
p. 468. D. ἔχοντας, ἔχειν ellipsis, a se habere, esse.
p. 262. C. Τοῦτο μήν. for. τοῦτό μοι.
p. 264. C. v. ult. λέγων. subintell. εἴποις ἂν ταῦτα.
p. 280. A. δαιμονία hic videtur mirabilis.
p. 278. B. τάξεως τινος ~~πολε~~ πρὸς πολεμίους, piano, disegno, impresa militare secondaria, cioè dopo già risoluta, o anche cominciata la guerra.
p. 276. v. 7. for. ἐὰν καὶ ὀλίγοι.
p. 282. v. 5. οὐδὲ; for. οὐ.
p. ~~292~~. 294. v. 3. ante fin. V. sup. p. 260. C.
p. 318. E. αὐτόθεν hinc.
p. 344. C. ξυλλογισώμεθα deducamus, inferiamo.
p. 350. C. Se gli uomini non avessero affezioni comuni, questi questa, quelli quella, cioè un tal numero d' uomini una tale affezione, un altro un' altra.

p. 354. v. 2. αἰσχυνθεὶς cum veritus esset.

× p. 356. v. pen. for. ἦ.

p. 354. A. for. σὺ τὸν νόμον ἀφεὶς ἐδίωκες κατὰ, vel τὸ κατὰ φύσιν. Polo avea detto che il peccare era più vergognoso, ma l'avea detto perchè lo dice la legge, e tu lasciando la legge, e come se questo fosse un dettame di natura, ne inferisti tutto ciò che detta la natura, cioè ch' essendo il peccare un male, ~~era~~ ninno lo voleva, perchè per natura ninno vuole il male ec.

p. 364. v. 3. ταὐτὰ.

ib. v. 3. ante fin. ἔλεγον τότε.

p. 370. A. εἰ ὁ εἷς τῶν μυρίων κρείττων. glossema marginale.

p. 372. A. fin. οἱ εἰσιν. for. del.

p. 378. B. ἑτέρῳ τοιούτῳ. Astius omittit. respicit forte ad Danaidas, quae tamen perforato cribro haurire non dicuntur, quod sciam.

p. 380. D. ne obstupescas neque te pudeat.

p. 390. D. ὡς ἑτέρων ὄντων Dunque i beni e i mali ~~non~~ sono altra cosa che i piaceri e i dolori.

p. 378. B. ἑτέρῳ τοιούτῳ item pariter perforato cribro, nempe perforato quemadmodum et dolium est ~~...~~ perforatum.

p. 394. v. ult. ἦ, aut, vel, non an.

p. 396. A fin. for. κακὸς καὶ ἀγαθὸς ὁ κακὸς τῷ ἀγαθῷ,

ἢ καὶ μᾶλλον ἀγαθὸς καὶ κακὸς ὁ κακός. Illud τῷ ἀ= γαθῷ refero ad ὁμοίως, nempe <u>pariter</u> <u>ac</u> ~~bonum~~ <u>ille</u> <u>qui</u> <u>bonus</u> <u>est</u>.

ib. v. 5. ante fin. ὡς ἔοικεν, ut videtur.

p. 398. ~~B~~. v. 2. κα= καί, lege βλαβεραί.

p. 408. v. 3. for. ῥη= τορικήν;

ib. v. 9. αἰτίαν ἔχουσιν. V. etiam Aeschinis Socratici fragm. ~~ex De~~ ubi de Themistocle etc. ex Ari= stide rhetore; ~~et~~ Plat. t. 2. p. 78. v. 15. e le mie carte supplementarie di Bologna p. 2. s. e Plat. t. 4. pag. 226. lin. 30. 33.

p. 414. D. Τίς οὖν, vel Τί οὖν; ἄλλος ἐθέλει;

~~p. 430. v. 4. ante fin.~~ p. 432. B. v. 6. πρός, praeterea insuper, etiam.

p. 434. v. 2. melius καταχαριζο= μένην, διαμαχομένην.

p. 440. B-C. τό, εἴπερ spectat ad τό, ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά.

Casa 16. Gennaio 1843. =

Il Latore del presente è uno de' compositori della Stam= paria de Romani; al quale potrete pur consegnare i Stam= poni tanto vostri, che miei, i quali lasciai da voi inavver= tentemente. Questa sera ci rivedremo. Vogliatemi bene. Addio.

Caro Cugino

Vostro Aff.mo Cugino
S. Melchiorri

p. 438. v. 6.-7. num aliud quid spe=
claturus sis etc, an illud ut etc.

p. 450. B. v. ult. forte ὠφελῆσαι.

p. 442. v. penult. for. μεταβιβά=
ζειν ad alia transferre.

p. 452. v. 8. οὔ. videtur subintelligen=
d. ὅτι οὐχ εὖ ἐποίησε ταύτην
τὴν εὐεργεσίαν.

× 456. v. 9. ἐν for. ἓν.

458. E. ἔρημον ... καταλιπόντα. vel
legend. ἐρήμου.. καταλιπόντος, vel ἐ=
ρήμης.. καταλιπούσης, vel quoquo
modo haec de indicato non de indice
intelligenda, etsi grammatica et constru=
ctio huius loci repugnare videatur.

466. C. v. 6. οἷ ἀφικόμενος quo
cum perveneris, nempe πρὸς τὴν τῆς
φιλοσοφίας ἐπιτήδευσιν.

284. A. οὐχ ἀηδέστερον. Ita Aristot.
Polit. ed. Flor. 1576. p. 156. 164. l. 2. οὐ χεῖ=
ρον pro βέλτιον: et l. 6. init. et Hippocr.

μινὲς quisquis auctor est, init. libri 4. de morbis (περὶ νούσων): καὶ ἀπὸ τούτων ἐς τὸ σπέρμα ~~[illegible]~~ ᾗ οὐκ ἐλάχιστον οὐδὲ ἀσθενέ=στατον (subintell. μέρος) συνέρχεται. i. e. ~~[illegible]~~ πλεῖ=στον καὶ ἰσχυρότατον, ut patet ex libro de geni=tura sub eiusdem Hippocr. nomine, init. οὐ χεῖρον pro βέλτιον. V. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 591. 862. 868. t. 2. p. 32. οὐχ ἥκιστα pro μάλιστα, ib. p. 376. +

326. D. lin. ult. for. οὐκ ἂν εἴη οὐδέ=τερος. V. ib. lin. 12-13. paginae.

\+ Sic ap. Longin. init. fragm. ad Marcell. ut patet ex seqq., et ap. Herodian. Hist. init. Huc pertinent quae Seu=zer Meletem. Lips. 1817. sqq. par. 2. p. 74. init. Contra ap. Isocr. περὶ εἰρήνης Cantabrig. 1729. p. 340. οὐ βέλτιον pro χεῖρον vel χείρι=στον, vel κακόν.

Barone de Standmann [illegible]

Dott. Tollegatti Ferrarese

† Ad p. 284. A. Adde Clearch. ap. Joseph. t. 2. p. 454. lin. 27. οὐ χεῖρον. V. le mie carte supplementarie di Bologna p. 10. fin. – 11.

8

14

Phaedo

sono 12 schede

Phaedo.

p. 492. E. διανοηθῆναι sic vertendum videtur ut appareat hanc animi, non corporis, et quidem animi a corpore maxime segregati actionem esse.

p. 498. v. 9. ἐλπίδα expectationem, προσδοκίαν.

~~p. 500. B. verte: re~~

p. 500. B. verte: revera empta et vendita sint.

p. 512. v. penult. ταυτὰ ὄντα, cioè p. e. due pietre, due legni ora sono uguali tra loro, ed ora quelle stesse pietre e quegli stessi legni sono disuguali tra loro.

p. 514. v. 4. for. ἑτέρου ὄντος.

~~Ib. D. for. τί δὲ τόδ', ἦ δ' ὅς, ἦ.~~

p. 518. v. 3. a fine. for. οὐσίαν.

~~p. 520 v. 2. for. μέν τοι.~~

p. 522. E. μορμολύκεια lamiolae, lammiette.

p. 522. v. ult. οὐ. subintell. προσήκει πάσχειν etc.

p. 524. E. τῶν ἐκείνοις ὁμωνύμων. ἐκείνοις nempe αὐτῷ τῷ καλῷ, τῷ ἴσῳ et ceteris superioribus. Ita ἐκείνοις dicitur in v. seq.

p. 528. v. 3. a fine. ὀλίγου ὅλον pertinet ad σῶμα.

p. 530. Ἅιδου. ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς ducit hoc nomen Plato.

p. 534. v. 8. verte nihilo tamen minus ab iis rebus abstinent. Vide immediate sequentia, quae nullatenus cum his cohaererent, si vera esset Astii versio.

p. 558. C. D. Malo εἰκόνος, εἰκόνων.

ib. E. v. 1. ταύτην. id est ὑπόθεσιν, non rationem ut Astius.

ib. D. τὸ οὕτως referendum est ad ὥσπερ, tum construendum ὥσπερ ἔστιν ~~ἡ ἡ~~ (existit) ἡ οὐσία αὐτῆς.

p. 560 ~~B~~ C. αὐτήν τε εἶναι subintell. ἁρμονίαν, et his virgulam praepone. Male hic Astius et Ficinus.

p. 558. D. τοῦ ὃ ἔστιν di quel ch' ella è.

p. 564. B. ἔφοδον incursionem.

p. 566. C. ὡς οὐδὲν χρῆμα ut nulla alia res.

p. 574. C. verte, Atlantem hoc Atlante (i. e. de quo nunc fabulantur homines) robustiorem.

p. 580. v. 10. λόγος aestimatio. sic. ἐν οὐδενὶ λόγῳ εἶναι ec.

p. 588. B. quodnam corpus, si illi corpori aliquid accidarit, calidum fiat. -

p. 592. B. for. Οὐ μὲν, vel μὴν. V. p. 484. v. 6. 10-11.

p. 594. v. 3. a fine. for. ἐπτημένη.

p. 596. v. 2. ἡμμένη quae attigit.

p. 598. for. εἴη του ἑωρακό=τος.

p. 600. v. penult. ἔκφανῆ, i. e. non sub terra, sed super extantia. -

p. 602. B. v. penult. non visiones, ut Astius, sed sensiones.

p. 606. v. 5. ἄναντες acclive.

p. 600. v. 3. supra terram. V. p. 608. v. ult. – 610. v. 1.

p. 612. v. 6. οὐδὲν πλέον ποιήσετε. for. subintell. ἐν χάριτι.

ib. 12. male Astius.

p. 618. fine. viri omnium sui temporis (vel illius temporis), quos quidem novimus, optimi.

p. 614. v. 18. ed. Bekkeri χαλεπαίνεις. v. tamen Lucian. opp. Amst. 1687. t. 1. p. 126. et Fisch. praef. ad Well. Lips. 1756. p. 8.

p. 472. A. οὐδεὶς πάνυ τι haud valde multi, nemo fere. Ita οὐ πάνυ est <u>non valde</u>, οὐ πάνυ τι ec. v. p. 486. A. 488. B.

p. 484. v. 3. a fine. διὰ ἀλογίστως ἂν φεύγοι. Omittit Astius vertere.

p. 492. v. 11. Diciamo noi che v'è un giusto, o il giusto (cioè qualche cosa divisa dal quello ch'è giusto, ec. insomma l'ἰδέα τοῦ δικαίου).

p. 496. C. ὅπερ ec. quello che finora s'è detto e si sta dicendo.

p. 498. v. 4. for. ἄνθρωποι, vel ἀνθρώπων, aut τῶν ἀνθρώπων, quod referatur ad πολλοί.

ib. not. Non. Neque enim praecedit v. 2. τό, μέν. ~~Sed forte legend. vers. 2. καὶ~~

p. 506. v. 19. τὸ τεθνάναι mortuũ esse. V. p. 488. v. 17. 18. et hic seqq.a

p. 518. E. deest forte ἐπιστήμην. Notandum enim τό, ἀνευρίσκοντες, i. e. non <u>trovare</u> sed ri<u>trovare</u>. Nisi haec de οὐσία animi intelligenda sunt. V. p. 558. v. 19.

p. 514. A. Ταυτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω. Haec non de sensibus accipienda sunt, sed de ἰδέαις: nempe dum de eo quod est τὸ ἴσον,

tum de ceteris huius generis o=
mnibus. Quod patet tum ex seq.
periodo, tum ex p. 516. C-D. ubi no=
tandum τὸ, ὅπερ λέγω quod
huc spectat.

p. 522. v. ult. for. καὶ τοῦ ποίου
τινὸς οὔ.

p. ~~524~~ 532. C. Consentaneum sa=
ne, o Cebes; et preterea etc.

p. 544. E. προσᾴδειν aver ragione.

p. 546. v. 5. ante fin. for. γιγνόμενον.

p. 558. D. v. 1. post ἀνθρώποις deest
forte aliquid.

p. 566. B. v. penult. κατὰ ταυτὰ ἀδ
ἠρεμεῖν referatur.

p. 572. v. 5. δὴ. lege δὲ.

p. 574. B-C. Construe: τὴν δὲ δύναμιν τοῦ
αὐτὰ οὔ. ν. κ. ὡς οἷόν τε β. τεθῆναι.

p. 582. A. καὶ ἀτεχνῶς et omnino.

p. 592. v. penult. et ult. ἀκολουθήσετε, ἐπακολουθῆσαι persequemini, persequi.

p. 594. v. 1. κἂν ec. e arrivati che sarete fin dove l'uomo può arrivare (tenendo dietro alla ragione o al discorso) non cercherete più ~~in~~ avanti.

: . ib. D. eos qui ibi congregantur, iudicium subire ec.

· p. 596. v. 3. καὶ ἀδελφῶν. for. subintell. τούτοις.

· p. 600. D. καὶ αὖ τὰ ὄρη — κάλλιω. for. itemque montes et lapides ita se habere secundum eamdem rationem, nempe laevitate et pelluciditate et coloribus pulchiores.

p. 602. C. v. 1. πρὸς αὐτοὺς cum diis ipsis immediate.

ib. D. v. 6. ὑπὸ τὴν γῆν for. delend.

p. 604. C. εἰς οὓς ἑκάστους. subintell. τόπους.

Philonis Fragmentum de Providentia. Ex Eusebio Praep. Evang. — VIII. — 13. Volum. 638. Edit. Mangey. 1742. —

Ἔνθα φόνοι τε λιμοί τε, καὶ ἄλλων ἔθνεα κηρῶν.

= Iraeque et caedes illic, pestisque malorum

Turba frequens.

Not. versus ex Empedocle, citatus vero a Synesio lib. de Provid. sect. 1. — ibi vero scribitur ἔνθα φόνος τε κότος τε, καὶ ἄλλων ~~ἐν~~ ἔθνεα κηρῶν,

~~Ἄτης ἐν λειμῶσι~~

p. 608. v. 3. ante fin. τῶνδε τῶν τόπων nempe his ipsis in quibus viventes habitamus.

p. 576. B. οὐδὲν καινὸν asyndeton, nihil mirum, nec opus est emendatione quam Astius proponit. Ita Noster p. 610. v. ult.

p. 612. D. ἄλλως λέγειν nonnisi dicere; verbo tenus dicere etc. V. Synes. epist. 147. init.

ib. v. 6. οὐδὲν πλέον ποιήσετε non ea magis, hac de causa (quod nempe polliciti sitis), facietis. non manterrete le promesse, per quante ora ne faceste. V. Voy. d'Anach. ch. 67. verso il fine. t. 5. p. 499. non per tanto le farete ec. non perciò. Immo οὐδὲν πλέον est οὐδὲν προὔργου vel si quod tale dicas. Vide Basil. Magn. Orat. ad Juvenes ὅπως ἂν etc. in fine: ὅτε οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνιωμένοις. V. Budaeum in πλέον ποιεῖν, et in οὐδὲν πλέον ἐστί. V. et Aristoph. Plut. II. s. 45. τί πλέον; pro τί ὠφέλιμον; et Plat. 3. 542. v. penult. 544. v. 27. 31. Aristot. Polit. l. 2. ed. Flor. 1576. p. 101. l. s. p. 432. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 186.

ἔνθα κότος τε φόνος τε καὶ ἄλλων ἔθ=
νεα κηρῶν. Filone, Mangey t. 2. frammenti de
providentia. Il verso è d' Empedocle.

Mos. Forcellini da à φυγῇ in significato
di piacere come morem gerere. —

Integer per continuato.

Osservata.

Somn. S. apud e III. de Republic.
ad 14, o apud da Mai p. 256
id. ove anima. VI. Reipubl.
Mai p. 302. indolem.

p. 476. not. *. Ita ne? μοι (v. 2. huius pag.) παρόντα?
ib. lin. ult. Contextus omnino parit ut vertas: Etenim etiam priori=bus diebus omnibus, vel semper, consueveramus ec.

A proposito del notato da me sulla p. 61. D. v. 6. di Platone t. 1. Fedone, si osservi il luogo di Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 670. l. 18. οὐχ ὅσον ἐπὶ πλέον ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἡδονὴν non solum ad utilitatem, verum etiam propter voluptatem. Quell' ἐπὶ πλέον viene ad essere opposto all' ἑαυτῶν χάριν, e ad equivalere al χάριν ἄλλων, che si trovano p. 657. Vuol dire in somma non solo p. alcun fine, in grazia di alcuna cosa posta fuori di esse, ma per esse medesime ancora, cioè p. la semplice volutta che in esse si trova. Questo luogo di Aristot., paragonato massimam. con quello della p. 657., viene a mostrar chiaram. l'origine e la ragione di queste frasi in cui πλέον significa utilità o cosa simile. P. e. nel luogo di S. Basilio οὐδὲν ἔσται πλέ=

οι ἀνιωμένοις, vuol dir propriamente οὐδὲν
ἄλλο ποιήσουσιν οὐδὲ ἕξουσι ἢ αὐτὸ
τοῦτο ἀνιηθήσονται, e però τὸ ἀνιᾶσθαι
non recherà loro alcun profitto. Del resto
nel luogo d' Aristot. πλέον vuol dire veramen-
te *utilitas*, poichè Aristot. parla delle παιδιαί,
e distingue i loro fini in due, cioè τὸ πλέον
l'utilità, e τὴν ἡδονὴν la voluttà, che viene
a essere opposta all' utilità successiva e futura
delle παιδιαί, ed è come un' utilità presente e
coesistente ταῖς παιδιαῖς, le quali sorte di utili-
tà non sogliono chiamarsi con questo nome di
utilità, perchè non sono *fuori* del mezzo che le
procura, ma son tutt' uno ~~coesistono~~ col mezzo stesso, o certo chi
ha il mezzo, ha *nel medesimo tempo* anche il fine.
Aristot. l. 1. ad Nicomach. + Καὶ ὁ πλοῦτος δῆλον ὅτι οὐ τὸ
ζητούμενον ἀγαθόν (ἐστιν)· χρήσιμον γὰρ καὶ ἄλλου χάριν.
v. Amph. ap. Athen. p. 69. C.,
et Lucian. 1687. t. 1. § 39. fin. + cap. 3. p. 5. D. t. 4. opp. ed. Duval.
p. 210. lin. 12. 380. 700. lin. 15. Plat. in fine Critonis.

A proposito del notato da me sulla p. 61β. D. v. 16. di Platone t. 1. Fedone, al luogo di Aristot. Ethic. Nicomach. si aggiunga questo d' Isocrate ad Demonic. prope finem. Τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν ~~κατὰ~~ περὶ τὸν βίον οὐ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα ποιοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. V. Lucian. opp. ed. Amst. 1687. t. 2. p. 249. Polyb. III. 4. ap. Toup. ad Longin. sect. ult. Oxon. 1778. p. penult. fine. ~~καὶ πλέον οὐδ~~

Alle cose notate sulla p. 612. D. v. 6. del Fedone, aggiungasi che qua pure spettano le frasi προκόπτειν, προχωρεῖν, προὔργου (diversamente lo spiega lo Scapula, ma io così ne intendo l'etimologia e proprietà) *proficere*, *progresso*, *far progressi* ec. in senso *far frutto*, *ottener cose utili*, *succeder bene*, *far profitto*, e come appunto diciamo, *avanzare* o *avanzarsi*. Tutte queste frasi significano propriam. una specie di accrescimento, onde è tratta la metafora che le applica a significar l'utile quindi esse spettano al-

discorso del πλέον o οὐδὲν πλέον ποιεῖν o εἶναι o γίγνεσθαι ec. Così la frase πρὸ ὁδοῦ di cui vedi Gronov. ad Lucian. opp. Amstel. 1687. t. 1. p. 1022. fin. – 23. init. E quindi è il significato di πρὸ per ὑπὲρ traslato da quello di <u>ante</u> ec. ch'è suo proprio. E quindi ancora è che il lat. <u>pro</u> abbia l'uno e l'altro senso (in composiz. massimam. spesso vale πρὸ), de' quali quello di <u>ante</u> è certo il più antico, benchè ora passato forse per proprio quell'altro. ec. V. il Forcellini.

far progresso o progressi p. proficere (Svicc. spessiss.) avanzare, ec. civanzar[illegible]

Al detto da me sull' οὐ=
δὲν πλέον di Plat. in Phae=
done fin. (la qual frase v.
in Xenof. ἀπομν. I. 4. 14.) ag=
giungasi il προαγαγεῖν (v. lib. 1.)
προβιβάζειν (v. ib. 5. 1.) ec. pro=
moveo neutro (v. Forcellini), ec. προχωρεῖν
etc.

Huc spectat Herodiani locus. Hist. ed.
Lugd. 1611. p. 63. D. lib. 2.

Οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλ=
λοις. Isocr. init. Panegyr. v. le mie car=
te supplementarie di Bologna, p. 8. 9. 12.
e Casaub. ad Athenae. l. 6. c. (19. ante medium.
e Plat. t. 4. p. 208, lin. 6. e Laert. IV 64.
καὶ πλέον οὐδὲν ποιοῦντες, Demosth.
Philipp. 1. p. 14. init. Rom. 1584. locus no=

tandem ad declarandam phrasis originē.

Alla p. 612. D. di Plat. t. 1. aggiungi. Nel Fedro p. 134. v. 3. a fin. ἄλλως οἱ πεπονήκασι si spiega per frustra, e vuol dir questo, ma propriamente vale semplicemente si affaticarono, cioè senza che niun frutto accompagnasse le loro fatiche. E così si può dire di moltissimi altri, e forse i più di que' luoghi sì di Plat. sì d'altri, ove ἄλλως è spiegato per frustra, temere, ec. Anzi generalmente questo significato viene da quella origine e nel detto modo, e non certo viceversa. V. Luciano opp. 1687. t. 1. p. 217. dial. Ven. et Amor. e p. 219. dial. dearum iudic. in ciascuno de' quali luoghi male l'interprete: temere. + e p. 313. dial. Nirei Thersitae et Menippi, fin. dove p. ἄλλο; leggi ἄλλως, cioè τοπαράπαν, e correggi l'interpr. + come p. 395. lin. 19. (10) + ——

I — Conforme a questi luoghi è quello in Reviviscent. p. 400. lin. 27. dove l'interprete peggio che mai.

(1.) ovvero come ἄλλως nello stesso senso p. 542. init. 545.

V. Luciano anche t. 2. p. 39. 173. mezzo 291. ~~init.~~ principio. p. 355. e la nota del Gronov. 386. 534. Erodiano, ed. Lugd. 1611. p. 48. verso la fine del 1. libro, ἄλλως ἐσθῆρον. Arpocraz. ap. Battie not. ad Isocr. Areopagit. Cantabrig. 1729. p. 249. Demetr. Phaler. ap. Toup. ad Longin. sect. 29. fin. dove non approvo la correz. del Toupio. V. Joseph. de vita sua, §. 44. p. 21. lin. 14. t. 2. ἄλλως omnino, nonnisi. Pseudo-Joseph. de Maccab. §. 5. p. 504. lin. 11.

V. le mie carte supplementarie di Bologna p. 2. 3. 6. 9. 10. 12. a un luogo insigne d' Olimpiodoro nell' Orelli Opusc. graec. moral. p. 656. t. 1.

Plat. ~~Lauro~~. p. Phaed. p. 612. D. V. il framm. d' Ippocr. che ne' cod. sta nel lib. de nat. pueri, dove in verità non ha luogo, onde dal Mercuriale è stato trasportato in quello de ae=re aquis et locis, dove neppure, secondo me, ha luogo. Sul principio d' esso framm. ἄλλως vuol dire omnino, simpliciter, summatim

generatim, uno verbo, etc.

Hippocr. sive quisquis auctor est, praediction. lib. 2. (προῤῥητικόν β′) haud procul ab init. ἄλλως δὲ ἐκποιεῖ τῷ βουλομένῳ πιστεύειν, tantum, simpliciter, modo licet ut qui volet credat. ed. Mercurial. Ven. 1588. clas. 3. p. 444. D.

Luciano in Prometh. opp. 1687. t. 1. 177. init. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον. Male Benedict. Et v. p. 179. init. et p. 177. lin. 31. neque modo regium. et p. 179. lin. penult. ἄλλως pro tantum, et p. 441. lin. 15. 575. lin. 2. 584. 852. et 413. omnibus modis. 549. 608. 701. 776. t. 2. 4.

9
———
14.

Notae in Protagoram

1ª copia

sono 20. carte.

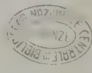
Jacobi Leopardii, Comitis Recanatensis, in Platonem Notulæ.

Copia premiere

1. Notæ in Protagoram.

C. 1. p. 44 Ast = 327 C-D Steph. δίκαιος idoneus ἱκανός. V. Fabr. B. G. in Xenophonte l. 3. c. 4. §. 1. t. 2. p. 71. ed. veteris, et Xenoph. Sympos. IV. 15. tum Plat. t. 2. p. 318. v. g. Hippocr. περὶ ἀγμῶν de fracturis ipso init. αὕτη γὰρ ἡ δικαιοτάτη φύσις i. e. verissima, ipsissima natura. Et paucis interjectis verbis: αὐτὸς γὰρ ὁ ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα ἀποφέρει οὕτως ὑπὸ τῆς δικαίης φύσεως ἀναγκαζόμενος ab ipsa et vera natura. Lucian. opp. 1687. 2. p. 9. τοῖς δικαίοις κοσμήμασιν propriis, idoneis, convenientibus ornamentis. V. ib. p. 260. lin. 6. Xenoph. Ἀπομν. IV. 4. 5. V. le mie carte supplementarie di Bologna p. 4. 7. (Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires:) « καλεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἄρατον Ἠριδανός· οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει. ἕτε- « ροι δέ φασι δικαιότατον (verissimum, ipsissimum) αὐτὸν εἶναι Νεῖλον, Eratosthenes Cata- « sterism. cap. 37. Διήγημα δέ τις περὶ αὐτοῦ λέγων οὐδὲν τῶν τοιούτων ἀκριβολογεῖσθαι « δίκαιόν ἐστιν (sic), Theo sophist. progymnasm. 2. quod est de narrat. ed. Basil. 1541. p. 38. » Δίκαιος ἔρως in Democratis Sentent. aureis, 38. (ed. Orell. in Opuscula Græcor. vett. sententiosa et moral. t. 1. Lips. 1819. p. 84.) est amor verus, germanus, legitimus, non justus, ut putasse Cl. editorem Jo. Conrad. Orellium, docet ejus annotatio ad h. loc. p. 500. V. definition. etc. τῆς δικαιοσύνης ib. t. 2. p. 330. 310. Plat. t. 1. ed. Astii, p. 44. C-D. verte: costui sarebbe anche professor competente di questa materia, se lo mettessimo al paragone di uomini che ec. Δίκαιος qui non è giusto, ma ec. v. Fab. B. G. t. 2.

317. B-C. puto in Xenoph. — p. 317. B. t. 1. p. 22. B. verte: | præter cetera (vitia) etiam vafrum
327 D. esse. — p. 327 D. t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἷοί περ οἱ ἐν. | p. 350 A-B. p. 50. A. Dele interpunct. ; post προ-
350 A-B.
329 A-B. σώπου. — p. 329 A-B. p. 48. A. for. | τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥηθέντων. Sed locus omnino obscurus.
329 B-C. — p. 329-C. | B. ὡς αὐτὰ δηλοῖ. Omisit Astius vertere. — p. 334 E. | p. 60. E. for. εἰ αὐτὸς, vel καὶ αὐτὸν
334. E. ut in versione, vel etiam καὶ αὐτὸς φῇς ut p. 335 B. p. 62. v. 5. — p. 339 B. p. 70. B. γενέσθαι verte fieri, devenire ut patet ex sqq. v. p. 527 B. p. 466. B. — p. 339 B. ib. for. τετραγώνῳ. V. et p. 344 A. p. 80. A. — p. 347 E. p. 88. E. οἱ δ' ἕτερα ec. mala interpunctio, et versio, et emendatio, forte etiam textus. — p. 348 A. 89. fin. male me tibi dedam ec. — p. 348 C. p. 90. male ut quotiescumque ec. v. ἑκάστοτε p. 341 B. p. 74. B. p. 351 E. 96. E. — p. 343 C. 78. v. ult. Del. τούτῳ. — p. 351 D. p. 96. D. ἔστι δ' ἃ οἷ ἔστι cioè cose dolci che son buone, e cose acerbe cattive. — p. 354 D. p. 102. D. for. ἢ ὁ αὐτὸς τρόπος. — p. 354 E. p. 104. v. 3. for. ἀγέροιντο οἱ ἄνθρωποι. — p. 353 A. p. 100. v. 2. p. 357 C-D. 110. v. 4. verte si hæc affectio non est voluptati succumbere. Se questa affezione non si chiama soccombere al piacere, come dunque si chiama? —

p. 110. E.

2 + p. 357 E. p. 110. E. for. τοὺς τούτου διδασκάλους. + p. 358 E. p. 112. E. verte, num si vera sunt supra posita, aliquis hom. ec. — p. 310 D. p. 6. D. verte, me ex lassitudine somnus refecerat. — p. 330 D. p. 30. C. lege εἶναι φαίην ἄν. — p. 333 A. p. 56. A. verte et praeterea aliud quiddam esse et dissimilia! p. 334 B. Ib. B. lege, πλείω. — p. 346 E. p. 86. E. parenthesis terminanda videtur post φιλέω. — p. 339 A. p. 70. A. placet quod. γρ. μετεννηνεγμένον: pertinet scil. ad ἐρώτημα. — p. 348 D. p. 90. D. πρὸ ὅ του ἐνόησεν. for. diaeresis est pro ὅ τοῦ προυνόησεν. p. 348 D. Ib. εὐπορώτεροι — διανόημα. deest aliquod verbum oppositum τῷ, μοῦνος. p. 348 D. Ib. ἕνεκα τούτου quo ad hoc. — p. 347 E. p. 88. E. melius οὕτω δὴ.
+ p. 351 B. p. 96. B. for. οὗτος βεβιωκέναι. — p. 352 D–E. p. 98. v. terzult. verte quam vocant voluptati succumbere ec. — p. 355 C. p. 104. C. verte, respondeamus et dicamus! p. Et 355 C. Ib. omnino leg. ἐκεῖνο pro ἐκείνα; Ora rispondiamo gli dunque ec. Ed è repetizione solita in Platone. p. 356 C–D. — 106. v. ult. 108. v. 1. τὰ πολλὰ hic videtur esse, multitudines. v. 356, 108. E. + p. 357 B. p. 108. B. v. 2. φαίνεται. Subintell. εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ βίου. — p. 342 C–D. p. 78. v. 1. καὶ αὐτοὶ intelligend. videtur de sophist. vid. v. 3. + p. 358 C. p. 112. v. 1. l. ποιεῖ ἔπειτα. p. 358 C–D. Ib. C. l. ἢ ἐπί γε τὰ κακά, V. p. 106 A. p. 590. A. p. 79 C–D 504. v. 7. p. 106 E. 592. E. p. 79 A–B. 526. v. 3. Ib. 112 D. l. p. 358 D. ξυνεδόκει. p. 360 E. p. 118. v. 1. l. αὐτὴ.

pag. .2 Notae in Phaedrum.

228 E. p. 128. v. 3. ἢ. for. καὶ.

230 C. p. 132. v. 6. haud facile dixerim utrum τῷ χορῷ dativum sit an ablativum.

234 A. p. 140. v. 4. for. σπουδάσουσιν.

234 B. Ib. 140. not. ** est οἱ μὴ ἐρῶντες nullam ejusmodi ἐπιθυμίαν habent. for. παυσαμένου, vel παυσαμένῳ τῆς ὥρας.

234 C. Ib. 140. not. ***. Nihil opus est.

234 E. p. 142. v. 5. στρογγύλα. Subintellig. ἐστὶ. Servandum autem τὸ, καὶ ἀκριβῶς. = Quid enim est σαφῆ ἀποτετόρνευται.

234 E. Ib. 142. v. 4. τὰ δέοντα le sentenze e i concetti opportuni. In somma vuol dire: S'ha dunque da lodar questa orazione anche per ciò ch' appartiene ai sentimenti?

235 A. p. 142. not. *. Minime. Immo tu verte non judicaturum, sed judicare.

236 B. p. 144. B. ὅτι σου τῶν παιδικῶν etc. respicere videtur ad detectam orationem quam

228 D–E. Phaedrus gestabat. v. p. 128. D. Ita enim suadere videtur hic inferius εἰς τὰς

236 B.C. ὁμοίας λαβὰς ec. et quae sequuntur p. 146. C. ec.

235 E. Ib. 144. E. v. 4. πάντα refer ad ταῦτα.

236 D–E. p. 146. not. forte (ἢ βούλει τ. π. ταυτηνί;)

236 E. Ib. E. v. 2. αὐτῆς ταύτης scil. πλατάνου.

237 C. p. 148. v. 11. παντὸς cuiusvis rei; vel leg. τοῦ παντὸς ut 144. E.

237 D. p. 148. not. Nihil necesse.

237 D–E. p. 148. D. Scribe ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα, ἐπιθυμία … ἄλλη δὲ ἐπίκτητος, δόξα.

238 A.B. p. 150. v. 6. γαστριμαργία τε. videtur hic aliquid deesse v. g. ἐπονομάσεται.

Ib. 150. v. 15.

238C. Ib. 150. v. 15. ἀχθεῖσα for. ἄξασα. v. hic v. 8. 17. p. 148. v. 24. 25. 29.
240E. p. 156. v. 16. transfer Stigma quod est post αἴσχει, post ἀνευτῷ.
241A. Ib. 156. v. 22. μεταβαλὼν. for. μεταλαβὼν. v. hic v. penult.
243B. p. 162. B. respicit ad p. 146. A. p. 237 A.
242A. p. 158. v. penult. περὶ τοὺς λόγους quod ad Sermones attinet.
242C. p. 160. v. 11. αὐτόθεν illico ἐξ ὑπογυίου, ἐξαίφνης.
242C. Ib. v. 16. κατ' Ἴβυκον ut ait Ibycus.
242D. Ib. v. 17. ἀμείψω reportarem, Scilicet, offensionis in deos, honorem ab hominibus pretium acciperem ec. offendessi gli dei per essere onorato dagli uomini.
243C. p. 162. C. ἑτέρου. respectu ejus ad quem Lysias, et ejus ad quem Socrates orationem suam dicere simulaverat.
243D. p. 162. D. ante fin. ἐκ τῶν ὁμοίων, di due simili nel restante preferir quello che ama a quello che non ama, vel, gratificar loro in cose simili.
244C-D. p. 166. v. 1. for. οἴησει νόῳ τε καὶ ἱστορίᾳ.
249D-E. p. 178. v. 7. for. αἰτίαν ἔχῃ.
250B. Ib. v. 23. αὐτῶν nempe δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης καὶ ὅσα ἄλλα τίμια ψυχαῖς. refer autem ad εἰκόνας. p. 243 B.
252B. p. 182. v. antepenult. πρὸς ὅν. v. p. 162. B.
255E. p. 192. v. 4. οἷον εἰκὸς com' è naturale.
257A. p. 195. v. 12. Dic captus vivat.
257A. Ib. v. 14. exstructa est. Quid hoc? num ἐκτέτισται est à τεκταίνω? immo ab ἐκτίνω.
258E. p. 198. E. ὡς εἰπεῖν fere, appresso a poco, si può dire.
259B. p. 200. v. 9. ὡς ἔοικε ut videtur.
262A. p. 208. v. 2. διειδέναι dignoscere.
261A. p. 204. A. v. 1. Τούτων δὴ τ. λ. videtur respicere hic ad E. v. 3. 4.
263B. p. 210. B. πλανώμεθα, πλανᾶσθαι, non fallimur, sed erramus, vagamur et invicem dissentimus.
263B. Ib. διῃρῆσθαι distinguere.
264A. p. 212. A. v. 5. for. ὅς οὐκ ἀπ' ἀρχῆς.
264A Ib. v. 7. ἢ οὐδὲν εἶπον. v. sup. D. v. 8.
264B. Ib. B. In verità quello di che qui parla Lisia è il fine.
264B. p. 214. v. 3. for. τεθνάναι μᾶλλον ἤ τι ec.

p. 214. C. v. 1.

4 p. 264. C. p. 270 B.
p. 214. C. v. 1. tam accurate pervidere. Hæc est τοῦ διϊδεῖν significatio ap. Plat. v. 228. B. v. 4. et ibi a me notata. Al notato sopra la p. 228. B. v. 4. In questo genere di verbi, che in tali casi, non significano altro che disserere exponere, mi ricordo aver veduto spessiss. errare gl' interpreti. V. p. e. Orelli, Opusc. græc. moral. t. 2. p. 212. lin. 10. Così διαλαμβάνειν spessis. ap. Fozio, Bibliot., e nello Scapula.

278B p. 248. B. v. 2. for. ἐᾶν.

278D p. 250. v. 7. malim δεῖν.

273E p. 238. E. v. penult. Nota δὴ (idque cum ἄρα pro ἆρα) in interrogatione, qua de re in his observationibus alibi.

272C p. 234. C. v. 5. Dic: Conari quidem possim (ad τὸ, πειρῶ vers. superior.), sed nunc non is sum ut his tentaminibus, vel his tentandis, gaudeam. Sic poscit contextus. vel omnino, tentaminibus.

250D p. 180. not. * * Atqui hæc est Platonis in hac oratione consuetudo, ut articulos omittat vel parcius adhibeat, quippe quæ ποιητικῷ fere dicendi genere composita est.

257A v. 194. A. v. 6.

251D p. 182. D. v. 5. malo ἑκάστη.

252C p. 184. v. 9. ὁ ληφθεὶς, nempe ὑπὸ Ἔρωτος. V. vers. 11. 12.

256A p. 192. v. 11. τὸ αὑτοῦ μέρος gratificargli anch' esso per la parte sua. ec.

257E p. 196. v. 18. αὐτοὺς. malim αὐτὸν; scil. λόγον;

259D p. 200. v. 24. κατὰ τὸ εἶδος τιμῆς ἑκάστης. Male hæc vertit Astius. V. hac pag. vers. 21. τιμᾷ ec. 22. τετιμηκότας ec. 26. τιμῶντας etc.

259D Ib. v. ult. Malo σκεπτέον;

261A pag. 204. A. v. 6. for. ὑμεῖς δ' ἐρωτᾶτε.

263B pag. 210. B. v. 7. ὁδῷ: idem ac μεθόδῳ, ut alibi ap. Platon. Ib. v. antepenult. Bonam rem invenisset vel cognovisset qui hanc cognitionem adeptus esset. Alludit Phædrus in voce εἶδος quæ tum speciem significat, ut a Socrate usurpatur, tum rem, veluti ἰδέα; qua de voce vide notam Guil. Battie ad Isocr. Paneg. (ni fallor.)

265A p. 216. A. fin. τῶν εἰωθότων νομίμων. Male Astius.

265B Ib. B. ἀπεικάζοντες assimulantes, nempe describentes sub ea figura equorum et aurigæ ec.

267A p. 220. A. ὑποδήλωσιν subdemonstrationem.

269A p. 226. v. 7. vel 8. Deesse videtur ἐπίστασθαι.

269C Ib. C. for. ὡς οὐδὲν ἔργον, vel αὐτοὺς δὲ, vel αὐτούς τε, vel καὶ αὐτοὺς.

270E p. 230. not. * *. Et quidem optime, emendatio autem Astii pessima. Non enim hic agitur de rhetoricæ artis magistro qui τέχνην λόγων δίδωσιν sed de ipso oratore qui τέχνῃ idest artificiose orationes adhibet. Quod patet e contextu, et maxime ex vers. 23.

p. 239. v. penult.

274 C. p. 239. v. penult. Dic nam si inveniremus etc.

273 D. p. 236. fin. for. τοῖς πολλοῖς est in plerisque rebus.

275 A. p. 240. A. for. ἀναμιμνησκομένων.

246 B. p. 168. v. penult. ξυνωρὶς est jumentum?

246 D. p. 170. D. τὸν ἀεὶ δὲ χρόνον ab æterno. Nam ξυμπεφυκότα præteriti temporis est.

247 B. p. 172. not. *. et forte nil mutandum.

Ib. – Ib. v. 4. particula aliqua conjunctiva desiderari videtur.

Ib. – Ib. v. 6. τῆς κακίης vel κακίας.

247 D. Ib. D. καὶ ἁπάσης ψυχῆς. Subintell. διάνοια.

249 D. p. 178. v. 4. ἵν' for. ὡς.

Ib. – Ib. v. 7. for. ἔχῃ pro ἔχει; et de τῷ, αἰτίαν ἔχειν putari, ferri, dici, vide nos ad Gorgiam p. 408. v. 9.

250 B. Ib. B. v. penult. ἡμεῖς nempe οἱ φιλόσοφοι. v. p. 184.

245 C. p. 168. v. 1. for. interpungend. post πέρι et ἔργα.

245 E. Ib. v. 20. for. deest λέγεται post ἔμψυχον vel supra post ἄψυχον.

246 A. Ib. v. 24. ἐστι, transferenda forte interpunctio post πάντως.

247 D. p. 172. C. v. penult. for. χρωμένη, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος, τοῦτον ἔχει τὸν τόπον, nempe τὸν ὑπερουράνιον ut paulo sup. nam certe de eo intelligenda sunt hæc verba, secus ac fecit Astius. Nunc si legas χρῆται, τὴν ἐπιστήμην personificari, et in exteriore coeli parte inter æternas rerum οὐσίας a Platone his ce verbis collocari necesse est. Quod falsissimum est, et a Platonico systemate alienissimum. Nam ἐπιστήμη non est οὐσία alicujus rei, sed ἕξις i. e. habitus Dei vel animi, et earum ipsarum οὐσιῶν cognitio in Deo vel in νῷ consistens. Ecce autem versu proxime sequenti, ipse Plato Divinam mentem quæ τῶν οὐσιῶν (perinde ac mens animi) spectatrix est, non ἐπιστήμην ipsam spectare, quasi ea, οὐσία aliqua sit, sed ἐπιστήμῃ ali dicit. Ceterum τὸ, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος verte: circa quam veræ scientiæ genus versatur, i. e. ad eam pertinet, et de ea agit etc. vide tamen hic D. v. 6. sqq. et *.

248 B. p. 174. v. 8. ἐπιβάλλουσαι for. ἐπιβαίνουσαι.

249 B. p. 176. B. fine. δεῖ γὰρ, etc. versio pessima est. Forte etiam textus laborat. Sensus est necesse esse ut homo comprehendere mente et concipere atque intelligere possit non individua solum, ut ceteri animantes, sed etiam species vel genera; eamque intelligentiam

et conceptionem

et conceptionem ait Plato recordationem esse τῶν οὐσιῶν illarum quas, antequam in corpus migraret, vidit animus hominis.

p. 250 B. 178. B. τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος, nempe σωφροσύνην ipsam et δικαιοσύνην, et alias ejusmodi οὐσίας.

266 A. p. 218. A. v. 2. for. τὰ μὲν σκαιὰ.

267 B. p. 220. B. v. 1. καινῶς. deesse videtur λέγουσι.

267. Ib. A. qui præ veris veri similia cognoverunt, utpote magis honoranda.

267 D. p. 223. v. 23. Dic. revocare pro esse revocandos.

269 C. p. 227. v. 23. illis. Dic a se.

270 B. p. 228. B. v. 4. διελέσθαι perspicere, optime noscere. Ita sæpe Plato in hoc verbo et in διιδεῖν et aliis per præp. διὰ. διελέσθαι hic est κατανοῆσαι ec.

253 D. V. hic C. | et 186. D. διείπομεν pro ἐσαφηνίσαμεν.

270 C p. 230. v. 3. for. πρὸς τὸν Ἱπποκράτη ad Hippocratem.

270 D p. 231. v. 12. 14. 15. cuique, quoque. Dic. cui, quo. Ita et v. ult.

274 A p. 238. A. v. 4. leg. οὐχ ὧν σὺ δοκεῖς. Sic bene hæc cum sequentibus convenient, καὶ ταῦτα ec. nempe humana etiam, quæ nunc tu sola spectas, bene se habebunt, si ex illis μεγάλοις, idest ad deos spectantibus conficiantur ec.

Ib. Ib. not. ** Nihil minus.

p. 274 B.

274 E. p. 240. E. v. penult. for. βλάβης τε πέρι καὶ ec. V. 238. B. v. 4. 6. 11 et alios locos, maxime hujus dialogi.

275 C p. 243. v. 13. Dic reliquisse se putat.

275 C. p. 242. C.-D. for. majorem esse putans orationum scriptarum utilitatem quam si is qui scit, ipse moneat et recordationem det de ~~...~~ iis de quibus sunt ea scripta.

276 C p. 244. C. v. penult. τό γ' εἰκὸς, quantum quidem videtur.

277 B. p. 246. B. v. 6. lego καὶ αὐτό τε.

277 D. p. 248. v. 7. leg. vid. εἴτε τις ἄλλος. V. vers 10.

278 C. p. 251. v. 5. Dic iis auxiliari potens. Ceterum post βοηθεῖν minorem interpunctionem adhibe. τὸ, εἰ μὲν εἰδὼς etc. nullum habet εἰ δὲ cui respondeat, quæ ἔλλειψις orationis in Platone non infrequens est.

227 B p. 125. v. 13. Dele ut solet.

229 B p. 128. B. v. 4. ἐνθένδε πόθεν alicunde ab Ilisso ora.

230 D. p. 133. v. 10. circumducendi. Dic ducendi. ita et v. 12.

232 C. p. 137. v. 17. præstent. Dic sibi superiores fiant.

233 B. p. 138. v. 5. tales enim sunt amoris effectus. talia enim efficit amor.

238 B. p. 150. v. 8. lege καὶ τὸν κεκτημένον.

238 C. Ib. v. 16. νικήσασα ἀγωγὴ, uncis include.

239 C. p. 152. C. ξυμμιγὴς σκιὰ, conserta umbra, veluti apud Politianum: e 'l montanaro a l'ombra più conserta.

240 A. p. 154. A. Ἔστι μὲν δή. Qui ci voleva un capoverso, perchè la proposizione cambia, e dimostrato già che l'amante è βλαβερὸς per tre capi, s'incomincia ora a mostrare ch'è anche ἀηδής. V. |156. v. 18. 158. v. 4. (240 E, 241 C.)

239 A p. 152. v. 10. lege τὸν ἐραστὴν et verte: tot mala atque etiam plura, ad animum spectantia, si amato eveniant vel natura insint, necesse est amatorem quædam ex illis libenter conspicere, quædam ipsum parare et efficere.

3. Notæ in Gorgiam.

451 B. p. 268. v. 4. ὅσα quanta, non quid, vel leg. οἷα. V. p. 274. E. (453)

452 E. p. 270. v. penult. ἔγωγε. Subintell. λέγω.

456 A. p. 280. A. Εἰ πάντα γε etc. hoc est quasi dicas, multo etiam magis id tibi videretur, si omnia etc.

458 A p. 284. A. οὐκ ἀηδέστερον. Videtur hic adhiberi pro ἡδέστερον si respicias ad proxime sequentia. Ita sæpe Græci οὐχ ἥκιστα fere pro μάλιστα. v. p. 138. v. 22. 29. (p. 233 D–E.)

464 A p. 300. v. 17. for. ἔχειν pro ἔχει.

467 A p. 306. A. οὐδὲν ἀγαθὸν τοῦτο (subintell. ὂν) κεκτήσονται.

465 C. p. 302. C. σοφισταί. optime quod etiam patet ex immediate sequentibus; neque enim δικαστὰς inutiles esse dixisset Socrates; immo ille utilissimos. Sed ut

464 C. sup. | p. 300. C. dixerat δικαστικὴν et νομοθετικὴν ita ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις ut idem ferme utraque videatur, licet altera ab altera differat, ita nunc σοφιστικὴν quam νομοθετικῇ opponit, et ῥητορικὴν quam δικαστικῇ, confundi inter se dicit, nihilo tamen minus differe. Ad eum autem locum, nempe ad p. 300. C. respicit hic τὸ, ὅπερ μέντοι λέγω.

467 B. p. 308. v. 7. τούτου πρόσθεν glossema est marginale τοῦ, ἄρτι.

468 E. p. 312. E. for. ταύτῃ delendum, licet ἐν τῇ πόλει dicit, non ἐν πόλει. V. p. 314. C.

472 B. p. 322. B. ἐν Πυθοῖ. quomodo cumque legas, videtur hoc esse Apollinis Pythii templum Athenis extans, non Delphis. ait enim τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα; quod præsentiam designat.

p. 334. C.

476 C p. 334. C. κάει τις omnino bene, ut sup. B. εἴ τις τύπτει: quare et inferius lego εἰ τέμνει τις. Ex sententia loci patet hoc verissimum esse.

474 E p. 330. v. 6. for. ἐστὶ καλὰ.

477 D p. 338. D. for. αἴσχιστον τούτῳ ἐστὶν, et eod. ver. ἀμφοτέροις. Sed prima emendat. a prox. sequentibus refelli potest.

478 C p. 342. v. 9. for. ἀπαλλάττει.

480 D p. 348. D. ζημίας de multâ pecuniaria intelligend. videtur.

480 E Ib. E. haec a te consona dicuntur superioribus.

481 B p. 350. v. 5. ἐπεὶ hic est fere quamquam ut saepe ap. Platon.

482 C p. 352. C. revera concionator.

484 B p. 356. B. quod (supple, vere) justissimum est violenter ducit (seu inducit, infert, agit) suprema manu. τὸ δικαιότατον expungi non potest. De eo enim ipso agitur, nempe περὶ τοῦ δικαίου. V. paulo infra ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει. Sed vox φύσει in Pindari verbis necessaria non est.

486 B p. 360. B. πάνυ φαύλου videtur hic non absolute malum, sed malum accusatorem designare, nempe accusandi imperitum etc.

Ib. Ib. εἴ τις εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνη φῶτα. poetae alicuius verba sunt, tacito nomine ut hic inf. v. 3. et 2. ante fin.

486 C. Ib. C. v. 3 ult. videtur vis oppositionis esse non in εὐμουσίαν sed in πραγμάτων rerum, scilicet non verborum. — p. 487 C. Pag. 362, C. v. 2. del. σοφίας.

488 C. p. 366. v. 1. for. λέγοις.

458. Ad p. 284. A. Adde Clearch. ap. Joseph. t. 2. p. 454. lin. 27. οὐ χεῖρον. V. le mie carte supplementarie di Bologna. p. 10, fin. — 11. (Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires:) « Phot. cod. 279. col. 1592. ed. gr. lat. τὴν Ἀντίκυραν, « ἐν ᾗ φασὶ γίνεσθαι τὸν ἐλλέβορον οὐδενὸς χείρω τῶν ἀλλαχόθι γινομένων, φωκι- « κὴν εἶναι πόλιν λέγει (Helladius Besantinous in libris Χρηστομαθειῶν). Ma- « nifestum est ἐκ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας, τὸ, οὐδενὸς χείρω, hic accipi pro παντὸς « aut πάντων βέλτιστον, quemadmodum et saepissime alibi, apud hunc aliosque, « eam phrasim accipiendam puto. »

515 C. p. 438. v. 6.-7. num aliud quid spectaturus sis etc, an illud ut etc.

520 B. p. 450. B. v. ult. forte ὠφελῆσαι

517 B. p. 442. v. penult. μεταβιβάζειν ad alia transferre.

p. 452. v. 8.

520 E p. 452. v. 8. οὐ. videtur subintelligend. ὅτι οὐκ εὖ ἐποίησε ταύτην τὴν εὐεργεσίαν.

522 C. p. 456. v. 9. ἐν for. ἓν.

523 E. p. 458. E. ἔρημον, .. καταλιπόντα. vel legend. ἐρήμου .. καταλιπόντος, vel ἐρήμης καταλιπούσης, vel quoquo modo haec de judicato non de judice intelligenda, etsi grammatica constructio hujus loci repugnare videatur. (Cet article est effacé de la main de l'auteur même)

527 C. p. 466. C. v. 6. οἱ ἀφικόμενος quoscum perveneris, nempe πρὸς τὴν τῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευσιν.

458 p. 284. A. οὐκ ἀηδέστερον. Ita Aristot. Polit. ed. Flor. 1576. p. 156. 164. l. 2 οὐ χεῖρον pro βέλτιον: et l. 6. init. et Hippocr. sive quisquis auctor est, init. libri 4. de morbis (περὶ νούσων): καὶ ἀπὸ τούτων εἰς τὸ σπέρμα οὐκ ἐλάχιστον οὐδὲ ἀσθενέστατον (subintell. μέρος) συνέρχεται. i. e.. πλεῖστον καὶ ἰσχυρότατον, ut patet ex libro de genitura sub ejusdem Hippocrat. nomine, init. οὐ χεῖρον pro βέλτιον. V. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 591. 862. 868. t. 2. p. 32. οὐχ ἥκιστα pro μάλιστα, ib. p. 376. Sic ap. Longin. init. fragm. ad Marcell., ut patet ex segg. et ap. Herodian. Hist. init. Huc pertinent quae Creuzer Meletem. Lips. 1817. sgg. par. 2. p. 74. init. Contra ap. Isocr. περὶ εἰρήνης Cantabrig. 1729. p. 340. οὐ βέλτιον pro χεῖρον vel χείριστον, vel κακόν.

473 E. p. 326. D. lin. ult. for. οὐκ ἂν εἴη οὐδέτερος. V. ib. lin. 12–13. paginae.

482 E. p. 354. v. 2. αἰσχυνθεὶς cum veritus esset.

484 C. p. 356. v. 28. for. ἦ.

483. p. 354. A. for. σὺ τὸν νόμον ἀφεὶς ἐδίωκες κατὰ, vel τὸ κατὰ φύσιν. Polo avea detto che il peccare era più vergognoso, ma l'avea detto perchè lo dice la legge, e tu lasciando la legge, e come se questo fosse un dettame di natura, ne inferisti tutto ciò che détta la natura, cioè ch'essendo il peccare un male, niuno lo voleva; perchè per natura niuno vuole il male ec.

487 D. p. 364. v. 3. ταὐτά.

488 B. Ib. v. 3. ante fin. ἔλεγον τότε.

490 p. 370. A. εἰ ὁ εἷς τῶν μυρίων κρείττων. glossema marginale.

491 p. 372. A. fin. οἵ εἰσιν. for. del.

493B. p. 378. B. ἑτέρῳ τοιούτῳ. Astius omittit. respicit forte ad Danaidas, quae tamen perforato cribro haurire non dicuntur, quod sciam.

494D. p. 380. D. ne obstupescas neque te pudeat.

497D. p. 390. D. ὡς ἑτέρων ὄντων Dunque i beni e i mali sono altra cosa che i piaceri e i dolori

493B. p. 378. B. ἑτέρῳ τοιούτῳ item pariter perforato cribro, nempe perforato quemadmodum et dolium est perforatum.

498E. p. 394. v. ult. ἢ, aut, vel, non an.

499. p. 396. A. fin. for. κακὸς καὶ ἀγαθὸς ὁ κακὸς τῷ ἀγαθῷ, ἢ καὶ μᾶλλον ἀγαθὸς καὶ κακὸς ὁ κακός. Illud τῷ ἀγαθῷ refero ad ὁμοίως, nempe pariter ac ille qui bonus est.

499C. Ib. v. 5. ante fin. ὡς ἔοικεν, ut videtur.

499C. Ep. 398. v. 2. κακαὶ, lege βλαβεραί.

503B. p. 408. v. 3. for. ῥητορικὴν;

Ib. — Ib. v. 9. αἰτίαν ἔχουσιν. V. etiam Aeschinis Socratici fragm. ubi de Themistocle 169A. etc. ex Aristide rhetore; et Plat. t. 2. p. 78. v. 15. e le mie carte supplementarie di Bologna p. 2. 5. (e Plat. t. 4. pag. 226. lin. 30. 33.) Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires: « Αἰτίαν ἔχειν bono sensu. V. Casaubon. ad « Athenae. 9. 2. p. 639. et Valckenar. ad Herodo. p. 492. (Fischer ad Aeschin.

[illegible]

« Certo io te non istolto, come spesse fiate, non improbo, come sempre, ma
« demente e pazzo con forti ragioni ti dimostrerò. D. Giovanni Dalle Celle
« Volgarizzamento dei Paradossi di Cic. paradosso 4. principio (sono le prime
« parole). Genova 1825 (prima edizione, procurata da Giuseppe Olivieri)
« p. 35. usa la voce improbo anche paradosso 2.do fine, p. 29. fine, e ciò
« in senso di sostantivo; a nullo improbo, stolto ec.

« Τί δέ; μαθητὴν (ἔχομεν εἰπεῖν) ἢ τῶν ξένων τινὰ ἢ τῶν πολιτῶν ἢ ἄλλον,
« ἐλεύθερον ἢ δοῦλον, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν σοφός τε καὶ
« ἀγαθὸς γεγονέναι; Aeschines Dial. de virtute, sive dial. 1. sect. 2. Τίς ἂν οὖν
« ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ δικαίως αἰτίαν ἔχοι μέγιστον δύνασθαι ἄλλος ἢ Θεμιστο-
« κλῆς; Aeschines in Alcibiade ap. Aristid. Orat. Platon. 2. p. 365. C.
« tom. 3. Canter. »

505 D. p. 414. D. Τίς οὖν, vel Τί οὖν; ἄλλος ἐθέλει;

513 B. p. 432. B. v. 6. πρὸς, praeterea, insuper, etiam.

513 C. p. 434. v. 2. melius καταχαριζομένην, διαμαχομένην.

516 B. p. 440. B—C. τὸ, εἴπερ spectat ad τὸ, ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά.

486 B. p. 360. B. ad ea quae hic annotavimus adde. Haec verba εἴ τις εὐφυᾶ etc. possunt etiam esse Euripidis. V. hanc pag. superius. Εὐφυᾶ pro εὐφυῆ non poeticum quidem est (v. Creuzer Meletem. Lips. 1817. sqq. par. 3. p. 32—33) sed constructio et vox φῶτα, omnino poetica sunt.

500 p. 400. C. τὰ τοῦ ἀνδρὸς. Respicit ad Calliclis orationem qua haec esse viri officia dixerat, philosophari vero pueri.

Ib. Ib. not. utraque scriptura magis placet; utramque Astii emendationem rejicio.

501 B. p. 402. v. 13. malo αὐτὴ.

503 B. p. 408. v. 9. αἰτίαν ἔχουσι putantur. V. Aeschin. Dial. I. de virtute edit. Horrei, p. 515 E. cum not. ejusdem, ubi haec ipsa locutio bene expenditur v. p. 438. v. 28. 29.

504 C. p. 410. C. ὥσπερ ἐκείνῳ nempe τῷ γιγνομένῳ ἐν τῷ σώματι ἐκ τῆς τάξεως καὶ κόσμου.

505 C. p. 414. v. 6. lego αὐτὸ τοῦτο.

507 A p. 418. v. 2. παρὰ hic et alibi ita est <u>praeter</u> ut idem fere sit ac <u>contra</u>, velut hic sensus est: Ego aliter dicere nequeo: negare hoc nequeo.

510 D. p. 426. v. 12. 15. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. non Athenis, sed in ea urbe quam Socrates exempli causa ὑποτίθεται.

508 D. p. 420. D. νεανικὸν gagliardo. v. p. 422. A. et alibi.

511 D, E. p. 428. D. fine: ἐὰν πάμπολυ al più, a dir molto.

511 B. Ib. B. fin. for. σῴζωσιν.

512 A. p. 430. v. 10. for. τοῦτόν τις (vel τοῦτον ἄν τις) ὀκνήσειεν.

526 C. p. 464. C. fin. forte μόνον.

Ib. Ib. not. Nollem.

527 C. p. 466. C. v. 1. τὸ γίγνεσθαι. Subint. δίκαιον.

Ib. D. Ib. D. v. 1. πληγὴν, nempe τὴν ἐπὶ κόρρης <u>lo</u> <u>schiaffo</u>, de qua supra bis aut amplius

527 D-E p. 468. D. ἔχοντας, ἔχειν ellipsis, a <u>se</u> <u>habere</u>, esse.

449 C. p. 262. C. Τοῦτο μὴν: for. τοῦτό μοι.

p. 451 D. p. 268. C. v. ult. λέγων. Subintell. εἴποις ἂν ταῦτα.

456 A. p. 280. A. δαιμονία hic videtur mirabilis.

455 B. p. 278. B. τάξεώς τινος πρὸς πολεμίους, piano, disegno, impresa militare secondaria, cioè dopo già risoluta, o anche cominciata la guerra.

454 C. p. 276. v. 7. for. ἐὰν καὶ ὀλίγον.

456 D. p. 282. v. 5. οὐδέ, for. οὐ.

462 B. p. 294. v. 3. ante fin. V. sup. p. 260. C. p. 448 C.

470 E. p. 318. E. αὐτόθεν hinc.

479 C. p. 344. C. ξυλλογισώμεθα deducamus, inferiamo.

481 C. p. 350. C. Se gli uomini non avessero affezioni comuni, questi questa, quelli quella, cioè un tal numero d'uomini una tale affezione, un altro un'altra.

512 E. p. 432. v. 2. ὁποσονδή quantumvis.

513 A. Ib. not. ✱ ✱. Bene. Non probo emend.^m Astii.

514 p. 434. A. publicas res agentes, ad ea ex civilibus negotiis, quæ architecturam spectant. Sed τὸ, δημοσίᾳ πράξαντες deletum malo. Vel legendum δημοσίᾳ πράττειν ἐπιχειρή-

514 D. σαντες. V. p. 436. v. 8. 9.

514 E. p. 436. E. Incominciar dalla botte, proverbio del quale v. fra gli altri la pref. del Cesari all'Apologetico di S. Greg. Naz.

517 D. p. 444. v. 16. for. τούτων δὲ ποριστικὸν ὄντα ἢ κάπηλον ἢ ἔμπορον.

520 C. p. 450. C. ὅτι μάλιστα ἅμα quam maxime simul.

522 C. p. 456. v. 5. τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο. adlusio τοῦ, δικαίως ad τὸ, δικαστάς.

523 C. p. 458. C. v. 1. ἑκατέρωσε in utrumque locum, nempe tartarum et beatorum insulas.

525 A. p. 462. A. in eum custodiæ locum, quo cum venerit, ibi passura est etc.

525 D-E. Ib. fin. reges et dominatores quosdam finxit ec.

p. 464. C. fin. forte μόνον.

Ib. not. Nollem.

p. 466. C. v. 1. τὸ γίγνεσθαι. Subint. δίκαιον.

Ib. D. v. 1.

p. 370. B.

490 B. p. 370. B. v. 1. Ἔχε δὴ αὐτοῦ. Tienlo stretto. Sta fermo qui.

484 C. p. 356. C. διαφθορὰ corruptela.

487 D. p. 364. v. 2. quomodo perire possumus inscientes? Dic corrumperemini.

492 C. p. 376. v. 8. τὰ παρὰ φύσιν ξυστήματα. Haec per parenthesim dicta sunt, et subintell. scilicet.

493 A. Ib. v. 4. ante fin. ἀναπείθεσθαι essere persuaso del contrario di quello di cui era persuaso avanti: τυγχάνει ὂν οἷον ἀναπείθεσθαι capace di varie e contrarie persuasioni, di mutare opinioni o persuasioni, di contraddire a se stesso nelle credenze, mutabile di sentenza ec.

494 C. p. 380. C. πληροῦντα leggo πληροῦν.

495 A. p. 382. A. leggo διαφθερεῖς.

ει

495 D. p. 384. D. v. 2. for. ἕτερον. v. duos superiores vers, et hujus p. v. 2.

496 E. p. 388. v. 1. et 9. Scribe, ut recte intelligas: τὸ μὲν, διψῶντα ec.

497 D. p. 390. D. fin. puto enim te tecum ne hac quidem in parte consensurum.

498 A. p. 392. A. Ἀμφότεροι. Scribo Οἱ δειλοί. Nam 1°. ita res ipsa et veritas postulat. 2°. patet omnino ex segq. 3. τὸ, μᾶλλον et sensu et per se respondere debet interrogationi Socratis πότεροί σοι ἐδόκουν μᾶλλον χαίρειν (i. e. χαίρειν μᾶλλον). 4°. Haec vox ἀμφότεροι fluxit fortasse ex v. 26. hujus p. v. aliquid

p. 497 A simile (p. 388. v. 27. et 30. cum not. (* * *). Forte hic scribendum Οἱ δειλοὶ ἔμοιγε μᾶλλον (subintell. ἐδόκουν χαίρειν), εἰ δὴ μὴ, παραπλησίως γε ἀμφότεροι.

498 D. p. 394. D. Nonne igitur boni sunt ii qui gaudent, quandoquidem bona ipsis adsunt?

499 A. p. 396. A. fine. forte κακὸς καὶ ἀγαθὸς ὁ ἀγαθὸς ἢ καὶ μᾶλλον ὁ κακός; quippe qui μᾶλλον χαίρει καὶ λυπεῖται (p. 392. fin. 394. fin.)

Ib. B. Ib. B. v. 6. ὡς δή. for. ὡς δέ. tu vero ut putes ec?

499. D. Ib. fin. Num bonae sunt quae utiles etc?

4. Notae in Phaedonem.

66 E. p. 492. E. διανοηθῆναι sic vertendum videtur ut appareat hanc animi, non corporis, et quidem animi a corpore maxime segregati actionem esse.

68 A. p. 498. v. 9. ἐλπίδα expectationem, προσδοκίαν.

69. B. p. 500. B. verte: revera empta et vendita sint.

74 B p. 512. v. penult. ταυτὰ ὄντα, cioè p. e. due pietre, due legni ora sono uguali tra loro, ed ora quelle stesse pietre e quegli stessi legni sono disuguali tra loro.

74 C p. 514. v. 4. for. ἑτέρου ὄντος.

76 E p. 518. v. 3. a fine. for. οὐσίαν.

77 E p. 522. E. μορμολύκεια Lamiolæ, lammiette.

78 B. p. 522. v. ult. οὐ. subintell. προσήκει πάσχειν etc.

78 E p. 524. E. τῶν ἐκείνοις ὁμωνύμων. ἐκείνοις nempe αὐτῷ τῷ καλῷ, τῷ ἴσῳ et ceteris superioribus. Ita ἐκείνοις dicitur in v. seq.

80 C p. 528. v. 3. a fine. ὀλίγου ὅλον pertinet ad σῶμα.

80 D p. 530. Ἅιδου. ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς ducit hoc nomen Plato.

82 C p. 534. v. 8. verte nihilo tamen minus ab iis rebus abstinent. Vide immediate sequentia, quæ nullatenus cum his cohaererent, si vera esset Astii versio.

92 C p. 558. C. D. Malo εἰκόνος, εἰκόνων.

92 E. Ib. E. v. 1. ταύτην id est ὑπόθεσιν, non rationem ut Astius.

92 D. Ib. D. τὸ, οὕτως referendum est ad ὥσπερ, tum construendum ὥσπερ ἔστιν (existit) ἡ οὐσία αὐτῆς.

93 C p. 560. C. αὐτήν τε εἶναι subintell. ἁρμονίαν, et his virgulam praepone. Male hæc Astius et Ficinus.

92 D. p. 558. D. τοῦ ὃ ἔστιν di quel ch'ella è.

95 B. p. 564. B. ἔφοδον incursionem.

96 C. p. 566. C. ὡς οὐδὲν χρῆμα ut nulla alia res.

99 C. p. 574. C. verte, Atlantem hoc Atlante (i. e. de quo nunc fabulantur homines) robustiorem.

101 E. p. 580. v. 10. λόγος aestimatio. sic ἐν οὐδενὶ λόγῳ εἶναι ec.

|105 D. Alla pag. |612. D. di Plat. t. 1. aggiungi. Nel Phædro p. 134. (p. 232 A.) v. 3. a fin. ἄλλως πεπονήκασι si spiega per frustra, e vuol dir questo, ma propriamente vale semplicemente si affaticarono, cioè senza che niun frutto accompagnasse le loro fatiche. E così si può dire di moltissimi altri e forse i più di què luoghi si di Plat. si d' altri, ove ἄλλως è spiegato per frustra, temere, ec. Anzi generalmente questo significato viene da quella origine e nel detto modo, e non certo viceversa. V. Luciano opp. 1687. t. 1. p. 217. Dial. Ven. et Amor. e p. 219.

bis. dearum

bis dearum judic. in ciascuno de' quali luoghi male l'interprete: temere conforme à questi luoghi è quello in Reviviscent. p. 400. lin. 27. dove l'interprete peggio che mai. e p. 313. dial. Nirei Thersitæ et Menippi, fin. dove p. [illegible] ἄλλος leggi ἄλλως, cioè τοπαράπαν, come p. 395. lin. 19. e correggi l'interpr. ovvero come ὅλως nello stesso senso p. 542. init. 545. V. Luciano anche T. 2. p. 39. 173. mezzo. 292. principio. p. 355. e la nota del Gronov. 386. 534. Erodiano, ed. Lugd. 1611. p. 48. verso la fine del 1. libro, ἄλλως ἄθυρον. Arpocrat. ap. Battie not. ad Isocr. Areopagit. Cantabrig. 1729. p. 289. Demetr. Phaler. ap. Toup. ad Longin. Sect. 29. fin. dove non approvo la correzione del Toupio. V. Joseph. de vita sua, §. 44. p. 21. lin. 14. t. 2. ἄλλως omnino nonnisi. Pseudo-Joseph. de Maccab. §. 5. p. 504. lin. 11.

v. le mie carte supplementarie di Bologna p. 2. 3. 6. 9. 10. 12. (e un luogo insigne d'Olimpiodoro nell' Orelli Opusc. Græc. moral. p. 666. t. 1.)

Tel est le contenu de ces feuilles supplementaires: « Ἄλλως ὀνείρατα καὶ
« φλύαρον. Plut. in Cic. sub. init. i. e. cap. 2. Ἀπολούμεθ' ἄλλως, omni=
« no, tantum. Aristoph. Aves v. 4. act. 1. sc. 1. Ὅταν μηδενὸς μὲν τῶν
« ἀλλοτρίων ἐπιθυμῇ, βίαιος δὲ ἄλλως ᾖ καὶ τύραννος. Hierax ap. Stob.
« Serm. 7. p. 78. init. circiter. Sermo, est de justitia. ἄλλως sumitur
« pro tantum, simpliciter, vel si mavis, pro omnino. Demetr. de elocut.
« Sect. 181. ed. Gale p. 106. ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογείσθω (l. παρατεχνο=
« λογήσθω) ἄλλως. i. e. non μάτην sed pure. V. Sect. 41. p. 30. et s. 48.
« p. 34. χρήσιμον δὲ τὸ βιβλίον (subint. ἐστὶ) τοῖς συγγράφουσι, καὶ
« τοῖς ἄλλως πολυμάθειαν τιμῶσιν. Phot. Biblioth. cod. 145. de
« Helladii Lexico. οὐκ ἔχω δὲ λέγειν εἴτε δυοῖν ὀνόμασι τὴν αὐτὴν
« νομίζων καλεῖσθαι (τοῦτο ποιεῖ), ἢ τὰ περὶ Σεμιράμεως ἄλλως
« (omnino) οὐκ εἰδώς. Idem, Cod. 186. de Cononis narration., narrat. 9.
« ed. gr. lat. col. 428. fin. In Damascio ap. Phot. cod. 242. sub init.,
« ed. gr. lat. col. 1028. ἀπὸ τῶν τυφωνείων τῷ ὄντι (vere) καὶ ἄλλως
« (prorsus, sic enim intelligend.) γηγενῶν παθημάτων....

p. 588. B.

105 B p. 588. B. quodnam corpus, si illi corpori aliquid acciderit, calidum fiat.
107 B p. 592. B. for. Οὐ μὲν, vel μὴν. V. p. 484. v. 6. 10–11.
108 B p. 594. v. 3. a fine. for. ἐπτημένη.
108 B p. 596. v. 2. ἡμμένη quae attigit.
108 D p. 598. D for. εἴη του ἐωρακότος.
111 a. p. 600. v. penult. ἐμφανῆ, i. e. non sub terra, sed super extantia.
111 B. p. 602. B. v. penult. non visiones, ut Astius, sed sensiones.
112 E. p. 606. v. 5. ἄναντες acclive.
110 B. p. 600. v. 3. supra terram. v. p. 608. v. ult. – 610. v. 1.
115 C. p. 612. v. 6. οὐδὲν πλέον ποιήσετε. for. subintell. ἐν χάριτι.
Ib. Ib. 12. male Astius
118. p. 618. fine. viri omnium sui temporis (vel illius temporis), quos quidem novimus, optimi.
16 C. p. 614. v. 18. ed. Bekkeri χαλεπανεῖς. V. tamen Lucian. opp. Amst. 1687. t. 1. p. 126. et Fisch. praef. ad Well. Lips. 1756. p. 8.
57 a p. 472. A. οὐδεὶς πάνυ τι haud valde multi, nemo fere. Ita οὐ πάνυ est non
[63 a valde, οὐ πάνυ τι ec. v. p. [486. A. p. 64 B. 488. B.
62 E. p. 484. v. 3. a fine. διὸ ἀλογίστως ἂν φεύγοι. omittit Astius vertere.
65 D. p. 492. v. 11. diciamo noi che v'è un giusto, o il giusto (cioè qualche cosa divisa da quello ch'è giusto, ec. insomma l'ἰδέα τοῦ δικαίου).
67 C. p. 496. C. ὅπερ ec. quello che finora s'è detto e si sta dicendo.
59 a. p. 476. not. *. Ita ne? μοι (v. 2. hujus pag.) παρόντα.
59 D. Ib. lin. ult. Contextus omnino poscit ut vertas: Etenim etiam prioribus diebus omnibus, vel semper, consueveramus ec.
115 D. Plat. Phaed. p. 612. D. v. il framm. d'Ippocr. che ne' cod. sta nel lib. de nat. pueri, dove in verità non ha luogo, onde dal Mercuriale è stato trasportato in quello de aere aquis et locis, dove neppure, secondo me, ha luogo. Sul principio d'esso framm. ἄλλως vuol dire omnino, simpliciter, summatim

Summatim generatim, uno verbo, etc. Hippocrat. Sive quisquis auctor est, praediction. lib. 2. (προῤῥητικὸν β′) haud procul ab init. ἄλλως δὲ ἐκποιεῖ τῷ βουλομένῳ πιστεύειν, tantum, simpliciter, modo licet ut qui volet credat. ed. Mercurial. Ven. 1588. class. 3. p. 444. D. Luciano in Prometh. opp. 1687. t. 1. 177. init. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον. Male Benedict. Et. v. p. 179. init. et p. 177. lin. 3. neque modo regium. et p. 179. lin. penult. ἄλλως pro tantum, et p. 441. lin. 15. 575. lin. 2. 584. 852. et 413. omnibus modis. 549. 608. 701. 776. t. 2. 4.

| 115 D. A proposito del notato da me sulla p. | 612. D. v. 16. di Platone t. 1. Fedone, al luogo di Aristot. Ethic. Nicomach. si aggiunga questo d' Isocrate ad Demonic. prope finem Τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον οὐ δι᾽ αὐτὰ τὰ πράγματα ποιοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. V. Lucian. opp. ed. Amst. 1687. t. 2. p. 249. Polyb. III. 4. ap. Toup. ad Longin. Sect. ult. Oxon. 1778. p. penult. fine.

Al detto da me sull' οὐδὲν πλέον di Plat. in Phaedone fin. (la qual frase v. in Senof. Ἀπομν. I. 4. 14.) aggiungi il προαγαγεῖν (v. ib. 1.) προβιβάζειν (v. ib. 5. 1.) ec. promoveo neutro (v. Forcellini), ec. προχωρέω etc.

Huc spectat Herodiani locus. Hist. ed. Lugd. 1611. p. 63. D. lib. 2.

Οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις. Isocr. init. Panegyr. v. le mie carte supplementarie di Bologna, p. 8. 9. 12. (Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires:) « Τί δ᾽ ἂν καὶ πλέον (quae utilitas) ἀπὸ τῶν ὑβρισμάτων ἐγένετο « κατέχοντι τὴν ἄνθρωπον; Id. [Exempl. progymn. in exempl. Destructionis p. 153-4. « Camerar. interpres nihil vidit. Ἢ (alioqui) πλέον οὐδὲν τῶν ἡμετέρων λόγων « εἰ τὰ παρ᾽ ὑμῶν ἐλλείποι. Ib. (Theon) Loc. commun. 1. init. p. 165. fin. Bene Camera- « rius: Nam si vestrae partes defecerint, nihil profuerit oratio nostra. « Id. (Damascius) ap. eumd. (Photium, cod. 242) ib. col. 1065. ἐλάνθανε δὲ ἑαυτὸν ἄνιατα πράγματα καὶ πόῤῥω μοχ- « θηρίας προβεβηκότα διορθώσασθαι ἐπιχειρῶν· ἤνυε δὲ οὐδὲν πλέον (i. e. οὐδέν). »

[margin: Theon. Sophist. ed. Basil. 1541]

e Casaub.

e Casaub. ad Athenae. l. 6. c. 19. ante medium. et Plat. t. 4. p. 208, lin. 6. e Laerz. IV. 68. καὶ πλέον οὐδὲν ποιοῦντες, Demosth. Philipp. 1. p. 14. init. Rom. 1584. locus notandus ad declarandam phrasis originem.

1157. A proposito del notato da me sulla p. 612. D. v. 6. di Platone t. 1. Fedone, si osservi il luogo di Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 670. l. 8. οὐχ ὅσον ἐπὶ πλέον ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἡδονὴν non solum ad utilitatem, verum etiam propter voluptatem. Quell' ἐπὶ πλέον viene ad essere opposto all' ἑαυτῶν χάριν, e ad equivalere al χάριν ἄλλων, che si trovano p. 657. Vuol dire in somma non sola p. alcun fine, in grazia di alcuna cosa posta fuori di esse, ma per esse medesime ancora, cioè p. la semplice voluttà che in esse si trova. Questo luogo di Aristot., paragonato massimam. con quello della p. 657., viene a mostrar chiaram. l'origine e la ragione di queste frasi in cui πλέον significa utilità o cosa simile. P. e. nel luogo di S. Basilio οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνιωμένοις, vuol dir propriamente οὐδὲν ἄλλο ποιήσουσιν οὐδὲ ἕξουσιν ἢ αὐτὸ τοῦτο ἀνιασθήσονται, e però τὸ ἀνιᾶσθαι non recherà loro alcun profitto. Del resto nel luogo d'Aristot. πλέον vuol dire veramente utilitas, poichè Aristot. parla delle παιδιαὶ, et distingue i loro fini in due, cioè τὸ πλέον l'utilità, e τὴν ἡδονὴν la voluttà, che viene à essere opposta all' utilità successiva e futura delle παιδιαὶ, ed è come un' utilità presente e coesistente ταῖς παιδιαῖς, le quali sorte di utilità non sogliono chiamarsi con questo nome di utilità, perchè non sono fuori del mezzo che le proccura, ma son tutt' uno col mezzo stesso, o certo chi ha il mezzo, ha nel medesimo tempo anche il fine. Aristot. l. 1. ad Nicomach. cap. 3. p. 5. D. t. 4. opp. ed. Duval. p. 210. lin. 12. 380. 700. lin. 15. Plat. in fine Critonis. et Lucian. 1687. t. 1. 539. fin. Καὶ ὁ πλοῦτος δῆλον ὅτι οὐ τὸ ζητούμενον ἀγαθόν (ἐστιν) χρήσιμον γὰρ καὶ ἄλλου χάριν. V. Amph. ap. Athen. p. 69. C.

68 a. p. 498. v. 4. for. ἀνθρώπιοι, vel ἀνθρώπιων, aut τῶν ἀνθρώπων, quod referatur ad πολλοί.

Ib. Ib. not. Non. Neque enim praecedit v. 2. τὸ, μὲν.

p. 64 a.

71 D. p. 506. v. 19. τὸ τεθνάναι mortuum esse. v. p. 488. v. 17. 18. et hic segg.ª

76 E. p. 518. E. deest forte ἐπιστήμην. Notandum enim τὸ, ἀνευρίσκοντες, i.e. non trovare sed ritrovare. nisi haec de οὐσίᾳ animi intelligenda sunt. v. p. 558. v. 19.

75 A. p. 514. A. Ταὐτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω. Haec non de sensibus accipienda sunt, sed de ἰδέαις: nempe tum de eo quod est τὸ ἴσον tum de ceteris hujus generis omnibus. Quod patet tum ex seq. periodo, tum ex p. 516. C—D. (p. 75 C—D.) ubi notandum τὸ, ὅπερ λέγω quod huc spectat.

78 B. p. 522. v. ult. for. καὶ τοῦ ποίου τινὸς ὄν.

82 C. p. 532. C. Consentaneum sane, o Cebes; et praeterea etc.

86 E. p. 544. E. προσᾴδειν aver ragione.

88 A. p. 546. v. 5. ante fin. for. γιγνόμενον.

92 D. p. 558. D. v. 1. post ἀνθρώποις deest forte aliquid.

96 B. p. 566. B. v. penult. κατὰ ταὐτὰ ad ἠρεμεῖν referatur.

98 B. p. 572. v. 5. δή. lege δέ.

99 B–C. p. 574. B—C. Construe: τὴν δὲ δύναμιν τοῦ αὐτὰ οὕτω νῦν κεῖσθαι ὡς οἷόν τε βέλτιστα τεθῆναι.

103 A. p. 582. A. καὶ ἀτεχνῶς et omnino.

107 B. p. 592. v. penult. et ult. ἀκολουθήσετε, ἐπακολουθῆσαι persequemini, persequi.

107 B. p. 594. v. 1. κἂν ec. e arrivati che sarete fin dove l'uomo può arrivare (tenendo dietro alla ragione o al discorso) non cercherete più avanti.

107 D. Ib. D. eos qui ibi congregantur, judicium subire ec.

108 B–C. p. 596. v. 3. καὶ ἀδελφῶν. for. subintell. τούτοις.

110 D. p. 600. D. καὶ αὖ τὰ ὄρη — κάλλίω. for. itemque montes et lapides ita se habere, secundum eamdem rationem, nempe laevitate et pelluciditate et coloribus pulchriores.

111 C. p. 602. C. v. 1. πρὸς αὐτοὺς cum diis ipsis immediate.

Ib. D. Ib. D. v. 6. ὑπὸ τὴν γῆν for. delend.

112 C. p. 604. C. εἰς οὓς ἑκάστους. subintell. τόπους.

114 B. p. 608. v. 3. ante fin. τῶν δὲ τῶν τόπων nempe his ipsis in quibus viventes habitamus.

20)

100 B. p. 576. B. οὐδὲν καινὸν asyndeton, nihil mirum, nec opus est emendatione quam Astius proponit. Ita Noster p. 610. v. ult.

115 D. p. 612. D. ἄλλως λέγειν nonnisi dicere; verbo tenus dicere etc. V. Synes. epist. 147. init.

115C. Ib. v. 6. οὐδὲν πλέον ποιήσετε non ea magis, hac de causa (quod nempe polliciti sitis), facietis. non manterrete le promesse, per quante ora ne faceste. V. voy. d'Anach. ch. 67. verso il fine. t. 5. p. 499. non per tanto le farete ec. non perciò. Immo οὐδὲν πλέον est οὐδὲν προὔργου vel si quid tale dicas. Vide Basil. Magn. Orat. ad Juvenes ὅπως ἂν etc. in fine: ὅτε οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνιωμένοις. V. Budaeum in πλέον ποιεῖν, et in οὐδὲν πλέον ἐστί. v. et Aristoph. Plut. II. 5. 45. τί πλέον; pro τί ὠφέλιμον; et Plat. 3. 532. v. penult. 544. v. 27. 31. Aristot. Polit. l. 2. ed. Flor. 1576. p. 101. l. 5. p. 432. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 186.

Alle cose notate sulla p. 612. D. v. 6. del Fedone, aggiungasi che qua pure spettano le frasi προκόπτειν, προχωρεῖν, προὔργου (diversamente lo spiega lo Scapula, ma io così ne intendo l'etimologia e proprietà) proficere, progresso, far progressi ec. in senso far frutto, ottener cose utili, succeder bene, far profitto, e come appunto diciamo, avanzare o avanzarsi. Tutte queste frasi significano propriam. una specie di accrescimento, onde è tratta la metafora che le applica a significar l'utile. Quindi esse spettano al discorso del πλέον o οὐδὲν πλέον ποιεῖν, o εἶναι o γίγνεσθαι ec. Così la frase πρὸ ὁδοῦ di cui vedi Gronov. ad Lucian. opp. Amstel. 1687. t. 1. p. 1022. fin. — 23. init. E quindi è il significato di πρὸ per ὑπὲρ traslato da quello di ante ec. ch'è suo proprio. E quindi ancora è che il lat. pro abbia l'uno e l'altro senso (in composiz. massimam. spesso vale πρὸ), de' quali quello di ante è certo il più antico, benchè ora passato forse per proprio quell' altro. ec. v. il Forcellini. far progresso o progressi p. proficere (Guicc. spessiss.) avanzare, e avanzare.

Philonis fragmentum de Providentia ex Eusebio Praep. Evang. VIII: — 13. Vol. II. p. 638. Edit. Mangey 1742. Ἔνθα φόνοι τε λιμοί τε, καὶ ἄλλων ἔθνεα κηρῶν
Iraeque et caedes illic, passimque malorum turba frequens.
Not. Versus ex Empedocle, citatus vero à Synesio lib. de Provid. Sect. I. ubi vero scribitur Ἔνθα φόνος τε κότος τε, καὶ ἄλλων ἔθνεα κηρῶν.
Mos. Forcellini se è preso in significato di piacere come morem gerere. Integer per continuato.
Isocrate. Nonio. v. apud. e III. de Republic. ad se, o apud se. Mai. p. 256.
id. voc. anima. VI. Reipublic. Mai p. 304. indolem.

5. Notæ in Theaetetum. Tom. 2.

144 A. p. 8. A. for. ὡς ἄλλως χαλεπὸν εὑρεῖν. vel ὃ ἄλλως.
Ib — Ib. post μνήμονες interpunge.
145 B. 12. not. *. male.
145 A. Ib. v. 5. laudans aliqua ex parte, aliquo modo etc.
146 C. 14. v. 3. ante fin. ζωοποτεῖν fidem negare.
152 A. 30. A. quomodo sint, eorum vero quæ non sunt, quomodo (i. e. qualiter) non sint.
sed vide p. 56. v. 3. p. 172. v. 10. [p. 160 C. p. 201 E.]
155 E. 42. v. 4. αὐτῶν. for. subintell. περὶ i. e. de iis de quibus sermo est. vel delenda vox.
156 B. 44. not. **. nihil opus est.
157 C. 46. not. *. male. Num ἄνθρωπος qui paulo ante nominatus, non est ζῶον?
Dicendum est igitur ἕκαστον ζῶον.
158 C. Ib. v. 6. deest fortasse vox ὄνομα.
159 A. 50. not. * causam emendationis non video. nec probo.
161 A. 56. A. v. 1. lego ψευδές.
162 A–D. p. 60. A. et D. ὑπακούειν hic est obsequi.
169 C. p. 80. v. 1. ἢν ἂν σὺ ἐπικλώσῃς. non considerasse videtur Astius particulam et formulam potentialem hujus loci in versione sua.
169 D. Ib. v. 10. ἀντιλαβώμεθα apprehendamus. Sic Plato passim.
173 A. p. 90. v. 1. for. ἔντονοι μὲν καὶ.
170 C. p. 82. not. *. Necessitatem non video.
175 C. p. 96. not. * Malim αὐτῆς τῆς.
Ib. D. Ib. v. 9. τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσι. non contraria, ut Astius, sed similia respondentia patitur causarum agendarum peritus, si de sublimibus agere cogatur, iis quæ philosophus patitur si de parvis et vulgaribus dicere opus habeat: Hoc sensu sæpe utitur Plato voce ἀντίστροφος, immo hoc solo.
176 D. p. 98. D. v. 1. μακρῷ ἄριστ' ἔχει — εἶναι. longe optimum est ut huic tali non concedatur eum quia πανοῦργος sit, ut est, idcirco δεινὸν esse: si enim hoc illi concedatur, laudem non vituperationem hoc sibi esse existimat, gaudetque quod δεινὸς ὑπὸ πανουργίας habeatur.

177a p. 100. v. 2. αὐτοῖς. for. αὐτῶν ut referatur ad διαγωγῆς.

179 C p. 106. C. Illa mihi videtur ratione, o Socrates, maxime convinci illius oratio (quæ quidem etiam hac convincitur), nempe ex eo quod aliorum sententias ratas ponit. I. e. etsi Protagoræ oratio convincitur etiam hoc argumento de futuro, quod modo protulisti

178a (p. 102 B — 179 C. 106 C.), convincitur tamen maxime illo argumento quod exposuisti

170 p. 80 A — p. 171 D. 86 D.

Ib. Ib. E. Ἡρακλείτεια et Ὁμήρεια hic sunt Heracliti et Homeri non sectatores sed dogmata, quorum ἐμπείρους esse dicit eos qui Ephesi versantur, nimirum ἐμπείρους περὶ τῶν Ἡρακλειτείων ἢ Ὁμηρείων. v. p. 152 E. p. 32. E. 34. E.

180 E p. 110. v. 2. for. κινῆται.

183 C p. 116. not. *** Dubito de mutatione in δέ.

183 b. Ib. v. 17. Scribo: μάλιστα δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἁρμόττοι.

183 D p. 118. v. 3. μέντ' ἂν sane.

186 B p. 124. v. 3. ante fin. ἐπανιοῦσα repetens.

185 C p. 122. C. v. 4. lege δύναμις ut versu superiori.

187 D p. 131. v. 4. Dic: Hoc, quod aliquis falsa judicet: vel: quod aliqua falsa (i. e. false) judicemus.

187 D p. 130. v. 8. δεῖν; ἄρτι. aliquid deesse videtur.

187 E. Ib. E. v. 2. γάρ που forte enim.

188 a Ib. A. v. 3. deleo ὡς.

189 E p. 136. v. 4. ante fin. for. ἀποφαίνωμαι ut ipse nesciens tibi id exponam.

193 B p. 146. v. penult. for. τὸ ψευδῆ, ut p. 148. v. 9. etc.

194 B p. 151. v. 8. Dic: ea quidem quæ e regione — ea vero quæ oblique etc.

194 C p. 150. C. v. penult. τότε μὲν καὶ τούτοις tunc quidem et his hominibus, nempe iis qui τὸν κηρὸν ἐν τῇ ψυχῇ βαθὺ etc. ἔχουσι.

195 D p. 152. D. φήσω affirmabo, aiebo (si quidem dici potest).

195 D p. 154. v. 5. νῦν pro tunc. Nihil mutandum.

196 B. Ib. B. v. 2. deleo μᾶλλον quod huc fluxit ex superiore versu.

199 B p. 164. v. 13. for. τινὰ ἐν αὐτῷ (vel ἐν ἑαυτῷ. v. vers. 16.) ἐπιστήμην, διαπετομένων, ἀνθ' ἑτέρας etc. vel τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ.

199 a Ib. v. 10. malim ξυμβαίνοι.

200 D. p. 168. D. v. 8. ἀπαγορεύσῃς deficias vel defeceris.
201 C. p. 170. C. v. 5. δικαστὴς ἄκρος for. judex summus nempe is judex qui iis rebus de quibus judicat interesse nullo modo potuit.
202 A. p. 172. v. 11. iam enim essentiam aut non essentiam illi rei apponi, cum neutrum debeatur.
202. A. Ib. not. *. Minime. οὐδὲ τοῦτο spectat ad τὸ μόνον. vide v. 12—13.
203. C. 176. not. *. Non probo.
205 D. 184. D. v. 1. lege τὸ μονοειδές τι ut ex praecedentibus et ex sequentibus patet. vide potissimum E v. 2.—4.
205. E. Ib. E. v. 3. 4. eadem enim causa eadem efficiet.
206. D. p. 188. v. 4. οὖν. for. νοῦν.
207. C. p. 190. v. 7. for. τῶν στοιχείων ut supra. V. tamen p. 192. A. B. C.
209. C. p. 196. not. *. for. ἃ.
210. C. p. 198. not. *. for. σεσωφρονηκὼς ὡς οὐκ etc.
210. A. Ib. v. 4. που fere.
209. D. p. 196. D. fin. σκυτάλης ἢ ὑπέρου ἢ ὅτου δὴ λέγεται περιτροπή. proverbium est, pistilli circumvolutio vel circumductio, quod valet ad idem redire.
209. E. Ib. E. v. 2. malim οὐδὲν ἂν εἴη. Haereo tamen.
208. E. p. 195. v. 12. male. σκιαγράφημα est pictura tantum adumbrata, quae, si longius spectes, vero similis videtur, si vero propius, nihil fere perspicis, nisi confusum quiddam.
144 B. p. 8. v. antepenult. τηλικοῦτον. for. τοιοῦτον. Dubito tamen.
146 E. p. 16. E. v. 10. αὐτὸ. malim αὐτήν.
147 A. p. 19. v. 4. quod. Dic quam. Non enim de nomine sed de re. Nemo certe nomen quod non novit, intelligit. Sed hic de noto nomine agitur, veluti πηλὸς, ἐπιστήμη. Sed ipsa res, quid nempe sit lutus et scientia ignoratur.
152 C. p. 32. C. v. 2. for. οἷα δὲ.
153 A. p. 34. v. 12. lego δοκεῖν.
Ib. Ib. v. 15. ἐπιτροπεύει. Astius regit. Dic curat, alit, educat.
153 B. Ib. v. 26. for. σώζει ut opponatur τῷ ἐπιλανθάνεται v. 28. et respondeat hic τῷ κτᾶται.
153 C. Ib. v. 31. for. τὸ δὲ τοὐναντίον, ἡσυχία, ut versu sup. τὸ μὲν ἄρα ἀγαθὸν, κίνησις.

154. B. p. 36. B. Adde ἢ ὃ ὁρῶμεν, ἢ οὗ ἐφαπτόμεθα. Sic paulo post adde ἢ ὁρῶν.

154 D. p. 39. v. 25. Dic, mentesque nostras omnino iam exploratas haberemus.

155 a. Ib. v. ult. Malim, quæ considerantes, primum dicemus.

156 E. p. 44. not. **. Emendationis caussam non intelligo.

157 a. p. 44. A. v. 4. οὐκ εἶναι παρίως omnino non licere. for. πάντως.

160 a. p. 55. v. 10. lege, idem generans tale fiet.

160 a. p. 54. A. v. 6. 7. ἐμαυτῷ — ἑαυτῷ per me — per se. Vide sequentia. Tamen improbari non potest Astii versio.

161 D. p. 58. D. fin. ἀξιοῦσθαι non bene redditur ab Astio.

162 C. p. 61. v. 18. potius, lucteris.

164 D. p. 66. D. v. 1. δεινοῖς. non probo Astii versionem.

165 a. p. 68. A. v. 1. πως quodammodo.

165 D. p. 70. D. v. 6. 7. 9. ἂν — ἂν — ἂν. Redundare aliquam ex tribus his particulis crediderim; maxime vero postremam.

165 E. Ib. not. Videtur mihi vulgata lectio non improbanda.

168 C. p. 76. C. v. 4. προσηρξάμην veluti adumbravi aut delineavi, quasi principia defensionis vel responsionis attuli, primas lineas duxi.

168 C. D. Ib. C. v. 9. D. v. 5. ἐπεχόντας, ἐπεχόντα.

168 E. p. 79. v. 8. dic, prosequetur, vel, persequetur, subsequetur.

170 D. p. 82. not. **. for. καὶ ἀεί σε.

171 B. p. 84. B. v. 11. for. ὁμολογήσεται. ὅταν γάρ τῳ.

171 E. p. 86. D. v. ult. cui nos sub~~fuiri~~scri(p)simus.

172 E. p. 89. v. penult. temere etc. Dic. ut libet, alio atque alio modo, vel via, de qua libet re, de alia atque alia re.

174 C. p. 92. v. antepenult. ἀσχημοσύνη. Non probo Astii version.

175 B. p. 95. v. 25. nimirum. Dic, quod vero — talis fuerit — quinquagesimus.

174 E. p. 94. E. v. 1. for. ἀναγκαῖον εἶναι γίγνεσθαι.

175 E. p. 96. E. v. 1. ᾧ ἀνεμέσητον cui licere debet.

176 a. Ib. A. v. 1. ὑμνῆσαι. subintell. πρὸς τὸ, vel ἕνεκα τοῦ.

177 B. p. 100. not. Nihil necesse est.

178 E. p. 103. v. 12. Dic, hoc etiam.

180 D. p. 109. v. 21. Dic, nonne hanc.

183 B. p. 116. not. * *. Nihil mutandum.

185 C. p. 123. v. 26. Dic, tum id quod omnibus, tum id quod his.

185 D. p. 122. D. v. 1. περὶ αὐτῶν. Delerem, ut Astius in versione omittit.

187 E. p. 130. E. v. 2. περᾶναι metaphora est de spatio quod euntes conficimus, respicit autem ad τὸ, ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν vers. sup.e

189 B. p. 134. B. v. 1. for. οὔτε περὶ τῶν ὄντων τινὸς, vel του, ut supra 132. D. v. 9.

190 C. p. 138. C. v. 1. for. ἢ καὶ μαινόμενον.

190 C. Ib. not. * *. Non probo, et nihil mutandum.

189 E. p. 136. E v. 3. for. Εἰ δὲ ἀμφότερα; ἤτοι ἅμα γε ἢ ἐν μέρει. Nisi plura desunt. Hic enim sequitur disputatio cum suppositione quod animus ἀλλοδοξῶν ἀμφότερα διανοῆται. Tum p. 138. v. ult. — 140. E. v. 1. subiicitur brevis disputatio de altera suppositione quæ hic E. v. 1. proponitur, nempe quod animus ἀλλοδοξῶν τὸ ἕτερον μόνον διανοῆται.

197 A. p. 158. not. *. Nihil omnino mutandum.

199 B. p. 164. v. 14. ὅτε ἄρα quum scilicet. respondet τῷ, ὅταν v. 12.

201 D. p. 172. v. 2. διῄρει distinguebat.

201 A. p. 170. not. *. Minime vero.

206 A. p. 186. v. 4. Te nihil aliud didicisse quam elementa, studens ea dignoscere, etc. et v. 5. interpunge post στοιχεῖα.

206 D. p. 188. not. Nihil necesse.

Ib. Ib. v. 7. for. ἢ κωφὸς ὢν ἀπ᾽ ἀρχῆς.

207 C. p. 190. v. 8. for. ἀλογίαν; τοῦτό μοι.

207 D. Ib. v. 12. for. τότε μὲν τούτου δοκῇ.

208 A. p. 192. v. 2. ἑξῆς totum ordine nomen. Puer ille qui litteras discit, totum quidem ordine nomen, v. g. Theaetetum scribens, bene scribet, si vero per syllabas separatim et membratim scribere cogatur, errabit; quod quidem faciens, scientiam nondum habere, a nobis concessus est. Et tamen notitiam ejus nominis per elementa habebit omnino, si quidem illud integrum ordine scribens, recte scribet. Itaque noscens hoc nomen per elementa, et de eo recte judicans, scientiam tamen ejus nominis

nis

nis non habebit: quod erat probandum.

208 D. Ib. v. ult. ὡς quia, non ut.

209 C. p. 196. v. 4. μὴ οὔ τι.

209 E. Ib. v. antepenult. γενναίως construe, ni fallor, cum ἐσκοτωμένῳ.

210 A. p. 198. v. 6. ἐρωτηθεὶς. Ille cui haec definitio adscribitur, vel quivis homo indefinite, ut saepe Plato.

209 E. Ib. v. 2. post δοξάσαι interpunge. γνῶναι enim non absolute dicitur, sed refertur ad διαφορότητα, ut patet ex praecedentib. et ex seqq.

145 C. p. 12. not. **. vel αὐτῷ μαρτυροῦντι aut μαρτυρήσαντι.

143 B. p. 6. B. 3. ἴωμεν ex contextu patet nihil aliud esse quam agedum.

143 D. p. 8. v. 9. οὐκ ὀλίγιστοι nempe πλεῖστοι. Vide quae nos hac de re alibi ad Platon.

204 E. p. 182. not. *. Minime. V. hac pag. lin. 10, 11, 13. etc. De αὐτὸ τοῦτο quod hic et saepissime fere adverbialiter et omnino absolute sumitur, nec cohaeret cum πᾶν, ut putare videtur Astius, vide Toup. ad Longin. fragmentum 5. fin.

6. Notae in Sophistam

217 A. p. 206. v. 15. for. γένει.

217 B. Ib. B. v. 2. post οὐδεὶς interpunge. Nam quod sequitur οὐδὲ respondet τῷ, μὲν γὰρ quod est in hoc versu.

217 E. p. 208. not. **. Minime vero. Non enim hic de qualitate agitur, sed de quantitate et magnitudine sermonis. Itaque servanda omnino est vulgata lectio, et versio emendanda.

218 A. Ib. A. v. 4. post οὕτω subintell. ἔσται, vel ἔστω, vel γενέσθω.

219 B. p. 212. v. 14. ἃ νῦν δὴ διήλθομεν.

219 C. Ib. v. 24. διὰ ταῦτα ξύμπαντα τὰ μέρη per omnes hasce partes, i. e. his partibus simus omnibus comprehensis. vel del. τὸ, διὰ.

219 C. Ib. χειρουμένοις. Omnino puto passive hoc participium accipiendum esse, licet Lexicis refragantibus, qui passivam significationem τῷ χειροῦσθαι non tribuunt. Explico autem domitis aut captis etc. vel potius iis rebus quas illae artes domant aut capiunt etc. Vide tamen active sup. versu, et p. 214. v. 4.

220 A. p. 214. A. v. 10. παντὸς, ἐνυγροθηρικόν.

220 C. p. 216. not. * * *. Minime: respondet enim τὸ, δὲ τῷ, μὲν, et enumerativum est, non adversativum.

221 C. p. 218. C. vers. 1. construe: ἡ ἐπίκλην ἀσπαλιευτικὴ, νῦν ζητηθεῖσα, μέρος, nempe μέρος τούτου τοῦ μέρους.

221 E. p. 220. E. v. 7. τῶν ἐνύδρων. Non erat omittendum in versione. Distinxit enim supra p. 214 B — 216 B [p. 220 B. p. 220 B.], τὸ νευστικὸν πτηνὸν, ἀπὸ τοῦ νευστικοῦ ἐνύδρου. Nisi quod hic rectius, secundum hanc distinctionem dixisset περὶ τὰ ἔνυδρα τῶν νευστικῶν.

222 B. p. 222. not. *. vel deleo, vel lego ἤδη.

222 D. p. 223. v. ult. Dic: est quae mercedem captat, altera quae dona ferendo capit.

223 A p. 224. A. v. 10. τοῦτ' οὖν hoc saltem, certe, nomine.

Ib — v. 11. lego αὐτὸ, nempe τὸ γένος quod est hic A. v. 6. Hoc enim verus totius loci sensus et contextus omnino postulat.

223 B. Ib. B. v. 3. for. ἡμεροθηρίας: sed ne deleas, ἀνθρωποθηρία enim est pars ἡμεροθηρίας. Ib. v. 4. ne deleas μισθαρνικῆς, est enim ἡ νομισματοπωλικὴ, pars τῆς μισθαρνικῆς ut vides hac ead. pag. —

223 D. p. 226. not. * *. Minime.

224 B. p. 228. vers. 7. Lego εἰς πόλιν τε ἐκ πόλεως διὰ νομίσματος ἀμείβοντα. V. =

223 E. p. 226. E. v. 2. D. 10. et ibi a me adnotata.

223 C. Ib. C. vers. penult. ἀγοραστικῆς transpon. vid.[ur] ante μεταβλ.

224 D. p. 230. v. 6. leg. τὸ τῆς κτητικῆς. V. p. 228. C. vers. penult.

Ib — Ib. ἀγοραστικὸν transpon. ante μεταβλ. v. p. 226. C. — D. vel μεταβλ. hic redundat.

225 A. p. 231. vers. 25. Dic, ut nomen aliquid tale.

226 B. p. 234. not. *. Fieri tamen potuit ut etiam ipsum διακρίνειν peculiare aliquod esset vocabulum τῶν οἰκετικῶν, et propriam quamdam ejusmodi rem, non generalem solum, significaret.

227. A. p. 237. v. 20. 24. Dic, externae illae, et habent pro invenit.

227. A. p. 236. A. v. 5. post σμικρὰ interpunge, et ita scribe pro σμικρά.

227 B. p. 237. v. ult. non illustrat sed prodit, exercet. Forte autem nihilo graviorem putat venatoriam artem ab eo demonstrari (δηλοῦσθαι) qui per imperatoriam, quam ab eo qui per pedicularem, illam exercet.

228 D. p. 240. D. v. 2. for. παραφροσύνη pendet a ψυχῆς.

228 E. p. 242. v. 13. lego περὶ τὼ δύο.

229 a. Ib. v. 19. 20. 21. Construe περὶ μὲν ὕβριν — πέφυκε μάλιστα τεχνῶν πασῶν προσήκουσα ἡ κολαστικὴ δίκη. vel τὸ, δίκη dele.

230 a. p. 246. v. 1. αὐτοὶ.

230 a. v. 7. τούτων refer ad μαθεῖν, et scribe σοφόν.

223 B. p. 224. v. penult. φαύλης. Simplicis. V. Lexic.

230 B. p. 246. B. v. 8. lege κατὰ τὰ αὐτὰ.

234 a. p. 258. v. 2. for. ἀποδιδῶται vel ἀποδιδοῖτο.

234 E. p. 260. v. 4. Subintell. ἐστὶν aut ἔξεστιν.

235 a. p. 260. v. 15. τι.

236 a. p. 262. A. v. 5. νῦν in hoc casu.

236 C. p. 265. v. 20. dixi.

236 E. p. 266. v. 7. deesse aliquod verbum videtur post χαλεπὸν, quod scilicet perspicere vel hujusmodi aliquid significet.

237 B. Ib. not. †. Necessaria non est emendatio.

237 a. not. * * * Item neque necessaria neque commoda emendatio. διζήμενος quum quaeris. v. p. 256. D. p. 334. D.

237. C. Ib. not. ††. Male. Nonne hic τὸ, ἂν idem valet ac εἰ. Vel leg. ἀλλὰ = = σπουδῇ.

237. C p. 268. v. 1. for. εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖόν τι.

Ib. — Ib. αὐτόν τε. hoc pronomen pertinet hic ad personam de qua agitur.

237 D. Ib. D. v. 6. lego ξύμφης, ὡς: nam τὸ, ὡς et quae sequuntur, pendent a τῇ δε σκοπῶν, non a ξύμφης.

239 a. p. 273. v. 21. Dic. videris. Non enim ait φαίνεται, sed φαίνει id est φαίνῃ a φαίνομαι, non a φαίνω.

243 E. p. 286. E. v. 6. lege ἀμφοτέρω quae certissima emendatio est, et vide sequentia in hac pag.

p. 288. D.

244 D. p. 288. D. v. 1. malim ἔχοι.

244 D. p. 290. v. 10. ὄντος redundare videtur.

244 D. p. 291. v. 7. Dic: unius tantum sit unum.

245 D. p. 293. 22—23. Dic, non esse — factum esse, vel fieri, vel fieri posse tale.

Ib. p. 292. not. * * *. ita prorsus lego.

246 C. p. 294. C. v. 2. περὶ ταῦτα de his, vel circa haec.

247 E. p. 298. v. ult. for. ante ὁρίζειν subintell. πρὸς τὸ, vel ἕνεκα τοῦ vel ec.

248 D. p. 302. D. vers. penult. Μανθάνω, τόδε γε, intelligo, hoc sane (intelligo): vel, hoc sane (dicerent).

248 E. Ib. E. v. 2. for. καὶ τὴν οὐσίαν δή.

249 C. p. 305. v. 18. Dic, ullo loco.

249 D. Ib. 31. Dic utraque, nempe tum quae mota, tum quae immota sunt, et v.

250 C–D. p. 308. v. 1. 12.

249 E. p. 306. not. Nihil addere necesse est: nisi forte σαφῶς aut σαφέστατα ec.

249 E. p. 307. v. 4. ante fin. non cum eo quod est communitatem earum, sed earum inter se communitatem quoad esse.

250 D. p. 308. not. * * *. lego ξυνειχόμεθα.

251 D. p. 311. fin. dic, neque posse aliud alius particeps esse.

251 E. p. 312. not. for. ἀποκρινομένων, illis respondentibus.

252 B–C. p. 313. v. 31. dic, particeps sit.

252 B. Ib. v. 29. Et illi ipsi quidem.

253 A. p. 315. v. 26. Dele videtur, et v. p. 312. v. 20.—313. v. 21.

253 B. p. 316. not. *. Nihil mutarem. ἔχειν κατὰ ταὐτὰ μίξεως misceri inter se posse, perinde ac possunt ea quae dicta sunt.

251 A. p. 310. v. 2. for. τὸ αὐτὸ ἑκάστοτε.

254 B. p. 318. not. Cur emendas?

254 D. p. 320. v. 15. αὐτῶν.

255 B. p. 323. v. 7–9. conjuncta — conjunctae. Dic, particeps contrariae — participes ejusdem et diversi. Sed ita et alibi saepe.

255 C. p. 322. not. non facile mutaverim.

258 B. p. 332. B. v. 11. for. καὶ ὥσπερ, et C. v. 2. οὕτω δὴ. Τὸ δὴ vero in interrogat. numquam Astius admittit. atqui v. p. 334. v. 1. 336. fin. etc. (p. 258 C. p. 260 A)

258 C. Ib. C. v. 3. ἐνάριθμον non redderem *non vulgarem*, sed simpliciter *unum ex numero*.

258 C. p. 333. fin. Dic, *magis etiam quam interdicto* ec. Scil. plura etiam fecisse quam ea quae ille ne faceremus interdixit. Vide statim segq.

259 A p. 334. A. v. 8. for. ἀνάγκης μὴ ὄν.

259 B p. 335. fin. Dic clarius, multis quidem modis sint, multis item non sint.

261 C p. 342. not. *. Non temere mutem. Vide quae de verborum hujusmodi cum praep. διὰ compositorum usu apud Platonem, dixi alibi.

262 A Ib. not. ***. lego ἐπ' αὐτοῖς τοῖς.

264 A p. 350. v. 18. lego φαίνεται δὲ ὃ φαντασίαν λέγομεν. Dicit φαίνεται in praesenti, cum supra dixerit, v. 16. 17., ἦν et ἐφάνη in praeterito, quia haec quidem antea, illud vero de phantasia ultimo loco ὡμολογημένοι ἦσαν.

263 D p. 348. D. v. 4. γίγνεται.

262 D p. 345. v. 25. *definit*. for. melius *conficit*, *perficit*, *efficit*.

264 C p. 353. v. 7. *omnia* (quae a nobis de hac re dicta erant) *in dubium vertens*, vel *evertens*. Post ἀμφισβητοῦντος interpunge, et τὸ, ὡς refer, non ad hoc, sed = = ad λόγον.

265 A p. 352. fin. for. ἀγωνιστικῇ.

265 D p. 354. D. v. 2. unam cum altera sententia commuto, ex una in alteram transeo.

265 D. Ib. v. 6. for. δοξασάντων.

Ib. Ib. v. 3. for. σέ γε κατὰ θεόν.

265 E. Ib. v. ult. πρόσεισιν accedet, ultro veniet in eam sententiam, etc.

265 C. Ib. C. v. 3. ξυνίσταται concrescunt etc.

266 A p. 356. A. v. 8. for. ὡς.

266 A. v. 9. αὐτοποιητικὴ rerum ipsarum effectrix. V. infra B. v. 4. 7. 358. v. 4. = 10. 11. 14. 354. 3 (p. 266 B, 266 C, p. 265 3)

266 C p. 358. v. 2. ἐναντίαν e regione oppositam.

267 C. p. 362. not. *. Nisi hac pag. v. 3. malis legere διότι περὶ τῆς, et v. 5. τὸ, ὥστε refferre ad αἴτια. Sed hoc sensu non περὶ τῆς, at περὶ τὴν διαίρεσιν conveniens esset scribere.

267 E. p. 363. v. 15. <u>Sed in imitantibus</u>. Atqui etiam Scientes imitant. Tu verte <u>utique vero in imitantibus</u>.

268 C. p. 364. C. v. 2. παρωνύμιον nomen adfine, proximum, simile, a παρὰ <u>prope</u>, <u>apud</u>, non a παρὰ <u>ab</u>.

p. 267. C. p. 264 D.
268 a. p. 362. A. v. 2. σχῆμα. an σχίσμα? (vide tamen p. 360. C. 2.) v. p. 352. D.
229 D. p. 221 E. p. 229. D.
v. ult. 244. D. v. 10. 220. E. 7. 244. D. 10.

268 a. p. 363. v. 23. <u>omni genere</u>. Haec non a textu sunt.

268 C. D. p. 365. v. 21. <u>ab arte proficiscentis visorum et simulacrorum fingendorum</u>. Male hic τὸ φανταστικὸν (ars visorum) et τὸ εἰδωλοποιικὸν (ars simulacrorum fingendorum) in unum colliguntur, quum illud (nempe τὸ φανταστικὸν) hujus (nempe τῆς εἰδωλοποιικῆς τέχνης) partem esse et supra dixerit Plato (358.
p. 266 D. p. 268 C.
D. v. 9. sq. 264. C. v. 7. 8.) et hic aperte significet.

216 B. p. 204. B. v. penult. for. ὁ ἀνήρ.

217 D. p. 206. v. 6. τὸ ἡμῖν pendet fortasse a πυνθανοίμην (cujusmodi locutiones ap. Plat. haud infrequentes sunt, pleonasticae), vel mendosum est.

217 a Ib. A. v. 8. καθ' ἓν refer ad ἑκάστῳ.

218 D. p. 211. v. 13. Dic, ut grave — arbitrantes — investigationem praemeditemini.

220 B. p. 216. for. εἰς μέρη δύο, vel μέρη, εἰς δύο.

223 D. p. 226. D. v. 10. Ea vero pars quae spectat ad res quaecumque ex alia in aliam urbem emptione et conditione commutantur. Notandum tamen est hic E. v. 2. ἀλλάττεται activo sensu, non passivo, sumi. Dici etiam potest, Ea vero pars quae spectat ad eos quicumque — commutant. v. p. 228.

224 B. B. v. 2. et ibi a me adnotata.

224 C. p. 228. C. v. 4. τό γε. for. subaudiend. ὄνομα quod mox sequitur. Possit etiam τό γε περὶ τἄλλα reddi <u>quod ad alia</u> <u>pertinet</u>, <u>quantum</u> <u>ad alia</u>.

221 D. p. 220. v. 6. οὐδαμῶς nullatenus.

228 B. p. 240. v. 10. Dubito de voce λόγον, quomodo τῶν φλαύρως ἐχόντων dici possit ὁ λόγος a Platone.

227 p. 239. Dic, si quid alicubi est, vel quidquid uspiam est.

229 p. 243. Dic, <u>Saltem</u>, pro <u>Sane</u>.

251 D p. 250. not. **. Non necesse est: pendet enim τό, ἡμῖν ab ἀνεφάνη quod est v. 14.

251 E. Ib. not. ***. Sine codicum auctoritate, non audeam mutare.

234 C p. 258. v. 20. τυγχάνειν pro εἶναι δυνατόν. Ib. v. 21. τοὺς νέους καὶ ἔτι etc. eos qui juvenes sunt et adhuc etc.

235 B p. 260. not. ***. Non audeam mutare.

235 B Ib. v. 3. ante fin. εὐθύς. omisit Astius vertere, non sane omittendum.

235 C. v. ult. ἀποφῆναι referendum videtur ad κἀκείνῳ simul cum παραδόντες, vel hoc ἐν παρενθέσεως σχήματι pronunciandum.

239 A p. 273. v. 25. Atque etiam. Dic Atqui vel Itaque. Sic et v. 14.

239 A. p. 272. not. †: κατὰ ταύτην i. e. ex ipsa nominatione αὐτό.

241 C. p. 280. not. **. Quid? particula ἄν numquam subintelligi potest?

243 A p. 284. A. v. 3. deesse vid. verbum aliquod infinit. post χαλεπόν.
v. penult. ἑκάστοτε. Omisit Astius vertere.

245 C. p. 293. v. 18. ut declarare necesse est. Male haec exprimunt graeca.

245 C. p. 292. v. 11. Dele ὑπ. Vide sup. v. 2. et p. 290. A. 1.

247 A p. 299. 1. Dic, accedere et abire.

247 D. p. 298. D. 1. 2. ξυμφυὲς ec. Intelligit τὸ ὄν sive τὴν οὐσίαν sive τὸ εἶναι, quod commune est corporeis et incorporeis rebus.

249 A p. 302. v. penult. ψυχὴν. addam ἔχειν.

249 B. p. 304. not. * Minime vero. Ac tu verte <u>igitur</u>.

249 C. p. 305. v. 18. <u>ulla de re</u>. Dic <u>ullo loco</u>.

249 A. p. 303. 28. <u>rationem</u>. for. <u>cogitationem</u>, et sic deinceps.

249 B. p. 304. not. **. Sed in ἀκινήτων τε ὄντων subintelligitur <u>rerum</u>, τῶν πάντων, hujusmodi aliquid, ut saepe. Conjunctioni autem τε, respondet τὸ, καὶ αὖ versu hujus pag. 8º

249 E p. 306. not. μηδὲν ἀλλ' ἤ. Nihil necesse est haec inserere.

253 D. p. 318. v. 4. vel dele τὸ, ἕν, vel verte <u>in uno</u>.
v. penult. for. ὀλίγα.

p. 331. v. penult.

255, e p. 331. v. penult. Dic, ut videtur, et sic p. 333. [238, b]

v. 16. et alibi. Vide enim t. 3. p. 492. A. 6. 7., etc.

258, b p. 332. not. *. Ita lego.

260, d p. 336. not. Nihil necesse fuit mutare.

262, b p. 344. v. 3. ἐπεὶ atqui, tamen.

ib v. 7. πάντα ἐφεξῆς omnia omnino.

262, d p. 348. not. * *. Tu construe: ὅτι ταῦτα πάντα τὰ γένη (scil. διάνοια, δόξα, φαντασία: ita enim saepe Plato εἴδη et γένη usurpat pro πράγματα res, cum earum genus aliquod universim considerat), ψευδῆ etc. Nempe: haec omnia, jam falsa sunt, iam vera.

264, b v. 17. τούτων, subintell. τῶν γενῶν de quibus hic supra.

265, a p. 352. v. 3. a fine. ἡμῖν. for. add. ὁ σοφιστής.

265, c p. 354. C. v. penult. γιγνομένης referend. vid. ad αἰτίας.

266 p. 356. B. 8: μηχανῇ artificio.

267 p. 364. C. 5. αὐτοῦ adverbium loci. et καθάπερ ἔμπροσθεν nonnisi ad segq. referendum. v. p. 340. A. 1.

7. notae in Convivium.

172, a p. 430. not. *. Sane nimis audacter hanc particulam extrudis. Ea vero referenda fortasse est ad ea quae sequuntur.

173, b p. 432. not. * *. Nihil necesse.

174, c p. 434. v. ult. lego τί. Num quid pro me dices? vel aliqua ne excusatione pro me utere?

175, d p. 436. not. ἄτοπος emendatio.

176, a p. 438. not. *. post νομιζόμενα subintell. ποιήσαντας ex ποιήσασθαι quod praecedit. v. Creuzer Meletem. Lips. 1819 sqq. par. 2. p. 96–99. Fischer praefat. ad Weller. ed. Lips. 1756. p. XIII–IV. vel καὶ τἄλλα τὰ νομιζόμενα hic a nulla voce pendet, et quasi aliquid indeclinabile est, sicut dicimus καὶ τὰ λοιπά.

A proposito della emendazione da me fatta alla p. 438. not. *. Conviv. Plat. vedi Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 620. init. dove sottintendi αἱρεῖσθαι

αἱρεῖσθαι o αἱρετὸν εἶναι. v. p. 656. init. e p. 655. fine, dove il Vettori s'inganna,
e dee sottintendersi σχολὴ come apparisce da tutto il contesto di ciò che segue, e
massime dal periodo o periodi immediatam. seguenti. (confer p. 618–20. 625.);
e passim, chè tale uso è frequentiss. ad Aristotele. Lucian. in Timone, opp.
Amstelodam. 1687. t. 1. p. 122.–3. καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε,
τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν (scil. τῶν ἀνθρώπων) δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς.
v. ib. t. 1. p. 871. fin.–72. init. in fine Demonactis. p. 684. lin. 22. 686.
lin. 22–24. Xenoph. ἀπομν. II. 1: 31. τοῦ σοῦ θιάσου — οἱ νέοι μὲν ὄντες.
Isocr. epist. ad Mitylen. magistrat. μουσικωτάτην εἶναι, καὶ τοὺς ὀνομαστο=
τάτους ἐν ταύτῃ nempe τῇ μουσικῇ: ante medium. V. Fischer praef. ad
Weller Grammat. graec. Lips. 1756. p. XIII–XIV. e le mie carte supplemen=
tarie di Bologna, p. 7. (e Orelli Opusc. graec. moral. Lips. 1819–21. t. 2.
p. 804.) Tel est le contenu de ces feuilles supplementaires. "Καὶ βαρβαρικῶς
φαμὲν εἰπεῖν πολλάκις τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλληνιστὶ γράφοντα ὅτι
* Theon. soph. ed. Basil. 1541 | τοὺς ἐκείνων (nempe βαρβάρων) λόγους μεμίμηται. Ib. progymn. 8. de
prosopopoea, p. 85.

177, E × p. 442. v. 3. a fin. for. ἅμα pro ἄρα.

176, E × p. 440. E. v. 2. οὕτω. Non intellecta vid. ab Astio hujus adv. vis. Vide
Forcell. in Sic §. sexto, nono, decimo, maxime locum Donati. Neque
aliter sermo noster vernaculus. Ea est autem hoc loco hujus adverbii vis,
ut exprimi alio graeco verbo non possit, neque item latino, nisi τῷ Sic,
aut italico, nisi τῷ così, quae idem semper sonant atque οὕτως. Vide
etiam Forcell. in Abeo §. 16.°

180, D × p. 450. not. Nihil necesse est mutare.

180, E × Ib. E. v. 2. for. τὸν δὲ τῇ ἑτέρᾳ.

181, B × Ib. B. v. 8. τὸ, ἔστι accipiendum de πανδήμῳ ἔρωτι.. τὸ, καὶ ornatus
gratia positum est et redundat.

182, E × p. 454. E. 2. for. atque ut capere conetur.

183, D × p. 456. not. *, **. Nihil mutandum. V. p. 506. A. 3. (ubi tamen ἔστι
videtur esse pro licet) et tom. 1. p. 164. A.

184, a Ib. 456. not. ***. Minime vero. et p. 457. not. Minime vero.
185, c, init. p. 460. not. *. Non satisfacit emendatio.
184, c p. 458. v. 2. for. οὕτω δὴ καὶ παιδικοῖς vel ἐρωμένοις ἄλλη.
186, d p. 462. C. v. 4. καὶ τοῦτό ἐστιν ᾧ ὄνομα τὸ ἰατρικόν. for. expung. v.
186, e p. 450. v. penult. etc.
187, a Ib. v. 4. ante fin. v. Plat. Sophist. t. 2. p. 284. (242, e) E. v. 2.
187, b p. 464. not. *. Ita omnino. sc. θέρμης ἡ ἁρμονία.
187, c not. **. Non est necesse.
188, b 466. not. Non mutarem.
ib. Ib. v. 12. ταῦτα etc. Et haec glossema sapiunt.
ib. Ib. v. 9. for. ὧν ἡ ἐπιστήμη. Et v.[u] seq. for. aliquod particium (sive) deest.
189, a p. 468. v. 3. for. αὑτῇ ut supra v. 1.
190, a p. 470. 8. εἰς ὀρθὸν recta. loquitur nempe Plato de iis qui rotantur κυβιστῶσι κύκλῳ non eodem in loco semper manentes neque in gyrum circumeuntes, sed recta sese unaquaque rotatione promoventes, seu progredientes recta dum rotantur ^ recta procedit etc. quod ex segg. et e contextu patet.
^ veluti globus aereus tormento jactus quidam rotatur
191, c p. 472. not. ***. Nihil mutandum.
192, e p. 476. v. 15. for. αὑτή, vel ἡ αὐτή.
194, d p. 481. v. 15–16. Male.
195, a Ib. v. ult. dic, cum talis sit.
195, e p. 482. E. v. 6. ἑξῆς ἐν πᾶσι omnino in omnibus. v. plura ad Frontonem
196, a p. 484. v. 1. ὑγρὸς τὸ εἶδος corpore flexibili. ὑγρὸς hic est flexibilis ut e sequentibus patet. τὸ εἶδος autem cum hic tum alibi ap. Plat. corpus est, nempe id quod sive in deo sive in homine apparet et sub oculos cadit. v. p. 516. (210, b) v. 17. 470. (189, a) v. 1. et Sueton. in Jul. c. 77. 1.
197, c p. 487. v. 22. primus.

196, B fin. p. 484. not. *. Nihil mutandum.

197, B p. 486. not. *. Forte nihil mutandum.

197, E p. 488. not. **. Nihil omnino mutandum. Articulus ante ᾠδῆς merito omittitur. ποιητικωτέρᾳ enim τῇ λέξει data opera hic utitur Plato.

197, D p. 487. v. 4. a fine. Dubito de versionis rectitudine.

ib. Ib. v. penult. tenendus. Atqui κτητὸς est qui comparari potest, vel comparandus.

198, D p. 490. v. 4. for. καὶ ταῦτα μὲν, Scil. τἀληθῆ, Sequitur enim ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων.

199, B Ib. A. 6. ἐγκωμιάσω.

199, D p. 493. 12. Dic, filii saltem vel filiae. i. e. saltem unius alicujus filii vel filiae.

199, E p. 492. not. ***. Lego τί δέ; ἀδελφὸς, αὐτὸ ec. Ita Plato solet τὸ, τί δέ; a seqq. disiungere.

200, D p. 494. 18. for. τὸ βούλεσθαι εἰς τὸν ἔπειτα ec. vide v. 8. 11. 14. et p. 492. (200, C; D, ib.) (200, B) B. v. 2. 5. et 504 (203) A (a). 3. 4. 5. 7.

201, A v. ult. for. deest hic alicubi vox τὶς. post ἐνδεής vel ἔχει

202, A p. 498. not. Lego Ἦ καὶ ὃ ἄν.

202, A v. 7. et v. penult. (202, D) for. μεταξύ τι ut v. 12–13.

201, D p. 496. D. v. 4. πρὸ hic puto esse non ante sed pro, i. e. pro peste repellenda aut avertenda. Sed videndi historici.

202, C p. 498. C. v. 7. for. δὲ δὴ καὶ καλοὺς λέγεις, vel δὲ δὴ λέγεις καὶ καλούς.

202, E p. 500. not. Nihil muta.

204, A p. 502. A. 6. for. ἱκανῶς.

205, A p. 504. not. Minime, at tu scribe βουλόμενος;

205, D p. 506. 7. κεφάλαιον, ἔστι — ἐπιθυμία, καί.

ib. not. ***. Nihil muta.

p. 508. D.

206, D. p. 508. D. 4. διαχεῖται laxatur, Scil. ad pariendum.

207, D. p. 510. not. for. ζῆν μὲν καλεῖται.

207, B. p. 511. v. 10. fame, adde, diuturna.

208, C. p. 512. et 513. v. 20. post ἐννοεῖς et perspexeris interpunge. Ἐννοεῖς autem hic non est perspicere sed attendere, animadvertere, in mentem vocare etc.

208, D. p. 512. v. penult. for. καὶ ὅτῳ ἄν.

209, B. fin. p. 514. B. v. ult. for. περὶ τοῦ οἷον etc.

209, D. not. †. vel del. καὶ ante εἰς Ὅμηρον.

209, E. p. 515. v. 26. 27. Dic, procreat tam praesens — memoria repetens (Scil. amores suos), et prolem etc.

210, A. p. 516. 9. μετίῃ persequatur, non sermone, sed opere.

ibid. v. 15. αὐτὸν ipsum amatorem, non τὸν ἡγούμενον de quo superiore versu.

210, B. p. 517. v. 18. Dic, pulchrum quod in specie est, i. e. in corpore, in visibili. vide quae not ad p. 484. 1. (196, A)

210, E. p. 516. v. 5. a fine. πᾶν, Scil. καλόν.

ib. v. penult. Lego τῷ παρ' ἑνί, ὥσπερ οἰκέτης, ἀγαπῶν παιδαρίου — δουλεύων. C. v. 2. καὶ ζητεῖν. Non deleam, propter sequentem contextus vim.

211, A. p. 518. A. 5. ὡς utpote.

ib. not. ✱✱. ita prorsus. αὐτῷ, ἐν αὐτῷ.

211, D, E. p. 520. not. ✱ ✱✱. Nihil omnino mutandum.

213, B. p. 524. 2. αὖ. for. ἀεί.

216, A. p. 531. v. 18. hic. Malim, uno eodem in loco.

216, D. p. 532. not. ✱. Nihil mutandum.

216, E. vers. 7. τὸ, ἄλλην redundare mihi videtur. Sic solet Noster. v. Creuzer Meletemata par. 1. p. 83. not. 62. et sup. 472. B. 1.

Aristot.

Aristot. Polit. l. 4. Flor. 1576. p. 297. l. 5. p. 449. et ib. Victor. et l. 7. p. 604. Hippocr. de aere, aquis et locis, ed. Mercurial. Ven. 1588. Class. 1. p. 28. C. ἔχει δὲ καὶ κατὰ τὴν γῆν ὁμοίως ἅπερ καὶ κατὰ τοὺς ἄλ-λους ἀνθρώπους. Vedi i miei pensieri p. 4036. 4037. Lucian. opp. 1687. t. 1. 789. Dion. epist. de Xenophon. §. 3. et 10. e le mie carte Supplementarie di Bologna p. 6. 10. (Tel est le contenu de ces " feuilles Supplémentaires.)" Eudocia violar. p. 78. de Cadmo ex Arriano: " ἔνθα Θηβαίων ἐγένετο καρτερὸς, πλούτῳ εὐδοκιμῶν καὶ τῇ ἄλλῃ σοφίᾳ. " Aristid. or. εἰς βασιλέα (M. Aurel.) t. 1. p. 118. Canter. οὐ μόνον συν-" έσει καὶ τῇ ἄλλῃ παιδείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀνδρίᾳ κρατεῖν αὐτῶν δυνά-" μενος." e Plat. t. 4. p. 164. lin. 3. e Porfir. ad Marcell. c. 1. Mez-zo. e Orelli Opusc. Graec. moral. p. 210. lin. 25-6. t. 2. luogo ma-le inteso Ib. alla p. 633.

217, D p. 534. not. Si quid addendum sit, legam μέχρι πόρρω. A. v. 7. νέου substantive accipio.

218, 13 B. 2. Scribo λέγειν; καὶ ὅσοι ἄλλοι (nempe ὁρῶν) πάντες cc.

219, D p. 538. D. 6. οὖν. for. delendum.

220, C p. 541. v. 10. hactenus. Mallem hujusmodi.

220, C. Ib. v. 7. a fine. for. meae dignitati consulentes.

221, 13 p. 542. nott. *. ***. Non temere mutaverim.

222, C p. 544. 8. Scribo μέμφομαι ξυμμίξας ὑμῖν εἶπον, ἃ etc.

222, 13 v. 11. ἃ δὴ. for. quare. v. p. 466. C. 6. et Corinth. de Dialect. Ταὖτ' ἄρα ἀττικόν. etc. de deficientia praepositt. ap. Atticos.

224, E p. 546. not. *. omnino αὖ τὸν ἐπὶ.

ib. v. 7. for. ἐπαινεθῆναι;

217, D p. 534. not. Nihil necesse est addere. v. p. 440. D. 2-3.

p. 527. 5. bibemus.

p. 440. v. 3. a fine. for. ἔσται.

179, A. p. 446. v. 11. κινδυνεύοντι, οὐδεὶς: inter haec duo verba intercidisse videtur unius periodi finis, et alterius principium. In medio tamen hoc relinquo.

184, B. p. 456. not. ***. Omnino minime. Totus enim contextus hanc periodum

190, C. adstruit ac requirit, praecipue autem vox ἀλίσκεσθαι A. 6.

191, D. p. 473. v. 5. Dic, quae constringuntur.

Ib. v. 4. a fine. Dic, et pristinam. nempe, Amor est ξυναγωγεὺς etc.

192, E. p. 476. not. *. An ὄντε? V. vers. 9. [illegible]

193, A. not. **. Non temere mutem. [illegible]

193, B. B. v. 5. τῷ θεῷ. An. Jovi? itaque τὸ διαλλαγέντες esset, ut solet, reconciliati.

194, D. p. 481. 19. quisque. Dic, uterque, et v. p. 478. E. 1. 2. (ἑκάτερος; 193)

196, A. p. 485. v. 1. circumflecti, vel circumplicari. [illegible]

201, E. p. 496. E. 5. ἐμὲ. for. ὑμᾶς.

195, A. p. 480. v. 3. a fine. ἀνεμέσητον ab invidia vel reprehensione vel indignatione remotum.

209, A. p. 515. 5. 6. pro concipere dic gravidus esse.

209, D. p. 514. v. penult. for. ἀεὶ τὰ αὐτὰ ὄντα. Vel. intell. ea similia esse iis quae philosophus parturit.

208, A. p. 508. v. 3. a fine. for. μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ.

210, C. p. 516. C. 2. for. τοιούτους, καὶ ζητεῖν (nempe λόγους) οἵτινες (vel οἵτινες, nempe λόγοι).

213, B. p. 523. v. 5. a fine. assideret. for. [illegible] ad sedendum collocaretur. Vide enim 522.

ib. v. 7. et 5. a fine.

213, C. p. 524. E. 4. πρώην. for. nudiustertius, atque ita p. 438. E. 6. atque etiam 430. 2. οὐ χθὲς ἢ πρώην loquendi formula est, ni fallor, ap. Lucian. vel Demosth. sive οὐ χθὲς οὐδὲ πρώην, nempe, multo antehac.

214, E. p. 528. C. 3. deesse aliquid videtur. (ante ἐὰν ἢ?)

217, E. p. 535. 20. 21. dic quendam — noluisse etc.

216, E. p. 530. not. **. Lego τἆλλα δὲ ἐμοῦ.

215, D. p. 529. v. penult. prorsus. dic vehementer. [illegible]

Ἄλλο per οὐδὲν o ridondante, come in Italiano. (altro ridondante. Ricordano Malispini Stor. Fior. Firenze 1816, c. 95 fin. Il Villani nel luogo parallelo lib. 5, c. 33 mette altri ut οἱ ἄλλοι.) Lucian. de Astrol. fin. ὑπὸ δὲ τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι, per μηδὲν γίγνεσθαι. E questo luogo demostra l'origine di questa frase ed uso del pronome ἄλλος, altri o ἄλλο altro, sì quanto al greco, sì quanto all' italiano. perocchè viene propriamente a dire, μηδὲν ἄλλο ἢ αὐτὸ τοῦτο τὸ δινεῖσθαι. Così senz' altro val propriamente senz' altro, fuor della cosa medesima o delle cose di cui si parla. V. me ad οὐδὲν πλέον in Plat. Phaedone ad fin. [p. 16, 17, 18, 20] et contextum loci Luciani laudati. Qua spetta quel luogo del Guicc. lib. 6, t. 2 ed. Friburgo p. 74. Ai Veneziani non pareva piccola grazia se non fossero molestati dagli altri. Quel dagli altri ha relazione ai Veneziani medesimi, e vale insomma da nessuno, cioè infine ridonda affatto. Questo modo è ordinarissimo massime nel dir familiare. Così diciamo l'amicizia altrui, la conoscenza altrui, le offese altrui, e simili frasi dove l'altrui ha relazione a colui solo di cui si parla, sia persona o cosa, cioè in somma ridonda. e così mill'altre frasi. E così credo che sia anche in greco. e in lat. (v. per esempio Lucrez. l. 2, v. 9.) ed altresì in franc. e spagn. le quali due lingue si osservino ancora circa gli altri modi notati di sopra ed altrove a questo proposito.

~~9~~ 10.

14

Notae in Protagoram

2ª copia

sono 24 carte.

Jacobi Leopardii, Comitis Recanatensis, in Platonem Notulæ.

ἰψία αὐτῶ.

1.° Notæ in Protagoram.

Tom. 1. pag. 6. D. verte, me ex lassitudine somnus refecerat.

p. 22. B. verte: praeter cetera (vitia) etiam vafrum esse.

p. 44. C–D. δίκαιος idoneus ἱκανός. V. Fabr. B. G. in Xenophonte l. 3. C. 4. §. 1. t. 2. p. 71. ed. veteris, et Xenoph. Sympos. IV. 15. tum Plat. t. 2. p. 318. v. g. Hippocr. περὶ ἀγμῶν de fracturis ipso init. αὕτη γὰρ ἡ δικαιοτάτη φύσις i. e. verissima, ipsissima natura. Et paucis interjectis verbis: αὐτὸς γὰρ ὁ ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα ἀπορέ=γει οὕτως ὑπὸ τῆς δικαίης φύσεως ἀναγκαζόμενος ab ipsa et vera natura. Lucian. opp. 1687. 2. p. 9. τοῖς δικαίοις κοσμήμασιν propriis, idoneis, convenientibus ornamentis. V. ib. p. 260. lin. 6. Xenoph. Ἀπομν. IV. 4. 5. V. le mie carte supplementarie
«« di Bologna p. 4. 7. (Tel est le contenu de ces feuilles supplementaires:) «Καλεῖται δὲ κατὰ
«« μὲν τὸν Ἄρατον Ἠριδανός· οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει. ἕτεροι δέ φασι
«« δικαιότατον (verissimum, ipsissimum) αὐτὸν εἶναι Νεῖλον, Eratosthenes Catasterism.
«« cap. 37. Διήγημα δέ τις περὶ αὐτοῦ λέγων οὐδὲν τῶν τοιούτων ἀκριβολογεῖσθαι δίκαι=
«« όν ἐστι, Theo Sophist. progymnasm. 2. quod est de narrat. ed. Basil. 1541. p. 38. »»
Δίκαιος ἔρως in Democratis Sentent. aureis, 38. (ed. Orell. in Opuscula Graecor. vett. sententiosa et moral. t. 1. Lips. 1819. p. 84.) est amor verus, germanus, legitimus, non justus, ut putasse Cl. editorem Jo. Conrad. Orellium, docet ejus annotatio ad h. loc. p. 500. V. definition. etc. τῆς δικαιοσύνης ib. t. 2. p. 330. 310. Plat. t. 1. ed. Astii, p. 44. C–D. verte: costui sarebbe anche professor competente di questa materia, se lo mettessimo al paragone di uomini che ec. Δίκαιος qui non è giusto, ma ec. v. Fab. B. G. t. 2. puto in Xenoph.

p. 44. v. 27. leg. οἷοί περ οἱ ἐν. p. 50. A. Dele interpunct. ; post προσώπου.

p. 48. A. for. τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥηθέντων. Sed locus omnino obscurus.

Ib. B. ὡς αὐτὰ δηλοῖ. Omisit Astius vertere.

p. 50. A. Dele interpunct. ; post προσώπου.

p. 50. C. lege εἶναι; φαίην ἄν.

p. 56. A. verte et praeterea aliud quiddam esse et dissimilia.

Ib. B. lege, πλείω.

p. 60. E. for. εἰ αὐτὸς, vel καὶ αὐτὸν ut in versione, vel etiam καὶ αὐτός φῂς ut p. 62. v. 5.

p. 70. A. placet quod. γρ. μετεννηνεγμένον: pertinet scil. ad ἐρώτημα.

p. 70. B. γενέσθαι verte fieri, devenire ut patet ex sqq. v. p. 466. B.

Ib. for. τετραγώνῳ. v. et p. 80. A.

p. 78. v. 1. καὶ αὐτοὶ intelligend. videtur de Sophist. vid. v. 3.

p. 78. v. ult. Del. τούτῳ.

p. 86. E. parenthesis terminanda videtur post φιλέω.

p. 88. E. οἱ δ' ἕτερα ec. mala interpunctio, et versio, et emendatio, forte etiam textus.

p. 88. E. melius οὕτω δὴ.

p. 89. fin. male me tibi dedam ec.

p. 90. male ut quotiescumque ec. v. ἑκάστοτε p. 74. B. 96. E.

p. 90. D. πρὸ ὅ του ἐνόησεν. for. diaeresis est pro ὅ του προυνόησεν.

Ib. εὐπορώτεροι — διανόημα. deest aliquod verbum oppositum τῷ, μοῦνος.

Ib. ἕνεκα τούτου quo ad hoc.

p. 96. B. for. οὗτος βεβιωκέναι.

p. 96. D. ἔστι δ' ἃ ἔστι cioè cose dolci che son buone, e cose acerbe cattive.

p. 98. v. terzult. verte quam vocant voluptati succumbere ec.

p. 100. v. 2. 110. v. 4. verte si haec affectio non est voluptati succumbere, se questa affezione non si chiama soccombere al piacere, come dunque si chiama?[2]

p. 102. D. for. ἢ ὁ αὐτὸς τρόπος.

(2 (p. 104. C. verte, respondeamus et dicamus. Et Ib. omnino leg. ἐκεῖνο pro ἐκείνῳ. Ora rispondiamo gli dunque ec. Ed è repetizione solita in Platone.

1) (p. 104. v. 3. for. ἀνέροιντο οἱ ἄνθρωποι.

p. 106. v. ult. 108. v. 1. τὰ πολλὰ hic videtur esse, multitudines. v. 108. E.

p. 108. B. v. 2. φαίνεται. subintell. εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ βίου.

p. 110. E. for. τοὺς τούτου διδασκάλους.

p. 112. v. 1. l. ποιεῖ, ἔπειτα. Ib. C. l. ἢ ἐπί γε τὰ κακά, v. p. 590. A. 504. v. 7. 592. E. 526. v. 3. Ib. 112. D. l. ξυνεδόκει.

p. 112. E. verte, num si vera sunt supra posita, aliquis hom. ec.

p. 118. v. 1. l. αὐτή.

1.5. 2. Notae in Phaedrum.

p. 125. v. 13. Dele ut Solet.
p. 128. v. 3. ἢ. for. καὶ.
p. 128. B. v. 4. ἐνθένδε πόθεν alicunde ab Ilissi ora.
p. 132. v. 6. haud facile dixerim utrum τῷ χορῷ dativum sit an ablativum.
p. 133. v. 10. circumducendi. Dic ducendi. ita et v. 12.
p. 137. v. 17. praestent. Dic sibi superiores fiant.
p. 138. v. 5. tales enim sunt amoris effectus. talia enim efficit amor.
p. 140. v. 4. for. σπουδάσουσιν.
Ib. 140. not. ** est οἱ μὴ ἐρῶντες nullam ejusmodi ἐπιθυμίαν habent. for. παυσαμένου vel παυσαμένῳ τῆς ὥρας.
Ib. 140. not. ***. Nihil opus est.
p. 142. v. 5. στρογγύλα. Subintellig. ἐστὶ. Servandum autem τὸ, καὶ ἀκριβῶς. Quid enim est σαφῆ ἀποτετόρνευται.
Ib. 142. v. 4. τὰ δέοντα le sentenze e i concetti opportuni. In somma vuol dire: S'ha dunque da lodar questa orazione anche per ciò ch'appartiene ai sentimenti?
p. 142. not. *. Minime. Immo tu verte non judicaturum, sed judicare.
p. 144. B. ὅτι σου τῶν παιδικῶν etc. respicere videtur ad detectam orationem quam Phaedrus gestabat. v. p. 128. D. Ita enim suadere videtur hic inferius εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ec. et quae sequuntur p. 146. C. ec.
Ib. 144. E. v. 4. πάντα refer ad ταῦτα.
p. 146. not. forte (ἢ βούλει τ. π. ταυτηνὶ;)
Ib. E. v. 2. αὐτῆς ταύτης scil. πλατάνου.
p. 148. v. 11. παντὸς cuiusvis rei; vel leg. τοῦ παντὸς ut 144. E.
p. 148. not. Nihil necesse.
p. 148. D. Scribe ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα, ἐπιθυμία ... ἄλλη δὲ ἐπίκτητος, δόξα.
p. 150. v. 6. γαστριμαργία τε. Videtur hic aliquid deesse v. g. ἐπονομάσεται.
p. 150. v. 8. lege καὶ τὸν κεκτημένον.
Ib. 150. v. 16. νικήσασα ἀγωγὴ, uncis include.
Ib. 150. v. 15. ἀχθεῖσα for. ἄξασα. V. hic v. 8. 17. p. 148. v. 24. 25. 29.
p. 152. C. ξυμμιγὴς σκιὰ, conserta umbra, veluti apud Politianum: e 'l montanaro a l'ombra più conserta.
p. 152. v. 10. lege τὸν ἐραστὴν et verte: tot mala atque etiam plura, ad animum spectantia, si amato eveniant vel natura insint, necesse est amatorem quaedam ex illis libenter conspicere, quaedam ipsum parare et efficere.

p. 154. A. Ἔστι μὲν δή. Qui ci voleva un capoverso, perchè la proposizione cambia, e dimostrato già che l'amante è βλαβερὸς per tre capi, s'incomincia ora a mostrare ch'è anche ἀηδής. v. 156. v. 18. 158. v. 4.

p. 156. v. 16. transfer stigma quod est post αἴσχει, post ἀνευτῷ.

Ib. 156. v. 22. μεταβαλών. for. μεταλαβών. v. hic v. penult.

p. 158. v. penult. περὶ τοὺς λόγους quod ad sermones attinet.

p. 160. v. 11. αὐτόθεν illico ἐξ ὑπογυίου, ἐξαίφνης.

Ib. 160. v. 16. κατ' Ἴβυκον ut ait Ibycus.

Ib. v. 17. ἀμείψω reportarem, scilicet, offensionis in deos, honorem ab hominibus pretium acciperem ec. offendessi gli dei per essere onorato dagli uomini.

p. 162. B. respicit ad p. 146. A.

p. 162. C. ἑτέρου. respectu ejus ad quem Lysias, et ejus ad quem Socrates oratio=nem suam dicere simulaverat.

p. 162. D. ante fin. ἐκ τῶν ὁμοίων, di due simili nel restante preferir quello che ama a quello che non ama, vel, gratificar loro in cose simili.

p. 166. v. 1. for. ὅπῃ οἱ νόῳ τε καὶ ἱστορίᾳ.

p. 168. v. 1. for. interpungend. post περὶ et ἔργα.

Ib. 168. v. 20. for. deest λέγεται post ἔμψυχον vel supra post ἄψυχον.

Ib. 168. v. 24. ἐστι, transferenda forte interpunctio post πάντως.

p. 168. v. penult. ξυνωρὶς est jumentum?

p. 170. D. τὸν ἀεὶ δὲ χρόνον ab aeterno. Nam ξυμπεφυκότα praeteriti temporis est.

p. 172. not. *. et forte nil mutandum.

Ib. v. 4. particula aliqua conjunctiva desiderari videtur.

Ib. v. 6. τῆς κακίης vel κακίας.

Ib. D. καὶ ἁπάσης ψυχῆς. Subintell. διάνοια.

p. 172. C. v. penult. for. χρωμένη, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος, τοῦτον ἔχει τὸν τόπον, nempe τὸν ὑπερουράνιον ut paulo sup. nam certe de eo intelligenda sunt haec verba, secus ac fecit Astius. Nunc si legas χρῆται, τὴν ἐπιστήμην personificari, et in exteriore coeli parte inter aeternas rerum οὐσίας a Platone his ce verbis collocari necesse est. Quod falsissimum est, et a Platonico systemate alienissimum. Nam ἐπιστήμη non est οὐσία alicujus rei,

sed ἕξις

Sed ἕξις i. e. habitus Dei vel animi, et earum ipsarum οὐσιῶν cognitio in Deo vel in νῷ consistens. Ecce autem versu proxime sequenti, ipse Plato Divinam mentem quae τῶν οὐσιῶν (perinde ac mens animi) spectatrix est, non ἐπιστήμην ipsam spectare, quasi ea, οὐσία aliqua sit, sed ἐπιστήμῃ ali dicit. Ceterum τὰ, περὶ ὧν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος verte: circa quam verae scientiae genus versatur, i. e. ad eam pertinet, et de ea agit etc. vide tamen hic D. v. 6. sqq. et ✳

p. 174. v. 8. ἐπιβάλλουσαι for. ἐπιβαίνουσαι.

p. 176. B. fine. δεῖ γὰρ, etc.. versio pessima est. Forte etiam textus laborat. Sensus est necesse esse ut homo comprehendere mente et concipere atque intelligere possit non individua solum, ut ceteri animantes, sed etiam species vel genera; eamque intelligentiam et conceptionem ait Plato recordationem esse τῶν οὐσιῶν illarum quas, antequam in corpus migraret, vidit animus hominis.

p. 178. v. 4. ἵν'. for. ὡς.

Ib. 178. v. 7. for. ἔχῃ pro ἔχει; et de τῷ, αἰτίαν ἔχειν putari, ferri, dici, vide nos ad Gorgiam p. 408. v. 9.

Ib. 178. B. v. penult. ἡμεῖς nempe οἱ φιλόσοφοι. v. p. 184.

Ib. 178. v. 7. for. αἰτίαν ἔχῃ.

Ib. 178. v. 23. αὐτῶν nempe δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης καὶ ὅσα ἄλλα τίμια ψυχαῖς. refer autem ad εἰκόνας.

✳ 178. B. τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος, nempe σωφροσύνην ipsam et δικαιοσύνην, et alias ejusmodi οὐσίας.

p. 180. not. ✱✱ atqui haec est Platonis in hac oratione consuetudo, ut

articulos

articulos omittat vel parcius adhibeat, quippe quae ποιητικῷ fere dicendi genere composita est. v. 194. A. v. 6.

p. 182. v. antepenult. πρὸς ὅν. v. p. 162. B.

p. 182. D. v. 5. malo ἑκάστη.

p. 184. v. 9. ὁ ληφθεὶς, nempe ὑπὸ Ἔρωτος. v. vers. 11. 12.

p. 192. v. 4. οἷον εἰκὸς com' è naturale.

p. 192. v. 11. τὸ αὑτοῦ μέρος gratificargli anch' esso per la parte sua ec.

p. 195. v. 12. Dic captus vivat.

Ib. 195. v. 14. exstructa est. Quid hoc? num ἐντέτισται est à τενταίνω? immo ab ἐντίνω.

p. 196. v. 18. αὑτοὺς. malim αὑτὸν; scil. λόγον;

p. 198. E. ὡς εἰπεῖν fere, appresso a poco, si può dire.

p. 200. 24. κατὰ τὸ εἶδος τιμῆς ἑκάστης. Male haec vertit Astius. V. hac pag. vers. 21. τιμᾷ ec. 22. τετιμηκότας ec. 26. τιμῶντας etc.

pag. 200. v. 9. ὡς ἔοικε ut videtur.

Ib. 200. v. ult. Malo σκεπτέον;

p. 204. A. v. 1. Τούτων δὴ τ. λ. videtur respicere hic ad E. v. 3. 4.

p. 204. A. v. 6. for. ὑμεῖς δ' ἐρωτᾶτε.

p. 208. v. 2. διειδέναι dignoscere.

p. 210. B. πλανώμεθα, πλανᾶσθαι, non fallimur, sed erramus, vagamur et invicem dissentimus.

Ib. 210. διῃρῆσθαι distinguere.

p. 210. B. v. 7. ὁδῷ: idem ac μεθόδῳ, ut alibi ap. Platon. Ib. v. antepenult. Bonam rem invenisset vel cognovisset qui hanc cognitionem adeptus esset.

Alludit

Alludit Phaedrus in voce εἶδος quae tum Speciem significat, ut a Socrate usurpatur, tum rem, veluti ἰδέα; qua de voce vide notam Guil. Battie ad Isocr. Paneg. (ni fallor.).

p. 212. A. v. 5. for. ὅς οὖν ἀπ' ἀρχῆς.

Ib. 212. v. 7. ἢ οὐδὲν εἶπον. V. sup. D. v. 8.

Ib. 212. B. In verità quello di che qui parla Lisia è il fine.

p. 214. v. 3. for. τεθνάναι μᾶλλον ἤτι ec.

p. 214. C. v. 1. tam accurate pervidere. Haec est τοῦ διϊδεῖν significatio ap. Plat. v. 228. B. v. 4. et ibi a me notata. al notato sopra la p. 228. B. v. 4. In questo genere di verbi, che in tali casi, non significano altro che disserere exponere, mi ricordo aver veduto spessiss. errare gl' interpreti. V. p. e. Orelli, Opusc. Graec. moral. t. 2. p. 212. lin. 10. Così διαλαμβάνειν spessiss. ap. Fozio, Bibliot. e nello Scapula.

p. 216. A. fin. τῶν εἰωθότων νομίμων. Male Astius.

Ib. 216. B. ἀπεικάζοντες assimulantes, nempe describentes sub ea figura equorum et aurigae ec.

p. 218. A. v. 2. for. τὰ μὲν σκιαὰ.

p. 220. A. ὑποδήλωσιν subdemonstrationem.

p. 220. B. v. 1. καινῶς. deesse videtur λέγουσι.

Ib. 220. A. qui prae veris veri similia cognoverunt, utpote magis honoranda.

p. 223. v. 23. Dic. revocare pro esse revocandos.

p. 226. v. 7. vel 8. Deesse videtur ἐπίστασθαι.

Ib. 226. C. for. ὡς οὐδὲν ἔργον, vel αὐτοῖς δὲ, vel αὐτούς τε, vel καὶ αὐτούς.

p. 227. v. 23. illis. Dic a se.

p. 228. B. v. 4. διελέσθαι perspicere, optime noscere. Ita saepe Plato in hoc verbo et in διϊδεῖν et aliis per praep. διά. διελέσθαι hic est κατανοῆσαι ec. v. hic C. et 186. D. διείπομεν pro ἐσαφηνίσαμεν.

p. 230. not. **. Et quidem optime, emendatio autem Astii pessima. Non enim hic agitur de rhetoricae artis magistro qui τέχνην λόγων διδῶσιν sed de ipso oratore qui τέχνῃ idest artificiose orationes adhibet. Quod patet e contextu, et maxime ex vers. 23.

p. 230. v. 3. for. πρὸς τὸν Ἱπποκράτη ad Hippocratem.

p. 231. v. 12. 14. 15. cuique, quoque. Dic. cui, quo. Ita et v. ult.

p. 234. C. v. 5. Dic: Conari quidem possim (ad τό, πειρῶ vers. superior.), sed nunc non is sum ut his tentaminibus, vel his tentandis, gaudeam. Sic poscit contextus. Vel omnino, tentaminibus.

p. 236. fin. for. τοῖς πολλοῖς est in plerisque rebus.

p. 238. A. v. 4. leg. οὐχ ὧν σὺ δοκεῖς. Sic bene haec cum sequentibus convenient, καὶ ταῦτα ec. nempe humana etiam, quae nunc tu sola spectas, bene se habebunt, si ex illis μεγάλοις, idest ad deos spectantibus conficiantur ec. Ib. not. ** Nihil minus.

p. 238. E. v. penult. Nota δή (idque cum ἄρα pro. ἆρα) in interrogatione, qua de re in his observationibus alibi.

p. 239. v. penult. Dic nam si inveniremus etc.

p. 240. A. for. ἀναμιμνησκομένων.

p. 240. E. v. penult. for. βλάβης τε πέρι καὶ ec. v. 238. B. v. 4. 6. 11. et alios locos, maxime hujus dialogi.

p. 242.

p. 242. C–D. for. majorem esse putans orationum scriptarum utilitatem quam si is qui scit, ipse moneat et recordationem det de iis de quibus sunt ea scripta.

p. 243. v. 13. Dic reliquisse se putat.

p. 244. C. v. penult. τό γ' εἰκὸς, quantum quidem videtur.

p. 246. B. v. 6. lego καὶ αὐτό τε.

p. 248. B. v. 2. for. ἐὰν.

p. 248. v. 7. leg. vid. εἴτε τις ἄλλος. v. vers 10.

p. 250. v. 7. malim δεῖν.

p. 251. v. 5. Dic iis auxiliari potens. Ceterum post βοηθεῖν minorem interpunctionem adhibe. τὸ, εἰ μὲν εἰδὼς etc. nullum habet εἰ δὲ cui respondeat, quae ἔλλειψις orationis in Platone non infrequens est.

3. Notae in Gorgiam.

p. 268. v. 4. ὅσα quanta, non quid, vel leg. οἷα. V. p. 274. E.

p. 268. C. v. ult. λέγων. Subintell. εἴποις ἂν ταῦτα.

p. 270. v. penult. ἔγωγε. Subintell. λέγω.

p. 276. v. 7. for. ἐὰν καὶ ὀλίγον.

p. 278. B. τάξεως τινος πρὸς πολεμίους, piano, disegno, impresa militare secondaria, cioè dopo già risoluta, o anche cominciata la guerra.

p. 280. A. δαιμονία hic videtur mirabilis.

p. 280. A. Εἰ πάντα γε etc. hoc est quasi dicas, multo etiam magis id tibi videretur, si omnia etc.

p. 282. v. 5. οὐδὲ, for. οὐ.

p. 284. A. οὐκ ἀηδέστερον. Videtur hic adhiberi pro ἡδέστερον si respicias ad proxime sequentia. Ita saepe Graeci οὐχ ἥκιστα fere pro μάλιστα. v. p. 138. v. 22. 29.

p. 284. A. οὐκ ἀνδειότερον. Ita Aristot. Polit. ed. Flor. 1576. p. 156. 164. l. 2. οὐ χεῖρον pro βέλτιον: et l. 6. init. et Hippocr. sive quisquis auctor est, init. libri 4. de morbis (περὶ νούσων): καὶ ἀπὸ τούτων εἰς τὸ σπέρμα οὐκ ἐλάχιστον οὐδὲ ἀσθενέστατον (subintell. μέρος) συνέρχεται. i. e. πλεῖστον καὶ ἰσχυρότατον, ut patet ex libro de genitura sub ejusdem Hippocrat. nomine, init. οὐ χεῖρον pro βέλτιον. V. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 591. 862. 868. t. 2. p. 32. οὐχ ἥκιστα pro μάλιστα, ib. p. 376. Sic ap. Longin. init. fragm. ad Marcell., ut patet ex seqq. et ap. Herodian. Hist. init. Huc pertinent quae Creuzer Meletem. Lips. 1817. = * ~~Sqq. et ap. Herodian.~~ = Sqq. par. 2. p. 74. init. Contra ap. Isocr. περὶ εἰρήνης Cantabrig. 1729 p. 340. οὐ βέλτιον pro χεῖρον vel χείριστον, vel κακόν.

Ad p. 284. A. Adde Clearch. ap. Joseph. t. 2. p. 454. lin. 27. οὐ χεῖρον. V. le mie carte supplementarie di Bologna. p. 10, fin. — 11. (Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires:) "Phot. cod. 279. " col. 1592. ed. Gr. lat. τὴν Ἀντίκυραν, ἐν ῇ φασὶ γίνεσθαι τὸν ἐλλέβορον οὐδενὸς χείρω τῶν ἀλλαχόθι γινομένων, Φωκικὴν εἶναι πόλιν " λέγει (Helladius Besantinous in libris Χρηστομαθειῶν). Manifestum " est ἐκ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας, τὸ, οὐδενὸς χείρω, hic accipi pro παντὸς " aut πάντων βέλτιστον, quemadmodum et saepissime alibi, apud hunc " aliosque, eam phrasim accipiendam puto."

p. 294. v. 3. ante fin. V. Sup. p. 260. C.

p. 300. v. 17. for. ἔχειν pro ἔχει.

p. 302. C. σοφισταί. optime quod etiam patet ex immediate sequentibus; neque enim δικαστὰς inutiles esse dixisset Socrates; immo ille utilissimos. Sed ut sup. p. 300. C. dixerat δικαστικὴν

et νομοθετικὴν

et νομοθετικὴν ita ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις ut idem ferme utraque videatur, licet altera ab altera differat, ita nunc σοφιστικὴν quam νομοθετικῇ opponit, et ῥητορικὴν quam δικαστικῇ, confundi inter se dicit, nihilo tamen minus differre. Ad eum autem locum, nempe ad p. 300. B. respicit hic τὸ, ὅπερ μέν τοι λέγω.

p. 306. A. οὐδὲν ἀγαθὸν τοῦτο (subintell. ὂν) κεκτήσονται.

p. 308. v. 7. τούτου πρόσθεν glossema est marginale τοῦ, ἄρτι.

p. 312. E. for. ταύτῃ delendum, licet ἐν τῇ πόλει dicit, non ἐν πόλει. v. p. 314. C.

p. 318. E. αὐτόθεν hinc.

p. 322. B. ἐν Πυθοῖ. quomodo cumque legas, videtur hoc esse Apollinis Pythii templum Athenis extans, non Delphis. ait enim τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα, quod praesentiam designat.

p. 326. D. lin. ult. for. οὐκ ἂν εἴη οὐδέτερος. V. ib. lin. 12–13. paginae.

p. 330. v. 6. for. ἐστὶ καλά.

p. 334. C. κάει τις omnino bene, ut sup. B. εἴ τις τύπτει: quare et inferius lego εἰ τέμνει τις. Ex sententia loci patet hoc verissimum esse.

p. 338. D. for. αἴσχιστον τούτῳ ἐστὶν, et cod. ver. ἀμφοτέροις. Sed prima emendat. a prox. sequentibus refelli potest.

(2) p. 344. C. ξυλλογισώμεθα deducamus, inferiamo.

(1) p. 342. v. 9. for. ἀπαλλάττει.

p. 348. D. ζημίας de multa pecuniaria intelligend. videtur.

Ib. E. haec a te consona dicuntur superioribus.

p. 350. C. Se gli uomini non avessero affezioni comuni, questi questa, quelli quella, Cioè un tal numero d' uomini una tale affezione, un altro un' altra.

p. 350. v. 5. ἐπεὶ hic est fere quamquam ut saepe ap. Platon.

p. 352. C. revera concionator.

p. 354. v. 2. αἰσχυνθεὶς cum veritus esset.

p. 354. A. for. οὐ τὸν νόμον ἄγεις ἐδίωκες κατὰ, vel τὸ κατὰ φύσιν. Polo avea detto che il peccare era più vergognoso, ma l'avea detto perchè lo dice la legge, e tu lasciando la legge, e come se questo fosse un dettame di natura, ne inferisti tutto ciò che détta la natura, cioè ch' essendo il peccare un male, niuno lo voleva, perchè per natura niuno vuole il male ec.

p. 356. B. quod (supple, vere) justissimum est violenter ducit (seu inducit, infert, agit) suprema manu. τὸ δικαιότατον expungi non potest. De eo enim ipso agitur, nempe περὶ τοῦ δικαίου. V. paulo infra ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει. Sed vox φύσει in Pindari verbis necessaria non est.

p. 356. v. 28. for. ἦ.

p. 356. C. διαφθορὰ corruptela.

p. 360. B. ad ea quae hic annotavimus adde. Haec verba εἴ τις εὐφυᾶ etc. possunt etiam esse Euripidis. V. hanc pag. superius. Εὐφυᾶ pro εὐφυῆ non poeticum quidem est (v. Creuzer Meletem. Lips. 1817. sqq. par. 3. p. 32—33) sed constructio et vox φῶτα, omnino poetica sunt.

p. 360. B: πάνυ φαῦλου videtur hic non absolute malum, sed malum accusatorem designare, nempe accusandi imperitum etc.

Ib. 360. B.

Ib. 360. εἴτις εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνη φῶτα. poetae alicujus verba sunt, tacito nomine ut hic inf. v. 3. et 2. ante fin.

Ib. 360. C. v. 3. ult. Videtur vis oppositionis esse non in εὐμουσίαν sed in πραγμάτων <u>rerum</u>, scilicet <u>non</u> <u>verborum</u>. pag. 362, C. v. 2. del. σοφίας.

p. 364. v. 2. quomodo <u>perire</u> possumus in<u>scientes</u>? Dic <u>corrumperemini</u>.

p. 364. v. 3. ταὐτά.

Ib. v. 3. ante fin. ἔλεγον τότε.

p. 366. v. 1. for. λέγοις.

p. 370. A. εἰ ὁ εἷς τῶν μυρίων κρείττων. glossema marginale.

p. 370. B. v. 1. Ἔχε δὴ αὐτοῦ. <u>Tienlo</u> <u>stretto</u>. <u>Sta</u> <u>fermo</u> <u>qui</u>.

p. 372. A. fin. οἵ εἰσιν. for. del.

p. 376. v. 8. τὰ παρὰ φύσιν ξυνθήματα. Haec per parenthesim dicta sunt, et subintell. <u>scilicet</u>.

Ib. v. 4. ante fin. ἀναπείθεσθαι essere persuaso del contrario di quello di cui era persuaso avanti: τυγχάνει ὂν οἷον ἀναπείθεσθαι capace di varie e contrarie persuasioni, di mutare opinioni o persuasioni, di contraddire a se stesso nelle credenze, mutabile di sentenza ec.

p. 378. B. ἑτέρῳ τοιούτῳ. Astius omittit. respicit forte ad Danaidas, quae tamen perforato cribro haurire non dicuntur, quod sciam.

p. 378. B. ἑτέρῳ τοιούτῳ item pariter perforato cribro, nempe perforato quemadmodum et dolium est perforatum.

p. 380. C. πληροῦντα leggo πληροῦν.

p. 380. D. ne obstupescas neque te pudeat.

p. 382. A. leggo διαφθερεῖς.

p. 384. D. v. 2. for. ἕτερον. v. duos superiores vers, et hujus p. v. 2.

p. 388. v. 1. et 9. Scribe, ut recte intelligas: τὸ μὲν, διψῶντα ec.

p. 390. D. ὡς ἑτέρων ὄντων Dunque i beni e i mali sono altra cosa che i piaceri e i dolori.

p. 390. D. fin. puto enim te tecum ne hac quidem in parte consensurum.

p. 392. A. Ἀμφότεροι. Scribo Οἱ δειλοί. Nam 1° ita res ipsa et veritas postulat. 2° patet omnino ex segq. 3° τὸ, μᾶλλον et sensu et per se respondere debet interrogationi Socratis πότεροί σοι ἐδόκουν μᾶλλον χαίρειν (i. e. χαίρειν μᾶλλον). 4° Haec vox ἀμφότεροι fluxit fortasse ex v. 26. hujus p. Valiquid simile p. 388. v. 27. et 30. cum not. (***). Forte hic scribendum Οἱ δειλοὶ ἔμοιγε μᾶλλον (subintell. ἐδόκουν χαίρειν), εἰ δὴ μὴ, παραπλησίως γε ἀμφότεροι.

p. 394. v. ult. ἢ, aut, vel, non an.

p. 394. D. Nonne igitur boni sunt ii qui gaudent, quandoquidem bona ipsis adsunt?

p. 396. A. fine. forte κακὸς καὶ ἀγαθὸς ὁ ἀγαθὸς ἢ καὶ μᾶλλον ὁ κακός; quippe qui μᾶλλον χαίρει καὶ λυπεῖται (p. 392. fin. 394. fin.)

Ib. B. v. 6. ὡς δὴ. for. ὡς δὲ. tu vero ut putes ec?

Ib. fin. Num bonae sunt quae utiles etc?

p. 396. A. fin. for. κακὸς καὶ ἀγαθὸς ὁ κακὸς τῷ ἀγαθῷ, ἢ καὶ μᾶλλον ἀγαθὸς καὶ κακὸς ὁ κακὸς. Illud τῷ ἀγαθῷ refero ad ὁμοίως, nempe pariter ac ille qui bonus est.

Ib. v. 5. ante fin. ὡς ἔοικεν, ut videtur.

p. 398. v. 2. κακαὶ, lege βλαβεραί.

p. 400. C. τὰ τοῦ ἀνδρός. Respicit ad Calliclis orationem qua haec esse viri officia dixerat, philosophari vero pueri.

Ib. not. utraque scriptura magis placet; utramque Astii emendationem rejicio.

p. 402. v. 13. malo αὐτὴ.

p. 408. v. 9. αἰτίαν ἔχουσι putantur. V. Aeschin. Dial. 1. de virtute edit.

edit Horrei, cum not. ejusdem, ubi haec ipsa locutio bene expenditur v. p. 438. v. 28. 29.

p. 408. v. 3. for. ῥητορικήν;

Ib. v. 9. αἰτίαν ἔχουσιν. V. etiam Aeschinis Socratici fragm. ubi de: Themistocle etc. ex Aristide rhetore; et Plat. t. 2. p. 78. v. 15. e le mie carte supplementarie di Bologna p. 2. 5. (e Plat. t. 4. pag. 226. lin. 30. 33.) Tel est le contenu de ces feuilles

« Supplémentaires: Αἰτίαν ἔχειν bono sensu. V. Casaubon. ad Athenae. 9. 2. p. 639.

« et Valkenar. ad Herodo. p. 492. (Fischer ad Aeschin.)

« Τί δέ; μαθητὴν (ἔχομεν εἰπεῖν) ἢ τῶν ξένων τινὰ ἢ τῶν πολιτῶν ἢ ἄλλον, ἐλεύθερον

« ἢ δοῦλον, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν σοφός τε καὶ ἀγαθὸς γεγονέναι;

« Aeschines Dial. de virtute, sive dial. 1. Sect. 2. Τίς ἂν οὖν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ δικαί-

« ως αἰτίαν ἔχοι μέγιστον δύνασθαι ἄλλος ἢ Θεμιστοκλῆς; Aeschines in Alcibiade

« ap. Aristid. Orat. Platon. 2. p. 365. C. tom. 3. Canter. »

p. 410. C. ὥσπερ ἐκείνῳ nempe τῷ γιγνομένῳ ἐν τῷ σώματι ἐκ τῆς τάξεως καὶ κόσμου.

p. 414. v. 6. lego αὐτὸ τοῦτο.

p. 414. D. Τίς οὖν, vel τί οὖν; ἄλλος ἐθέλει;

p. 418. v. 2. παρὰ hic et alibi ita est praeter ut idem fere sit ac contra, velut hic sensus est: Ego aliter dicere nequeo: negare hoc nequeo.

p. 420. D. νεανικὸν gagliardo. v. p. 422. A. et alibi.

p. 426. v. 12. 15. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. non Athenis, sed in ea urbe quam Socrates exempli causa ὑποτίθεται.

p. 428. D. fine: ἐὰν πάμπολυ al più, a dir molto.

Ib. B. fin. for. σῴζωσιν.

p. 430. v. 10. for. τοῦτόν τις (vel τοῦτον ἄν τις) ὀνήσειεν.

p. 432. B. v. 6. πρὸς, praeterea, insuper, etiam.

p. 432. v. 2. ὁποσονδὴ quantumvis

Ib. not. **. Bene. Non probo emend.m Astii.

p. 434. v. 2. melius καταχαριζομένην, διαμαχομένην.

p. 434. A. publicas res agentes, ad ea ex civilibus negotiis, quae architecturam spectant sed τὸ, δημοσίᾳ πράξαντες deletum malo. Vel legendum δημοσίᾳ πράττειν ἐπιχειρήσαντες. v. p. 436. v. 8. 9.

p. 436. E. Incominciar dalla botte, proverbio del quale v. fra gli altri la pref.e del Cesari all' apologetico di S. Greg. Naz.

p. 438. v. 6.—7. num aliud quid spectaturus sis etc. <u>an</u> illud ut etc.

p. 440. B—C. τὸ, εἴπερ spectat ad τὸ, ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά.

p. 442. v. penult. μεταβιβάζειν ad alia transferre.

p. 444. v. 16. for. τούτων δὲ ποριστικὸν ὄντα ἢ κάπηλον ἢ ἔμπορον.

p. 450. B. v. ult. forte ὠφελῆσαι.

p. 450. C. ὅτι μάλιστα ἅμα quam maxime simul.

p. 452. v. 8. οὔ. videtur subintelligend. ὅτι οὐκ εὖ ἐποίησε ταύτην τὴν εὐεργεσίαν.

p. 456. v. 9. ἐν for. ἕν.

p. 456. v. 5. τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο. adlusio τοῦ, δικαίως ad τὸ, δικαστάς.

p. 458. C. v. 1. ἑκατέρωσε in utrumque locum, nempe tartarum et beatorum insulas.

~~p. 458. E. ἔρημον, … καταλιπόντα. vel legend. ἐρήμου … καταλιπόντος, vel ἐρήμης … καταλιπούσης, vel quoquo modo haec de judicato non de judice intelligenda, et si grammatica constructio hujus loci repugnare videatur.~~ (Cet article est effacé de la main de l'auteur même.)

p. 462. C. Τοῦτο μὴν. for. τοῦτό μοι.

p. 462. A. in eum custodiae locum, quo cum venerit, ibi passura est etc.

Ib. fin. reges et dominatores quosdam finxit ec.

p. 464. C. fin. forte μόνον.

Ib. not. Nollem.

p. 466. C. v. 6. οἷ ἀφικόμενος quo quum perveneris, nempe πρὸς τὴν τῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευσιν.

p. 466. C. v. 1. τὸ γίγνεσθαι. Subint. δίκαιον.

Ib. D. v. 1. πληγὴν, nempe τὴν ἐπὶ κόρρης lo Schiaffo, de qua supra bis aut amplius.

p. 468. D. ἔχοντας, ἔχειν ellipsis, a se habere, esse.

4. Notae in Phaedonem.

p. 472. A. οὐδεὶς πάνυ τι haud valde multi, nemo fere. Ita οὐ πάνυ est non valde, οὐ πάνυ τι ec. v. p. 486. A. 488. B.

p. 476. not. *. Ita ne? μοι (v. 2. hujus pag.) παρόντα?

Ib. lin. ult. Contextus omnino poscit ut vertas: Etenim etiam prioribus diebus omnibus, vel semper, consueveramus ec.

p. 484. v. 3. a fine. διὸ ἀλογίστως ἂν φεύγοι. omittit Astius vertere.

p. 492. v. 11. diciamo noi che v'è un giusto, o il giusto (cioè qualche cosa divisa da quello ch'è giusto, ec. insomma l'ἰδέα τοῦ δικαίου).

p. 492. E. διανοηθῆναι sic vertendum videtur ut appareat hanc animi, non corporis, et quidem animi a corpore maxime segregati actionem esse.

p. 496. C. ὅπερ ec. quello che finora s'è detto e si sta dicendo.

p. 498. v. 9. ἐλπίδα expectationem, προσδοκίαν.

p. 498. v. 4. for. ἄνθρωποι, vel ἀνθρώπων, aut τῶν ἀνθρώπων, quod referatur ad πολλοί.

Ib. not. Non. Neque enim praecedit v. 2. τὸ, μὲν.

p. 500. B. verte: revera empta et vendita sint.

p. 506. v. 19. τὸ τεθνάναι mortuum esse. v. p. 488. v. 17. 18. et hic seqq.[a]

p. 512. v. penult. ταυτὰ ὄντα, cioè p. e. due pietre, due legni ora sono uguali tra loro, ed ora quelle stesse pietre e quegli stessi legni sono disuguali tra loro.

p. 514. v. 4. for. ἑτέρου ὄντος.

p. 514. A. Ταυτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω. Haec non de sensibus accipienda sunt, sed de ἰδέαις: nempe tum de eo quod est τὸ ἶσον, tum de ceteris hujus generis omnibus. Quod patet tum ex seq. periodo, tum ex p. 516. C–D. ubi notandum τὸ, ὅπερ λέγω quod huc spectat.

p. 518. v. 3. a fine. for. οὐσίαν.

p. 518. E. deest forte ἐπιστήμην. Notandum enim τὸ, ἀνευρίσκοντες, i. e. non trovare sed ritrovare. nisi haec de οὐσίᾳ animi intelligenda sunt. v. p. 558. v. 19.

p. 522. E. μορμολύκεια Lamiolae, lamiette.

p. 522. v. ult. οὗ. subintell. προσήκει πάσχειν etc.

p. 522. v. ult. for. καὶ τοῦ ποίου τινὸς ὄν.

p. 524. E. τῶν ἐκείνοις ὁμωνύμων. ἐκείνοις nempe αὐτῷ τῷ καλῷ, τῷ ἴσῳ et ceteris superioribus. Ita ἐκείνοις dicitur in v. seq.

p. 528. v. 3. a fine. ὀλίγου ὅλον pertinet ad σῶμα.

p. 530. Ἅιδου. ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς ducit hoc nomen Plato.

p. 532. C. Consentaneum sane, o Cebes; et praeterea etc.

p. 534. v. 8. verte nihilo tamen minus ab iis rebus abstinent. Vide immediate sequentia, que nullatenus cum his cohaererent, si vera esset Astii versio.

p. 544. E. προσάδειν aver ragione.

p. 546. v. 5. ante fin. for. γιγνόμενον.

p. 558. D. τοῦ ὅ ἔστιν di quel ch' ella è.

p. 558. C.D. Malo εἰκότος, εἰκότων.

Ib. E. v. 1. ταύτην id est ὑπόθεσιν, non rationem ut Astius.

Ib. D. τὸ, οὕτως referendum est ad ὥσπερ, tum construendum ὥσπερ ἔστιν (existit) ἡ οὐσία αὐτῆς.

p. 558. D. v. 1. post ἀνθρώποις deest forte aliquid.

p. 560. C. αὐτήν τε εἶναι subintell. ἁρμονίαν, et his virgulam praepone. Male haec Astius et Ficinus.

p. 564. B. ἔφοδον incursionem.

p. 566. C. ὡς οὐδὲν χρῆμα ut nulla alia res.

p. 566. B. v. penult. κατὰ ταυτὰ ad ἠρεμεῖν referatur.

p. 572. v. 5. δὴ. legge δέ.

p. 574. B–C. Construe: τὴν δὲ δύναμιν τοῦ αὐτὰ οὕτω νῦν κεῖσθαι ὡς οἷόν τε βέλτιστα τεθῆναι.

p. 574. C. verte, Atlantem hoc Atlante (i. e. de quo nunc fabulantur homines) robustiorem.

p. 576. B. οὐδὲν καινὸν asyndeton, nihil mirum, nec opus est emendatione quam Astius proponit. Ita Noster p. 610. v. ult.

p. 580. 10. λόγος aestimatio. Sic. ἐν οὐδενὶ λόγῳ εἶναι ec.

p. 582. A. καὶ ἀτεχνῶς et omnino.

p. 588. B. quodnam corpus, si illi corpori aliquid acciderit, calidum fiat.

p. 592. B. for. Οὐ μὲν, vel μὴν. V. p. 484. v. 6. 10—11.

p. 592. v. penult. et ult. ἀκολουθήσετε, ἐπακολουθῆσαι persequemini, persequi.

p. 594. v. 3. a fine. for. ἐπτημένη.

p. 594. v. 1. κἂν ec. e arrivati che sarete fin dove l'uomo può arrivare (tenendo dietro alla ragione o al discorso) non cerchereste più avanti.

Ib. D. eos qui ibi congregantur, judicium subire ec.

p. 596. v. 2. ἡμμένη quae attigit.

p. 596. v. 3. καὶ ἀδελφῶν. for. subintell. τούτοις.

p. 598. D. for. εἴη του ἑωρακότος.

p. 600. v. 3. supra terram. v. p. 608. v. ult. — 610. v. 1.

p. 600. v. penult. ἐμφανῆ, i. e. non sub terra, sed super extantia.

p. 600. D. καὶ αὖ τὰ ὄρη — καλλίω. for. itemque montes et lapides ita se habere, secundum eamdem rationem, nempe laevitate et pelluciditate et coloribus pulchriores.

p. 602. B. v. penult. non visiones, ut Astius, sed sensiones.

p. 602. C. v. 1. πρὸς αὐτοὺς cum diis ipsis immediate.

Ib. D. v. 6. ὑπὸ τὴν γῆν for. delend.

p. 604. C. εἰς οὓς ἑκάστους. subintell. τόπους.

p. 606. v. 5. ἄναντες acclive.

p. 608. v. 3. ante fin. τῶνδε τῶν τόπων nempe his ipsis in quibus viventes habitamus.

p. 612. v. 6. οὐδὲν πλέον ποιήσετε. for. subintell. ἐν χάριτι.
Ib. 12. male Astius.

Alla pag. 612. D. di Plat. t. 1. aggiungi. Nel Phaedro p. 134. v. 3. a fin. ἄλλως πεπονήκασι si spiega per frustra, e vuol dir questo, ma propriamente vale semplicemente si affaticarono, cioè senza che niun frutto accompagnasse le loro fatiche. E così si può dire di moltissimi altri e forse i più di què luoghi sì di Plat. sì d'altri, ove ἄλλως è spiegato per frustra, temere, ec. Anzi generalmente questo significato viene da quella origine e nel detto modo, e non certo viceversa. V. Luciano opp. 1687. t. 1. p. 217. Dial. Ven. et Amor. e p. 219. bis. dearum judic. in ciascuno dè quali luoghi male l'interprete: temere: conforme a questi luoghi è quello in Reviviscent. p. 400. lin. 27. dove l'interprete peggio che mai. e. p. 313. Dial. Nirei Thersitae et Menippi, fin. dove p. ἄλλος leggi ἄλλως, cioè τὸ παράπαν, come p. 395. lin. 19. e correggi l'interpr. ovvero come ὅλως nello stesso senso p. 542. init. 545. V. Luciano anche T. 2. p. 39. 173. mezzo. 292. principio. p. 355. e la nota del Gronov. 386. 534. Erodiano, ed. Lugd. 1611. p. 48. verso la fine del 1. libro, ἄλλως ἄθυρον. Arpocrat. ap. Battie not. ad Isocr. Areopagit. Cantabrig. 1729. p. 289. Demetr. Phaler. ap. Toup. ad Longin. Sect. 29. fin. dove non approvo la correzione del Toupio. V. Joseph. de vita sua, §. 44. p. 21. lin. 14. t. 2. ἄλλως omnino nonnisi. Pseudo-Joseph. de Maccab. §. 5. p. 504. lin. 11.

v. le mie carte supplementarie di Bologna p. 2. 3. 6. 9. 10. 12. (e un luogo insigne d'Olimpiodoro nell'Orelli Opusc. Graec. moral. p. 666. t. 1.)

« Tel est le contenu de ces feuilles supplementaires: Ἄλλως ὀνείρατα καὶ φλύαρον. Plut.
« in Cic. sub. init. i. e. cap. 2. Ἀπολούμεθ' ἄλλως, omnino, tantum. Aristoph. Aves v. 4.
« act. 1. sc. 1. ὅταν μηδενὸς μὲν τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμῇ, βίαιος δὲ ἄλλως ᾖ καὶ τύραν-
« νος. Hierax ap. Stob. Serm. 7. p. 78. init. circiter. Sermo, est de justitia: ἄλλως sumitur

" pro tantum, simpliciter, vel si mavis, pro omnino. Demetr. de elocut. Sect. 181. ed. Gale p. 106.
" ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογίσθω (l. παρατεχνολογήσθω) ἄλλως. i. e. non μάτην sed pure.
" V. Sect. 41. p. 30. et S. 48. p. 34. χρήσιμον δὲ τὸ βιβλίον (subint. ἐστὶ) τοῖς συγγράφουσι,
" καὶ τοῖς ἄλλως πολυμάθειαν τιμῶσιν. Phot. Biblioth. cod. 145. de Helladii Lexico.
" . οὐκ ἔχω δὲ λέγειν εἴτε δυσὶν ὀνόμασι τὴν αὐτὴν νομίζων καλεῖσθαι (τοῦτο ποιεῖ),
" ἢ τὰ περὶ Σεμιράμεως ἄλλως (omnino) οὐκ εἰδώς. Idem, Cod. 186. de Cononis nar-
" ration. , narrat. 9. ed. Gr. lat. col. 428. fin. In Damascio ap. Phot. cod. 242. sub init.,
" ed. gr. lat. col. 1028. ἀπὸ τῶν ἰυγωνείων τῷ ὄντι (vere) καὶ ἄλλως (prorsus, sic enim
" intelligend.) γηγενῶν παθημάτων.

Plat. Phaed. p. 612. D. v. il framm. d'Ippocr. che ne' cod. sta nel lib. de nat. pueri, dove in verità non ha luogo, onde dal Mercuriale è stato trasportata in quello de aere aquis et locis, dove neppure, secondo me, ha luogo. Sul principio d'esso framm. ἄλλως vuol dire omnino, simpliciter, summatim generatim, uno verbo, etc. Hippocrat. sive quisquis auctor est, praediction. lib. 2. (προῤῥητικὸν β′) haud procul ab init. ἄλλως δὲ εὐποιεῖ τῷ βουλομένῳ πιστεύειν, tantum, simpliciter, modo licet ut qui volet credat. ed. Mercurial. Ven. 1588. class. 3. p. 444. D. Luciano in Prometh. opp. 1687. t. 1. 177. init. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον. Male Benedict. Et. v. p. 179. init. et p. 177. lin. 3. neque modo regium. et p. 179. lin. penult. ἄλλως pro tantum, et p. 441. lin. 15. 575. lin. 2. 584. 852. et 413. omnibus modis. 549. 608. 701. 776. t. 2. 4.

A proposito del notato da me sulla p. 612. D. v. 16. di Platone t. 1. Fedone, al luogo di Aristot. Ethic. Nicomach. si aggiunga questo d'Isocrate ad Demonic. prope finem Τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον οὐ δι᾽ αὐτὰ τὰ πράγματα ποιοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. V. Lucian. opp. ed. Amst. 1687. t. 2. p. 249. Polyb. III. 4. ap. Toup. ad Longin. Sect. ult. Oxon. 1778. p. penult. fine.

Al detto da me sull' οὐδὲν πλέον di Plat. in Phaedone fin. (la qual frase v. in Senof. Ἀπομν. 1. 4. 14.) aggiungi il προαγαγεῖν (v. ib. 1.) προβιβάζειν (v. ib. 5. 1.) ec. promoveo neutro (v. Forcellini); ec. προχωρέω etc.

Huc spectat Herodiani locus. Hist. ed. Lugd. 1611. p. 63. D. lib. 2.

Οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις. Isocr. init. Panegyr. v. le mie carte supplementarie di Bologna, p. 8. g. 12. (Tel est le contenu de ces feuilles supplementaires:) « Τί δ' ἂν καὶ πλέον (quae utilitas) ἀπὸ τῶν ὑβρισμάτων ἐγένετο κατέχοντι τὴν ἄνθρωπον; Id. Theon. Sophist. ed. Basil. 1541. Exempl. progymn. in exempl. Destructionis p. 153–4. Camerar. interpres nihil vidit. Ἢ (alioqui) πλέον οὐδὲν τῶν ἡμετέρων λόγων εἰ τὰ παρ' ὑμῶν ἐλλείποι. Ib. Theon. Loc. commun. 1. init. p. 165. fin. Bene Camerarius: Nam si vestrae partes defecerint, nihil profuerit oratio nostra.

« Id. Damascius ap. Photium, cod. 242. eumd. ib. col. 1065. ἐλάνθανε δὲ ἑαυτὸν ἀνίατα πράγματα καὶ πόρρω μοχθηρίας προβεβηκότα διορθώσασθαι ἐπιχειρῶν. ἤνυε δὲ οὐδὲν πλέον (i. e. οὐδὲν). » e Casaub. ad Athenae. l. 6. c. 19. ante medium. et Plat. t. 4. p. 208, lin. 6. e Laerz. IV. 68. καὶ πλέον οὐδὲν ποιοῦντες, Demosth. Philipp. 1. p. 14. init. Rom. 1584. locus notandus ad declarandam phrasis originem.

A proposito del notato da me sulla p. 612. D. v. 6. di Platone t. 1. Fedone; si osservi il luogo di Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 670. l. 8. οὐχ ὅσον ἐπὶ πλέον ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἡδονὴν non solum ad utilitatem, verum etiam propter voluptatem. Quell' ἐπὶ πλέον viene ad essere opposto all' ἑαυτῶν χάριν, e ad equivalere al χάριν ἄλλων, che si trovano p. 657. Vuol dire in somma non solo p. alcun fine, in grazia di alcuna cosa posta fuori di esse, ma per esse medesime ancora, cioè p. la semplice voluttà che in esse si trova. Questo luogo di Aristot., paragonato massimam. con quello della p. 657., viene a mostrar chiaramente l'origine e la ragione di queste frasi in cui πλέον significa utilità o cosa simile. P. e. nel luogo di S.

S. Basilio οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνιωμένοις, vuol dir. propriamente οὐδὲν ἄλλο ποιήσουσιν οὐδὲ ἕξουσιν ἢ αὐτὸ τοῦτο ἀνιαθήσονται, e però τὸ ἀνιᾶσθαι non recherà loro alcun profitto. Del resto nel luogo d' Aristot. πλέον vuol dire veramente utilitas, poichè Aristot. parla delle παιδιαί, et distingue i loro fini in due, cioè τὸ πλέον l'utilità, e τὴν ἡδονὴν la voluttà, che viene à essere opposta all'utilità successiva e futura delle παιδιαί, ed è come un' utilità presente e coesistente ταῖς παιδιαῖς, le quali sorte di utilità non sogliono chiamarsi con questo nome di utilità, perchè non sono fuori del mezzo che le proccura, ma son tutt'uno col mezzo stesso, o certo chi ha il mezzo, ha nel medesimo tempo anche il fine. Aristot. l. 1. ad Nicomach. cap. 3. p. 5. D. t. 4. opp. ed. Duval. p. 210. lin. 12. 380. 700. lin. 15. Plat. in fine Critonis. et Lucian. 1687. t. 1. 539. fin. Καὶ ὁ πλοῦτος δῆλον ὅτι οὐ τὸ ζητούμενον ἀγαθόν (ἐστίν)· χρήσιμον γὰρ καὶ ἄλλου χάριν. V. Amph. ap. Athen. p. 69. C. p. 612. D. ἄλλως λέγειν nonnisi dicere; verbo tenus dicere etc. V. Synes. epist. 147. init. Ib. v. 6. οὐδὲν πλέον ποιήσετε non ea magis, hac de causa (quod nempe polliciti sitis), facietis. non manterrete le promesse, per quante ora ne faceste. V. voy. d' Anach. ch. 67. verso il fine. t. 5. p. 499. non per tanto le farete ec. non perciò. Immo οὐδὲν πλέον est οὐδὲν προὔργου vel si quid tale dicas. Vide Basil. Magn. Orat. ad Juvenes ὅπως ἂν etc. in fine: ὅτε οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνιωμένοις. V. Budaeum in πλέον ποιεῖν, et in οὐδὲν πλέον ἐστί. v. et Aristoph. Plut. II. 5. 45. τί πλέον; pro τί ὠφέλιμον; et Plat. 3. 532. v. penult. 544. v. 27. 31. Aristot. Polit. l. 2. ed. Flor. 1576. p. 101. l. 5. p. 432. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 186.

Alle cose notate sulla p. 612. D. v. 6. del Fedone, aggiungasi che qua pure spettano le frasi προὐργιάζειν, προχωρεῖν, προὔργου (diversamente lo spiega lo Scapula, ma io così ne intendo l'etimologia e proprietà) proficere, progresso, far progressi ec. in senso far frutto, ottener cose utili, succeder bene, far profitto, e come appunto diciamo, avanzare o avanzarsi. Tutte queste frasi significano propriamente una specie di accrescimento, onde è tratta la metafora

che le

che le applica a significar l'utile. Quindi esse spettano al discorso del πλέον o οὐδὲν πλέον ποιεῖν o εἶναι o γίγνεσθαι ec. Così la frase πρὸ ὁδοῦ di cui vedi Gronov. ad Lucian. opp. Amstel. 1687. t. 1. p. 1022. fin. — 23. init. E quindi è il significato di πρὸ per ὑπὲρ traslato da quello di <u>ante</u> ec. ch'è suo proprio. E quindi ancora è che il lat. <u>pro</u> abbia l'uno e l'altro senso in composiz. massimam. spesso vale πρὸ), de' quali quello di <u>ante</u> è certo il più antico, benchè ora passato forse per proprio quell' altro. ec. v. il Forcellini§ far progresso o progressi p. proficere (Guicc. spessiss.) avanzare, e civanzare.†

p. 614. v. 18. ed. Bekkeri χαλεπανεῖς. v. tamen Lucian. opp. Amst. 1687. t. 1. p. 126. et Fisch. praef. ad Well. Lips. 1756. p. 8.

p. 618. fine. viri omnium sui temporis (vel illius temporis), quos quidem novimus, optimi.

5. Notae in Theaetetum.

p. 6. B. 3. ἴωμεν ex contextu patet nihil aliud esse quam <u>agedum</u>.

p. 8. A. for. ὡς ἄλλως χαλεπὸν εὑρεῖν. vel ὃ ἄλλως.

Ib. post μνήμονες interpunge.

p. 8. v. antepenult. τηλικοῦτον. for. τοιοῦτον. Dubito tamen.

p. 8. v. 9. οὐκ ὀλίγιστοι nempe πλεῖστοι. Vide quae nos hac de re alibi ad Platon.

p. 12. not. *. male.

Ib. v. 5. laudans aliqua ex parte, aliquo modo etc.

p. 12. not. **. vel αὐτῷ μαρτυροῦντι aut μαρτυρήσαντι.

p. 14. v. 3. ante fin. ἀπιστεῖν fidem negare.

p. 16. E. v. 10. αὐτὸ. malim αὐτήν.

p. 19. v. 4. <u>quod</u>. Dic <u>quam</u>. Non enim de nomine sed de re. Nemo certe nomen quod non novit, intelligit. Sed hic de noto nomine agitur, veluti πηλὸς, ἐπιστήμη. Sed ipsa res, quid nempe sit <u>lutus</u> et <u>scientia</u> ignoratur.

p. 30. A. quomodo sint, eorum vero quae non sunt, quomodo (i. e. qualiter) non sint. Sed vide p. 56. v. 3. p. 172. v. 10.

p. 32. C. v. 2. for. οἷα δὲ.
p. 34. v. 12. lego δοκεῖν.
Ib. v. 15. ἐπιτροπεύει. Astius. regit. Dic curat, alit, educat.
Ib. v. 26. for. σώζει ut opponatur τῷ, ἐπιλανθάνεται v. 28. et respondeat hic τῷ, κτᾶται.
Ib. v. 31. for. τὸ δὲ τοὐναντίον, ἡσυχία, ut versu sup. τὸ μὲν ἄρα ἀγαθὸν, κίνησις.
p. 36. B. Adde ἣ ὃ ὁρῶμεν, ἢ οὗ ἐφαπτόμεθα. Sic paulo post adde ἢ ὁρῶν.
p. 39. v. 25. Dic, mentesque nostras omnino iam exploratas haberemus.
Ib. v. ult. Malim, quae considerantes, primum dicemus.
p. 42. v. 4. αὐτῶν. for. subintell.: περὶ i. e. de iis de quibus sermo est. Vel delenda vox.
p. 44. not. **. nihil opus est.
p. 44. not. **. Emendationis causam non intelligo.
p. 44. A. v. 4. οὐκ εἶναι κυρίως omnino non licere. for. πάντως.
p. 46. not. *. male. Num ἄνθρωπος qui paulo ante nominatus, non est ζῶον? Dicendum est igitur ἕκαστον ζῶον.
Ib. v. 6. deest fortasse vox ὄνομα.
p. 50. not. * causam emendationis non video. nec probo.
p. 54. A. v. 6. 7. ἐμαυτῷ — ἑαυτῷ per me — per se. Vide sequentia. Tamen improbari non potest Astii versio.
p. 55. v. 10. lege, idem generans tale fiet.
p. 56. A. v. 1. lego ψευδές.
p. 58. D. fin. ἀξιοῦσθαι non bene redditur ab Astio.
p. 60. A. et D. ὑπακούειν hic est obsequi.
p. 61. 18. potius, lucteris.
p. 66. D. v. 1. δεινοῖς. non probo Astii versionem.
p. 68. A. v. 1. πως quodammodo.
p. 70. D. v. 6. 7. 9. ἂν — ἂν — ἂν. Redundare aliquam ex tribus his particulis crediderim; maxime vero postremam.
Ib. not. Videtur mihi vulgata lectio non improbanda.
p. 76. C. v. 4. προσηρξάμην veluti adumbravi aut delineavi, quasi principia defensionis vel responsionis attuli, primas lineas duxi.
Ib. C. v. 9. D. v. 5. ἐπεκόπσας, ἐπεκόπσα.

p. 79. v. 8. dic, prosequetur, vel, persequetur, subsequetur.
p. 80. v. 1. ἣν ἂν σὺ ἐπιμελῶσῃς. non considerasse videtur Astius particulam et formulam potentialem hujus loci in versione sua.
Ib. v. 10. ἀντιλαβώμεθα apprehendamus. Sic Plato passim.
p. 82. not. *. Necessitatem non video.
p. 82. not. **. for. καὶ ἀεί σε.
p. 84. B. v. 11. for. ὁμολογήσεται. ὅταν γάρ τῳ.
p. 86. D. v. ult. cui nos subscripsimus.
p. 89. v. penult. temere etc. Dic. ut libet, alio atque alio modo, vel via, de qua libet re, de alia atque alia re.
p. 90. v. 1. for. ἔντονοι μὲν καὶ.
p. 92. v. antepenult. ἀσχημοσύνη. Non probo Astii version.
p. 94. E. v. 1. for. ἀναγκαῖον εἶναι γίγνεσθαι.
p. 95. v. 25. nimirum. Dic, quod vero — talis fuerit — quinquagesimus.
p. 96. not. *. Malim αὐτῆς τῆς.
Ib. v. 9. τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσι. non contraria, ut Astius, sed similia respondentia patitur causarum agendarum peritus, si de sublimibus agere cogatur, iis quae philosophus patitur si de parvis et vulgaribus dicere opus habeat. Hoc sensu saepe utitur Plato voce ἀντίστροφος, immo hoc solo.
p. 96. E. v. 1. ᾧ ἀνεμέσητον cui licere debet.
Ib. A. v. 1. ὑμνῆσαι. Subintell. πρὸς τὸ, vel ἕνεκα τοῦ.
p. 98. D. v. 1. μακρῷ ἄριστ᾽ ἔχει — εἶναι. longe optimum est ut huic tali non concedatur eum quia πανοῦργος sit, ut est, idcirco δεινὸν esse. Si enim hoc illi concedatur, laudem, non vituperationem, hoc sibi esse existimat, gaudetque quod δεινὸς ὑπὸ πανουργίας habeatur.
p. 100. v. 2. αὐτοῖς. for. αὐτῶν ut referatur ad διαγωγῆς.
p. 100. not. Nihil necesse est.
p. 103. v. 12. Dic, hoc etiam.
p. 106. C. Illa mihi videtur ratione, o Socrates, maxime convinci illius oratio

(quae

(quae quidem etiam hac convicitur), nempe ex eo quod aliorum sententias ratas ponit. J. e. etsi Protagorae oratio convincitur etiam hoc argumento de futuro, quod modo protulisti (p. 102 B—106 C.) convincitur tamen maxime illo argumento quod exposuisti p. 80. A—86 D.

Jb. E. Ἡρακλείτεια et Ὁμήρεια hic sunt Heracliti et Homeri non sectatores sed dogmata, quorum ἐμπείρους esse dicit eos qui Ephesi versantur, nimirum ἐμπείρους περὶ τῶν Ἡρακλειτείων ἢ Ὁμηρείων. v. p. 32. E. 34. E.

p. 109. v. 21. Dic, nonne hanc.

p. 110. v. 2. for. κινῆται.

p. 116. not. *** Dubito de mutatione in δὲ.

Jb. v. 17. Scribo: μάλιστα δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἁρμόττοι.

p. 116. not. **. Nihil mutandum.

p. 118. v. 3. μέντ' ἂν sane.

p. 122. C. v. 4. lege δύναμις ut versu superiori.

p. 122. D. v. 1. περὶ αὐτῶν. Delerem, ut Astius in versione omittit.

p. 123. v. 26. Dic, tum id quod omnibus, tum id quod his.

p. 124. v. 3. ante fin. ἐπανιοῦσα repetens.

p. 130. E. v. 2. περᾶναι metaphora est de spatio quod euntes conficimus, respicit autem ad τὸ, ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν vers. sup.

p. 130. v. 8. δεῖν; ἄρτι. aliquid deesse videtur.

Jb. E. v. 2. γάρ που forte enim.

Jb. A. v. 3. deleo ὡς.

p. 131. v. 4. Dic: Hoc, quod aliquis falsa judicet: vel: quod aliqua falsa (i. e. false) judicemus.

p. 134. B. v. 1. for. οὔτε περὶ τῶν ὄντων τινὸς, vel του, ut supra 132. D. v. 9.

p. 136. v. 4.

p. 136. v. 4. ante fin. for. ἀποφαίνωμαι ut ipse nesciens tibi id exponam.

p. 136. E. v. 3. for. Εἰ δὲ ἀμφότερα, ἤτοι ἅμα γε ἢ ἐν μέρει. Nisi plura desunt. Hic enim sequitur disputatio cum suppositione quod animus ἀλλοδοξῶν ἀμφότερα διανοῆται. Tum p. 138. v. ult. — 140 E. v. 1. subiicitur brevis disputatio de altera suppositione quae hic E. v. 1. proponitur, nempe quod animus ἀλλοδοξῶν τὸ ἕτερον μόνον διανοῆται.

p. 138. C. v. 1. for. ἢ καὶ μαινόμενον.

Ib. not. **. Non probo, et nihil mutandum.

p. 146. v. penult. for. τὸ ψευδῆ, ut p. 148. v. 9. etc.

p. 150. C. v. penult. τότε μὲν καὶ τούτοις tunc quidem et his hominibus, nempe iis qui τὸν κηρὸν ἐν τῇ ψυχῇ βαθὺ etc. ἔχουσι.

p. 151. v. 8. Dic: ea quidem quae e regione — ea vero quae oblique etc.

p. 152. D. φήσω affirmabo, aiebo (si quidem dici potest).

p. 154. v. 5. νῦν pro tunc. Nihil mutandum.

Ib. B. v. 2. deleo μᾶλλον quod huc fluxit ex superiore versu.

p. 158. not. *. Nihil omnino mutandum.

p. 164. v. 14. ὅτε ἄρα quum scilicet. respondet τῷ, ὅταν v. 12.

p. 164. v. 13. for. τινὰ ἐν αὐτῷ (vel ἐν ἑαυτῷ. v. vers. 16.) ἐπιστήμην, διαπετομένων, ἀνθ' ἑτέρας etc. vel τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ.

Ib. v. 10. malim ξυμβαίνοι.

p. 168. D. v. 8. ἀπαγορεύσῃς deficias vel defeceris.

p. 170. C. v. 5. δικαστὴς ἄκρος for. judex summus nempe is judex qui iis rebus de quibus judicat interesse nullo modo potuit.

p. 170. not. *. Minime vero.

p. 172. v. 11. iam enim essentiam aut non essentiam illi rei apponi, cum neutrum debeatur.

Ib. not. *. Minime. οὐδὲ τοῦτο spectat ad τὸ μόνον. vide v. 12—13.

p. 172. v. 2. διῄρει distinguebat.

p. 176. not. *. Non probo.

p. 182. not. *. Minime. V. hac pag. lin. 10, 11, 13. etc. De αὐτὸ τοῦτο quod hic et saepissime fere adverbialiter et omnino absolute sumitur, nec cohaeret cum πᾶν, ut putare videtur Astius, vide Toup. ad Longin. fragmentum 5. fin.

p. 184. D. v. 1. lege τὸ μονοειδές τι ut ex praecedentibus et ex sequentibus patet. vide potissimum E v. 2.—4.

Ib. E. v. 3. 4. eadem enim causa eadem efficiet.

p. 186. v. 4. Te nihil aliud didicisse quam elementa, studens ea dignoscere, etc. et v. 5. interpunge post στοιχεῖα.

p. 188. v. 4. οὖν. for. νοῦν.

p. 188. not. Nihil necesse.

Ib. v. 7. for. ἢ κωφὸς ὢν ἀπ' ἀρχῆς.

p. 190. v. 7. for. τῶν στοιχείων ut supra. V. tamen p. 192. A. B. C.

p. 190. v. 8. for. ἀλογίαν; τοῦτό μοι.

Ib. v. 12. for. τότε μὲν τούτου δοκῇ.

p. 192. v. 2. ἑξῆς totum ordine nomen. Puer ille qui litteras discit, totum quidem ordine nomen, v. g. Theaetetum scribens, bene scribet, si vero per syllabas separatim et membratim scribere cogatur, errabit; quod quidem faciens, scientiam nondum habere, a nobis concessus est. Et tamen notitiam ejus nominis per elementa habebit omnino, si quidem illud integrum ordine scribens, recte scribet. Itaque noscens hoc nomen per elementa, et de eo recte judicans, scientiam tamen ejus nominis non habebit: quod erat probandum.

Ib. v. ult. ὡς quia, non ut.

p. 195. v. 12. male. σκιαγράφημα est pictura tantum adumbrata, quae, si longius spectes, vero similis videtur, si vero propius, nihil fere perspicis, nisi confusum quiddam.

p. 196. D. fin. σκυτάλης ἢ ὑπέρου ἢ ὅτου δὴ λέγεται περιτροπή. proverbium est, pistilli circumvolutio vel circumductio, quod valet ad idem redire.
Ib. E. v. 2. malim οὐδὲν ἂν εἴη. Haereo tamen.
p. 196. not. *. for. ἅ.
p. 196. 4. μὴ οὔτι.
Ib. v. antepenult. γενναίως construe, ni fallor, cum ἐσκοτωμένῳ.
p. 198. not. *. for. σεσωφρονηκὼς ὡς οὖν etc.
Ib. v. 4. που fere.
p. 198. v. 6. ἐρωτηθεὶς. Ille cui haec definitio adscribitur, vel quivis homo indefinite, ut saepe Plato.
Ib. v. 2. post δοξάσαι interpunge. γνῶναι enim non absolute dicitur, sed refertur ad διαφορότητα, ut patet ex praecedentib. et ex segq.

6. Notae in Sophistam.

p. 204. B. v. penult. for. ὁ ἀνήρ.
p. 206. v. 6. τὸ ἡμῖν pendet fortasse a συνθανοίμην (cujusmodi locutiones ap. Plat. haud infrequentes sunt, pleonasticae), vel mendosum est.
Ib. A. v. 8. καθ' ἓν refer ad ἑκάστῳ.
p. 206. v. 15. for. γένει.
Ib. B. v. 2. post οὐδεὶς interpunge. Nam quod sequitur οὐδὲ respondet τῷ, μὲν γὰρ quod est in hoc versu.
p. 208. not. **. Minime vero. Non enim hic de qualitate agitur, sed de quantitate et magnitudine sermonis. Itaque servanda omnino est vulgata lectio, et versio emendanda.
Ib. A. v. 4. post οὕτω subintell. ἔσται, vel ἔστω, vel γενέσθω.
p. 211. v. 13. Dic, ut grave — arbitrantes — investigationem praemeditemini.

p. 212. v. 14. ἃ νῦν δὴ διήλθομεν.

Ib. v. 24. διὰ ταῦτα ξύμπαντα τὰ μέρη per omnes hasce partes, i.e. his partibus simus omnibus comprehensis. vel del. τὸ, διὰ.

Ib. χειρουμένοις. Omnino puto passive hoc participium accipiendum esse, licet Lexicis refragantibus, qui passivam significationem τῷ, χειροῦσθαι non tribuunt. Explico autem domitis aut captis etc. vel potius iis rebus quas illae artes domant aut capiunt etc. Vide tamen active sup.i versu, et p. 214. v. 4.

p. 214. A. v. 10. παντὸς, ἐνυγροθηρικόν.

p. 216. not. ***. Minime: respondet enim τὸ, δὲ τῷ, μὲν, et enumerativum est, non adversativum.

p. 216. for. εἰς μέρη δύο, vel μέρη, εἰς δύο.

p. 218. C. vers. 1. construe: ἡ ἐπίκλην ἀσπαλιευτική, νῦν ζητηθεῖσα, γέγονε, nempe μέρος τούτου τοῦ μέρους.

p. 220. E. v. 7. τῶν ἐνύδρων. Non erat omittendum in versione. Distinxit enim supra p. 214 B — 216 B, τὸ νευστικὸν πτηνὸν, ἀπὸ τοῦ νευστικοῦ ἐνύδρου. Nisi quod hic rectius, secundum hanc distinctionem dixisset περὶ τὰ ἔνυδρα τῶν νευστικῶν.

p. 220. v. 6. οὐδαμῶς nullatenus.

p. 222. not. *. vel deleo, vel lego ἤδη.

p. 223. v. ult. Dic: est quae mercedem captat, altera quae dona ferendo capit.

p. 224. A. v. 10. τοῦτ' οὖν hoc saltem, certe, nomine.

v. 11. lego αὐτὸ, nempe τὸ γένος quod est hic A. v. 6. Hoc enim verus totius loci sensus et contextus omnino postulat.

Ib. B. v. 3. for. ἡμεροθηρίας: sed ne deleas, ἀνθρωποθηρία enim est pars ἡμεροθηρίας. Ib. v. 4. ne deleas μισθαρνικῆς, est enim ἡ χρηματοπωλική, pars τῆς μισθαρνικῆς ut vides hac ead. pag. —

p. 224. v. penult. φαύλης. Simplicis. v. Lexic.

p. 226. D. v. 10. Ea vero pars quae spectat ad res quaecumque ex alia in aliam ur= bem emptione et conditione commutantur. Notandum tamen est hic E. v. 2. ἀλλάττεται activo sensu, non passivo, sumi. Dici etiam potest, Ea vero pars quae spectat ad eos quicumque — commutant. v. p. 228. B. v. 2. et ibi a me adnotata.

p. 226. not. **. Minime.

~~p. 226. E. v. 2. D. 10. et ibi a me adnotata.~~

~~Ib. C. vers. penult. ἀγοραστικῆς transpon. vid.ur ante μεταβλ.~~

p. 228. vers. 7. Lego εἰς πόλιν τε ἐκ πόλεως διὰ νομίσματος ἀμείβοντα. V. p. 226. E. v. 2. D. 10. et ibi a me adnotata.

Ib. C. vers. penult. ἀγοραστικῆς transpon. vid.ur ante μεταβλ.

p. 228. C. v. 4. τόγε for. subaudiend. ὄνομα quod mox sequitur. Possit etiam τό γε περὶ τἆλλα reddi quod ad alia pertinet, quantum ad alia.

p. 230. v. 6. leg. τὸ τῆς κτητικῆς. V. p. 228. C. vers. penult.

Ib. ἀγοραστικὸν transpon. ante μεταβλ. V. p. 226. C.—D. vel μεταβλ. hic redundat.

p. 231. vers. 25. Dic, ut nomen aliquid tale.

p. 234. not. *. Fieri tamen potuit ut etiam ipsum διακρίνειν peculiare aliquod esset vocabulum τῶν οἰκετικῶν, et propriam quamdam ejusmodi rem, non generalem solum, significaret.

p. 236. A. v. 5. post σμικρά interpunge, et ita scribe pro σμικρὰ.

p. 237. v. 20. 24. Dic, externae illae, et habent pro invenit.

p. 237. v. ult. non illustrat sed prodit, exercet. Forte autem nihilo graviorem putat venatoriam artem ab eo demonstrari (δηλοῦσθαι) qui per imperatoriam, quam ab eo qui per pedicularem, illam exercet.

p. 239. Dic, si quid alicubi est, vel quidquid uspiam est.

p. 240. v. 10. Dubito de voce λόγον, quomodo τῶν φλαύρως ἐχόντων dici possit ὁ λόγος a Platone.

p. 240. D. v. 2. for. παραφροσύνη pendet a ψυχῆς.

p. 242. v. 13. lego περὶ τὼ δύο.

Ib. v. 19. 20. 21. Construe περὶ μὲν ὕβριν — πέφυκε μάλιστα τεχνῶν πασῶν προσήκουσα ἡ κολαστικὴ δίκη. vel τὸ, δίκη dele.

p. 243. Dic, saltem, pro sane.

p. 246. v. 1. αὐτοὶ.

v. 7. τούτων refer ad μαθεῖν, et scribe σοφόν.

p. 246. B. v. 8. lege κατὰ τὰ αὐτὰ.

p. 250. not. **. Non necesse est: pendet enim τὸ, ἡμῖν ab ἀνεφάνη quod est v. 14.

Ib. not. ***. Sine codicum auctoritate, non audeam mutare.

p. 258. v. 2. for. ἀποδιδῶται vel ἀποδιδοῖτο.

p. 258. v. 20. τυγχάνειν pro εἶναι δυνατόν. Ib. v. 21. τοὺς νέους καὶ ἔτι etc. eos qui juvenes sunt et adhuc etc.

p. 260. v. 4. subintell. ἐστὶν aut ἔξεστιν.

p. 260. v. 15. τι.

p. 260. not. ***. Non audeam mutare.

Ib. v. 3. ante fin. εὐθὺς. omisit Astius vertere, non sane omittendum.

v. ult. ἀποφῆναι referendum videtur ad κἀκείνῳ simul cum παραδόντες, vel hoc ἐν παρενθέσεως σχήματι pronunciandum.

p. 262. A. v. 5. νῦν in hoc casu.

p. 265. v. 20. dixi.

p. 266. v. 7. deesse aliquod verbum videtur post χαλεπὸν, quod scilicet perspicere vel hujusmodi aliquid significet.

Ib. not. †. Necessaria non est emendatio.

not. **** Item neque necessaria neque commoda emendatio. δίζημενος quum quaeris. v. p. 334. D.

Ib. not. ††. Male. Nonne hic τὸ, ἂν idem valet ac εἰ. Vel leg. ἀλλὰ σπουδῇ

p. 268. v. 1. for. εἰς τί καὶ ἐπὶ ποιόν τι.

Ib. αὐτόν τε. hoc pronomen pertinet hic ad personam de qua agitur.

Ib. D. v. 6. lego ξύμφης, ὡς: nam τὰ, ὡς et quae sequuntur, pendent a τῇ δε σκοπῶν, non a ξύμφης.

p. 272. not. †. κατὰ ταύτην i. e. ex ipsa nominatione αὐτό.

p. 273. v. 21. Dic. videris. Non enim ait φαίνεται, sed φαίνει id est φαίνῃ a φαίνομαι, non a φαίνω.

p. 273. v. 25. Atque etiam. Dic Atqui vel Itaque. Sic et v. 14.

p. 280. not. **. Quid? particula ἂν numquam subintelligi potest?

p. 284. A. v. 3. deesse vid. verbum aliquod infinit. post χαλεπόν.

v. penult. ἑκάστοτε. Omisit Astius vertere.

p. 286. E. v. 6. lege ἀμφοτέρῳ quae certissima emendatio est, et vide sequentia in hac pag.

p. 288. D. v. 1. malim ἔχοι.

p. 290. v. 10. ὄντος redundare videtur.

p. 291. v. 7. Dic: unius tantum sit unum.

p. 292. not. ***. ita prorsus lego.

p. 292. v. 11. Dele ὑπ. Vide sup. v. 2. et p. 290. A. 1.

p. 293. 22 — 23. Dic, non esse — factum esse, vel fieri, vel fieri posse tale.

p. 293. v. 18. ut declarare necesse est. Male haec exprimunt graeca.

p. 294. C. v. 2. περὶ ταῦτα de his, vel circa haec.

p. 298. D. 1. 2. ξυμφυὲς ec. Intelligit τὸ ὂν sive τὴν οὐσίαν sive τὸ εἶναι, quod commune est corporeis et incorporeis rebus.

p. 298. v. ult. for. ante ὁρίζειν subintell. πρὸς τὸ, vel ἕνεκα τοῦ vel ec.

p. 299. 1. Dic, accedere et abire.

p. 302. v. penult. ψυχὴν. addam ἔχειν.

p. 302. D. vers. penult. Μανθάνω, τόδε γε, intelligo, hoc sane (intelligo): vel, hoc sane (dicerent).

Ib. E. v. 2. for. καὶ τὴν οὐσίαν δή.

p. 303. 28. rationem. for. cogitationem, et sic deinceps.

p. 304. not. **. Sed in ἀκινήτων τε ὄντων subintelligitur rerum, τῶν πάντων, hujusmodi aliquid, ut saepe. Conjunctioni autem τε, respondet τὸ, καὶ αὖ versu hujus pag. 8.°.

p. 304. not. *. Minime vero. Ac tu verte igitur.

p. 305. v. 18. ulla de re. Dic ullo loco.

p. 305. v. 18. Dic, ullo loco.

Ib. 31. Dic utraque, nempe tum quae mota, tum quae immota sunt, et v.

p. 308. v. 1. 12.

p. 306. not. Nihil addere necesse est: nisi forte σαφῶς aut σαφέστατα ec.

p. 306. not. μηδὲν ἀλλ' ἤ. Nihil necesse est haec inserere.

p. 307. v. 4. ante fin. non cum eo quod est communitatem earum, sed earum inter se communitatem quoad esse.

p. 308. not. ***. lego ξυνειχόμεθα.

p. 310. v. 2. for. τὸ αὐτὸ ἑκάστοτε.

p. 311. fin. dic, neque posse aliud alius particeps esse.

p. 312. not. for. ἀποκρινομένων, illis respondentibus.

p. 313. v. 31. dic, particeps sit.

Ib. v. 29. Et illi ipsi quidem.

p. 315. v. 26. Dele videtur, et v. p. 312. v. 20. — 313. v. 21.

p. 316. not. *. Nihil mutarem. ἔχειν κατὰ ταὐτὰ μίξεως misceri inter se posse, perinde ac possunt ea quae dicta sunt.

p. 318. not. Cur emendas?

p. 318. v. 4. vel dele τὸ, ἓν, vel verte in uno.

v. penult. for. ὀλίγα.

p. 320. v. 15. αὐτῶν.

p. 322. not. non facile mutaverim.

p. 323. v. 7–9. conjuncta — conjunctae. Dic, particeps contrariae — partici=pes ejusdem et diversi. Sed ita et alibi saepe.

p. 331. v. penult. Dic, ut videtur, et sic p. 333.

v. 16. et alibi. Vide enim t. 3. p. 492. A. 6. 7., etc.

p. 332. B. v. 11. for. καὶ ὥσπερ, et C. v. 2. οὕτω δή. Τὸ δὴ vero in interrogat. numquam Astius admittit. atqui v. p. 334. v. 1. 336. fin. etc.

Ib. C. v. 3. ἐνάριθμον non redderem non vulgarem, sed simpliciter unum ex numero.

p. 332. not. *. Ita lego.

p. 333. fin. Dic, magis etiam quam interdicto ec. Scil. plura etiam fecisse quam ea quae ille ne faceremus interdixit. Vide statim segg.

p. 334. A. v. 8. for. ἀνάγκης μὴ ὄν.

p. 335. fin. Dic clarius, multis quidem modis sint, multis item non sint.

p. 336. not. Nihil necesse fuit mutare.

p. 342. not. *. Non temere mutem. Vide quae de verborum hujusmodi cum praep. διὰ compositorum usu apud Platonem, dixi alibi.

Ib. not. ***. lego ἐπ' αὐτοῖς τοῖς.

p. 344. v. 3. ἐπεὶ atqui, tamen.

v. 7. πάντα ἐφεξῆς omnia omnino.

p. 345. v. 25. definit. for. melius conficit, perficit, efficit.

p. 348 D. v. 4. γίγνεται.

p. 348. not. **. Tu construe: ὅτι ταῦτα πάντα τὰ γένη (scil. διάνοια, δόξα, φαντασία: ita enim saepe Plato εἴδη et γένη usurpat pro πράγματα res, cum earum genus aliquòd universim considerat), ψευδῆ ec. Nempe: <u>haec omnia</u>, <u>jam</u> <u>falsa</u> <u>sunt</u>, <u>iam</u> <u>vera</u>.

v. 17. τούτων, subintell. τῶν γενῶν de quibus hic supra.

p. 350. v. 18. lego φαίνεται δὲ ὃ φαντασίαν λέγομεν. Dicit φαίνεται in praesenti, cum supra dixerit, v. 16. 17., ἦν et ἐφάνη in praeterito, quia haec <u>quidem</u> antea, illud vero de phantasia ultimo loco ὡμολογημένοι ἦσαν.

p. 352. v. 3. a fine. ἡμῖν. for. add. ὁ σοφιστής.

p. 352. fin. for. ἀγωνιστικῇ.

p. 353. v. 7. <u>omnia</u> (quae a nobis de hac re dicta erant) <u>in</u> <u>dubium</u> <u>vertens</u>, vel <u>evertens</u>. Post ἀμφισβητοῦντος interpunge, et τὸ, ὡς refer, non ad hoc, sed ad λόγου.

p. 354. C. v. penult. γιγνομένης referend. vid. ad αἰτίας.

p. 354. D. v. 2. unam cum altera sententia commuto, ex una in alteram transeo

Ib. v. 3. for. σέβε κατὰ θεόν.

Ib. v. 6. for. δοξασόντων.

Ib. v. ult. πρόσεισιν accedet, ultro veniet in eam sententiam, etc.

Ib. C. v. 3. ξυνίστατα concrescunt etc.

p. 356, B. 8. μηχανῇ artificio.

p. 356. A. v. 8. for. ὡς.

v. 9. αὐτοποιητικὴ rerum ipsarum effectrix. V. infra B. v. 4. 7. 358. v. 4. 10. 11. 14. 354. 3.

p. 358. v. 2. ἐναντίαν e regione oppositam.

p. 362. not. *. Nisi hac pag. v. 3. malis legere διότι περὶ τῆς, et v. 5. τὸ, ὥστε referre ad αἰτία. Sed hoc sensu non περὶ τῆς, at περὶ τὴν διαίρεσιν conveniens esset scribere..

p. 362. A. v. 2. σχῆμα. an σχίσμα? (vide tamen p. 360. C. 2.) v. = = p. 352. D. v. ult. 244. D. v. 10. 220. E. 7. 244. D. 10.

p. 363. v. 15. sed in imitantibus. Atqui etiam scientes imitant. Tu verte utique vero in imitantibus.

p. 363. v. 23. omni genere.. Haec non a textu sunt.

p. 364. C. v. 2. παρωνύμιον nomen adfine, proximum, simile, a παρὰ prope, apud, non a παρὰ ab.

p. 364. C. 5. αὐτοῦ adverbium loci. et καθάπερ ἔμπροσθεν nonnisi ad seqq. referendum. v. p. 340. A. 1.

p. 365. v. 21. ab arte proficiscentis visorum et simulacrorum fingendorum. Male hic τὸ φανταστικὸν (ars visorum) et τὸ εἰδωλοποιικὸν (ars simulacrorum fingendorum) in unum colliguntur, quum illud (nempe τὸ φανταστικὸν) hujus (nempe τῆς εἰδωλοποιικῆς τέχνης) partem esse et supra dixerit Plato (358. D. v. 9. sq. = 264. C. v. 7. 8.) et hic aperte significet.

7. Notae in Convivium.

p. 430. not. *. Sane nimis audacter hanc particulam extrudis. Ea vero referenda fortasse est ad ea quae sequuntur.

p. 432. not. **. Nihil necesse.

p. 434. v. ult. lego τί. Num quid pro me dices? vel aliqua ne excusatione pro me utere?

p. 436. not. ἄτοπος emendatio.

p. 438. not. *. post νομιζόμενα subintell. ~~ποιήσαντας~~ ~~ἐκ~~ ~~ποιήσασθαι~~ quod praecedit. v. Creuzer Meletem. Lips. 1819. seqq. part. 2. p. 96—99. Fischer praefat. ad Weller. ed. Lips. 1756. p. XIII—IV. vel καὶ τἄλλα τὰ νομιζόμενα hic a nulla voce pendet, et quasi aliquid indeclinabile est, sicut dicimus καὶ τὰ λοιπά.

A proposito della emendazione da me fatta alla p. 438. not. *. Conviv. Plat. Vedi Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 620. init. dove sottintendi αἱρεῖσθαι o αἱρετὸν εἶναι. v. p. 656. init. e p. 655. fine, dove il Vettori s'inganna, e dee sottintendersi σχολὴν come apparisce da ~~tutto~~ il contesto di ciò che segue, e massime dal periodo o periodi immediatamente seguenti. (confer p. 618—20. 625.); e passim, chè tale uso è frequentissimo ad Aristotele. Lucian. in Timone, opp. Amstelodam. 1687. t. 1. p. 122.—3. καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν (scil. τῶν ἀνθρώπων) δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς. v. ib. t. 1. p. 871. fin.—72. init. in fine Demonactis. = p. 684. lin. 22. 686. lin. 22—24. Xenoph. ἀπομν. II. 1. 31. τοῦ σοῦ θιάσου — οἱ νέοι μὲν ὄντες. Isocr. epist. ad Mitylen. magistrat. μουσικωτάτην εἶναι, καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν ταύτῃ nempe τῇ μουσικῇ: ante medium. v. Fischer praef. ad Weller Grammat. Graec. Lips. 1756. p. XIII—XIV. e le mie Carte supplementarie di Bologna, p. 7. (e Orelli Opusc. Graec. moral. Lips. 1819—21 t. 2. p. 804.) Tel est le contenu de ces feuilles supplementaires.

" Καὶ βαρβαρικῶς φαμὲν εἰπεῖν πολλάκις τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλ-
" ληνιστὶ γράφοντα ὅτι τοὺς ἐκείνων (nempe βαρβάρων) λόγους με-
" μίμηται. Ib.+ progymn. 8. de prosopopoea, p. 85.

+ Theon. Soph. ed. Basil. 1545

440. v. 3. a fine. for. ἔσται.
440. E. v. 2. οὕτω. Non intellecta vid. ab Astio hujus adv. vis. Vide Forcell. in Sic §. Sexto, nono, decimo, maxime locum Donati. Neque aliter Sermo noster vernaculus. Ea est autem hoc loco hujus adverbii vis, ut exprimi alio graeco verbo non possit, neque item latino, nisi τῷ Sic, aut italico, nisi τῷ così, quae idem semper sonant atque οὕτως. Vide etiam Forcell. in Abeo §. 16°.

p. 442. v. 3. a fin. for. ἅμα pro ἄρα.

p. 446. v. 11. κινδυνεύοντι, οὐδείς. inter haec duo verba intercidisse videtur unius periodi finis, et alterius principium. In medio tamen hoc relinquo.

~~p. 450. v. penult. etc.~~
~~Ib. v. 4. ante fin. v. Plat. Sophist. t. 2. p. 284. E. v. 2.~~

p. 450. not. Nihil necesse est mutare.
Ib. E. v. 2. for. τὸν δὲ τῇ ἑτέρᾳ.
Ib. B. v. 8. τὸ, ἔστι accipiendum de πανδήμῳ ἔρωτι. τὸ, καὶ ornatus gratia positum est et redundat.

p. 454. E. 2. for. atque ut capere conetur.
p. 456. not. *, **. Nihil mutandum. V. p. 506. A. 3. (ubi tamen ἐστὶ videtur esse pro licet) et tom. 1. p. 164. A.
Ib. 456. not. ***. Minime vero. et p. 457. not. Minime vero.
p. 456. not. ***. omnino minime. Totus enim contextus hanc periodum adstruit ac requirit, praecipue autem vox ἀλίσκεσθαι A. 6.

p. 458. v. 2. for. οὕτω δὴ καὶ παιδικοῖς vel ἐρωμένοις ἄλλη.

p. 460. not. *. Non satisfacit emendatio.

p. 462. C. v. 4. καὶ τοῦτό ἐστιν ᾧ ὄνομα τὸ ἰατρικόν. for. expung.

v. p. 450. v. penult. etc.

Ib. v. 4. ante fin. v. Plat. Sophist. t. 2. p. 284. E. v. 2.

p. 464. not. *. Ita omnino.

not. **. Non est necesse.

p. 466. not. Non mutarem.

Ib. v. 9. for. ὧν ἡ ἐπιστήμη. Et v.u seq. for. aliquod participium deest.

Ib. v. 12. ταῦτα etc. Et haec glossema sapiunt.

p. 468. v. 3. for. αὐτῇ ut supra v. 1.

p. 470. 8. εἰς ὀρθὸν recta. loquitur nempe Plato de iis qui rotantur κυβιστῶσι κύκλῳ, non eodem in loco semper manentes neque in gyrum circumeuntes, sed recta sese unaquaque rotatione promoventes, seu progredientes recta dum rotantur, veluti globus aereus tormento jactus quidam rotatur recta procedit etc. quod ex seqq. et e contextu patet.

p. 472. not. ***. Nihil mutandum.

p. 473. v. 5. Dic, quae constringuntur.

Ib. v. 4. a fine. Dic, et pristinam. nempe, Amor est ξυναγωγεύς etc.

p. 476. v. 15. for. αὐτὴ, vel ἡ αὐτή.

p. 476. not. *. An ὄντε? v. vers. 9.

not. **. Non temere mutem.

B. v. 5. τῷ θεῷ. An Jovi? itaque τὸ, διαλλαγέντες esset, ut solet, reconciliati

p. 480. v. 3. a fine. ἀνεμέσητον ab invidia vel reprehensione vel indignatione remotum.

p. 481. v. 15–16. Male.

Ib. v. ult. dic, cum talis sit.

p. 481. v. 19. quisque. Dic, uterque, et v. p. 478. E. l. 2.

p. 482. E. v. 6. ἑξῆς ἐν πᾶσι omnino in omnibus.

p. 484. v. 1. ὑγρὸς τὸ εἶδος corpore flexibili. ὑγρὸς hic est flexibilis ut e sequentibus patet. τὸ εἶδος autem cum hic tum alibi ap. Plat. corpus est, nempe id quod sive in deo sive in homine apparet et sub oculos cadit. v. p. 516. v. 17. 470. v. 1. et Sueton. in Jul. c. 77. l. ~~p. 487. v. 22. primus.~~

p. 484. not. *. Nihil mutandum.

p. 485. v. 1. circumflecti, vel circumplicari.

p. 486. not. *. Forte nihil mutandum.

p. 487. v. 22. primus.

p. 487. v. 4. a fine. Dubito de versionis rectitudine.

Ib. v. penult. tenendus. At qui κτητὸς est qui comparari potest, vel comparandus.

p. 488. not. **. Nihil omnino mutandum. Articulus ante ᾠδῆς merito omittitur. ποιητικωτέρᾳ enim τῇ λέξει data opera hic utitur Plato.

p. 490. v. 4. for. καὶ ταῦτα μὲν, scil. τἀληθῆ, sequitur enim ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων.

Ib. A. 6. ἐγκωμιάσω.

p. 492. not. *. Lego τί δέ; ἀδελφὸς, αὐτὸ ec. Ita Plato solet
τὸ, τί δέ; a seqq. disiungere.
p. 493. 12. Dic, filii saltem vel filiae. i. e. saltem unius alicujus filii vel filiae.
p. 494. 18. for. τὸ βούλεσθαι εἰς τὸν ἔπειτα ec. vide v. 8.
11. 14. et p. 492. B. v. 2. 5. et 504. A. 3. 4. 5. 7.
v. ult. for. deest hic alicubi vox τις.
p. 496 D v. 4. πρὸ hic puto esse non ante sed pro, i. e. pro peste repellenda aut avertenda. Sed videndi historici.
p. 496. E. 5. ἐμὲ. for. ὑμᾶς.
p. 498. not. Lego Ἦ καὶ ὅσ' ἄν.
v. 7. et v. penult. for. μεταξύ τι ut v. 12—13.
p. 498. C. v. 7. for. δέ δὴ καὶ καλοὺς λέγεις, vel δέ δὴ λέγεις
καὶ καλούς.
p. 500. not. Nihil muta.
p. 502. A. 6. for. ἱκανῶς.
p. 504. not. Minime, at tu scribe βουλόμενος;
p. 506. 7. κεφάλαιον, ἔστι — ἐπιθυμία, καί.
not. ***. Nihil muta.
p. 508. D. 4. διαχεῖται laxatur, scil. ad pariendum.

p. 508. v. 3. a fine. for. μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ.

p. 510. not. for. ζῆν μὲν καλεῖται.

p. 511. v. 10. fame, adde, diuturna.

p. 512. et 513. v. 20. post ἐννοεῖς et perspexeris interpunge. ἐννοεῖς autem hic non est perspicere sed attendere, animadvertere, in mentem vocare etc.

p. 512. v. penult. for. καὶ ὅτῳ ἄν.

p. 514. B. v. ult. for. περὶ τοῦ οἷον etc.

not. †. vel del. καὶ ante εἰς Ὅμηρον.

p. 514. v. penult. for. ἀεὶ τὰ αὐτὰ ὄντα. Vel intell. ea similia esse iis quae philosophus parturit.

p. 515. v. 26. 27. Dic, procreat tam praesens — memoria repetens (scil. amores suos), et prolem etc.

p. 515. 5. 6. pro concipere dic gravidus esse.

p. 516. 9. μετίῃ persequatur, non sermone, sed opere.

v. 15. αὐτὸν ipsum amatorem, non τὸν ἡγούμενον de quo superiore versu.

p. 516. C. 2. for. τοιούτους, καὶ ζητεῖν (nempe λόγους) οἵτινες (vel οἵτινες, nempe λόγοι).

~~p. 516. 9. μετίῃ persequatur, non sermone~~

p. 516. v. 5. a fine. πᾶν, scil. καλόν.

v. penult. Lego τῷ παρ' ἑνὶ, ὥσπερ οἰκέτης, ἀγαπῶν παιδαρίου — δουλεύων. C. v. 2. καὶ ζητεῖν. Non deleam, propter sequentem contextus vim.

p. 517. v. 18. Dic, <u>pulchrum</u> <u>quod</u> <u>in</u> <u>specie</u> est, i. e. in corpore, in visibili. Vide quae nos ad p. 484. 1.

p. 518. A. 5. ὡς utpote.

not. **. ita prorsus.

p. 520. not. * **. Nihil omnino mutandum.

p. 523. v. 5. a fine. assideret. for. ad sedendum collocaretur. Vide enim 522. v. 7. et 5 a fine.

p. 524. 2. αὖ. for. ἀεί.

p. 524. E. 4. πρώην. for. nudiustertius, atque ita p. 438. E. 6. atque etiam 430. 2. οὐ χθὲς ἢ πρώην loquendi formula est, ni fallor, ap. Lucian. vel Demosth. sive οὐ χθὲς οὐδὲ πρώην, nempe, multo antehac.

p. 527. 5. bibemus.

p. 528. C. 3. deesse aliquid videtur.

p. 529. v. penult. prorsus. dic vehementer.

p. 530. not. **. Lego τἄλλα δὲ ἐμοῦ.

p. 531. v. 18. <u>hic</u>. Malim, <u>uno</u> <u>eodem</u> <u>in</u> <u>loco</u>.

p. 532. not. *. (voyez à la fin. pag. 47)

p. 534. not. si quid addendum sit, legam μέχρι πόῤῥω. A. v. 7. νέον substantive accipio.

B. 2. scribo λέγειν; καὶ ὅσοι ἄλλοι (nempe ὁρῶν) πάντες ec.

p. 534. not. Nihil necesse est addere. v. p. 440. D. 2—3.

p. 535. 20. 21. dic _quendam_ _noluisse_ etc.

p. 538. D. 6. οὖν. for. delendum.

p. 541. v. 10. _hactenus_. Mallem _hujusmodi_.

Ib. v. 7. a fine. for. meae dignitati consulentes.

p. 542. not. *. ***. Non temere mutaverim.

p. 544. 8. Scribo μέμφομαι ξυμμίξας ὑμῖν εἶπον, ἃ etc.

v. 11. ἃ δὴ. for. _quare_. v. p. 466. C. 6. et Corinth. de Dialect. Ταὖτ' ἄρα ἀττικόν. etc. de deficientia praepositt. ap. Atticos.

p. 546. not. *. omnino αὐτὸν ἐπὶ.

v. 7. for. ἐπαινεθῆναι;

p. 532. not. *. Nihil mutandum.
vers. 7. τὸ, ἄλλην redundare mihi videtur. Sic solet Noster. v. Creuzer Meletemata par. 1. p. 83. not. 62. et sup. 472. B. 1. Aristot. Polit. l. 4. Flor. 1576. p. 297. l. 5. p. 449. et ib. Victor. et l. 7. p. 604. Hippocr. de aere, aquis et locis, ed. Mercurial. Ven. 1588. Class. 1. p. 28. C. ἔχει δὲ καὶ κατὰ τὴν γῆν ὁμοίως ἅπερ καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Vedi i miei pensieri p. 4036. 4037. (Tel est le contenu de' miei pensieri.) Ἄλλο per οὐδὲν o ridondante, come in Italiano. (altro ridondante. Ricordano Malispini Stor. Fior. Firenze 1816, c. 95 fin. Il Villani nel luogo parallelo lib. 5, c. 33 mette altri ut οἱ ἄλλοι.)

Lucian.

Lucian. de Astrol. fin. ὑπὸ δὲ τῇ δίκῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι, per μηδὲν γίγνεσθαι. E questo luogo demostra l'origine di questa frase ed uso del pronome ἄλλος, altri o ἄλλο altro, sì quanto al greco, sì quanto all'italiano. perocchè viene propriamente a dire, μηδὲν ἄλλο ἢ αὐτὸ τοῦτο τὸ γίνεσθαι. Così senz'altro val propriamente senz'altro, fuor della cosa medesima o delle cose di cui si parla. V. me ad οὐδὲν πλέον in Plat. Phaedone ad fin. et contextum loci Luciani laudati. Qua spetta quel luogo del Guicc. lib. 6, t. 2 ed. Friburgo p. 74. Ai Veneziani non pareva piccola grazia se non fossero molestati dagli altri. Quel dagli altri ha relazione ai Veneziani medesimi, e vale insomma da nessuno, cioè infine ridonda affatto. Questo modo è ordinarissimo massime nel dir familiare. Così diciamo l'amicizia altrui, la conoscenza altrui, le offese altrui, e simili frasi dove l'altrui ha relazione a colui solo di cui si parla, sia persona o cosa, cioè in somma ridonda. e così mill'altre frasi. E così credo che sia anche in greco. e in lat. (v. per esempio Lucrez. l. 2, v. 9.) ed altresì in franc. e spagn. le quali due lingue si osservino ancora circa gli altri modi notati di sopra ed altrove a questo proposito.

Lucian. opp. 1687. t. 789. Chion. epist. de Xenophon. §. 3. et 10. e le mie carte supplementarie di Bologna p. 6. 10. (Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires.) "Eudocia violar. p. 78. de Cadmo ex
" Arriano: ἔνθα Θηβαίων ἐγένετο καρτερὸς, πλούτῳ εὐδοκιμῶν καὶ τῇ
" ἄλλῃ σοφίᾳ. Aristid. or. εἰς βασιλέα (M. Aurel.) t. 1. p. 118. Canter.
" οὐ μόνον συνέσει καὶ τῇ ἄλλῃ παιδείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀνδρίᾳ κρατεῖν
" αὑτῶν δυνάμενος. " e Plat. t. 4. p. 164. lin. 3. e Porfir. ad Mar=
" cell. c. 1. Mezzo. e Orelli Opusc. Graec. moral. p. 210. lin. 25-6.
" t. 2. luogo male inteso ib. alla p. 633.

N°. 14.

Plato.

1. Convivium.
2. Phaedrus.
3. Protagoras.
4. Sophista.
5. Theaetetus.
6. Gorgias.
7. Phaedo. Tutte queste sono Schede, il n̄o totale delle quali è di 40.

¶ Jacobi Leopardii : Notae in Protagoram. sono pag. 48 in fogli da Lettere.

¶ Eiusdem : Notae in Protagoram. sono pag. 40 come sopra.

(Antica copertina di questo inserto)

85 Perm